

ੴ

ਆਸਾ ਦਿ ਵਾਰ

अध्यात्मतर्फको यात्रा
नेपाली अनुवाद

अनुक्रमणिका

1. आसा दि वार -----	1
2. अरदास-प्रार्थना -----	78
3. आत्माको मार्ग -----	83
4. यात्राको लागि दर्शन -----	85
5. महिलाको भूमिका -----	87
6. पगडीको महत्त्व -----	90
7. तपाईंको यात्रामा नम्रता मुख्य सार -----	92

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher

© Sikhbookclub.com

Chino, Ca 91710

ੴ ਸਿਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ੴ ਸਿਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਭੈਕਾ ਰਚਧਿਤਾ ਏਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹ, ਉਹਾੱਕੋ ਨਾਮ ਸਤ੍ਯ ਹੋ, ਉਹਾੱ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਣਡਕੋ ਰਚਧਿਤਾ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹ। ਉਹਾੱ ਸਰ੍ਵਸ਼ਕ੍ਤਿਮਾਨ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹ, ਉਹਾੱ ਭਧਰਹਿਤ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹ, ਉਹਾੱਸੰਗ ਕਸੈਸੰਗ ਸ਼ਤ੍ਰੁਤਾ ਚੈਨ, ਉਹਾੱਸੰਗ ਲਗਭਗ ਸਭੈਕਾ ਲਾਗਿ ਸਮਾਨ ਦਰ੍ਸ਼ਨ ਚ, ਤ੍ਯੋ ਕਾਲਾਤੀਤ ਬ੍ਰਹ੍ਮਮੂਰ੍ਤਿ ਅਮਰ ਚ, ਉਹਾੱ ਜਨਮ ਰ ਮ੍ਰ੍ਤ੍ਯੁਕੋ ਚਕ੍ਰਭਾਟ ਮੁਕ੍ਤ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹ, ਉਹਾੱ ਸ੍ਵਧੰ ਜ੍ਯੋਤਿਮਧ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹ, ਗੁਰੁਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗ੍ਰਨੁਹੁਨ੍ਹ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥

ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥

ਧੁਫ਼ ਪਦਹਰ੍ਰੁ ਸਹਿਤ। ਸ਼ਲੋਕਹਰ੍ਰੁ ਮਹਾਲਾ ਪਹਲਾਲੇ ਪਨਿ ਲੇਖੇਕਾ ਹੁਨ੍। ਅਸ੍ਰਾਜਕੋ ਆਵਾਜਮਾ ਗਾਤਨ ਪੌਡੀ ਖੋਜੁਹੋਸ੍।

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥

ਮ ਦਿਨਕੋ ਏਕ ਸਧ ਪਟਕ ਮੇਰੋ ਗੁਰੁਮਾ ਸਮਰ੍ਪਿਤ ਹੁਨ੍ਹੁ,"

ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧॥

ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧॥

ਜਸਲੇ ਮਾਨੁਸ਼੍ਯਲਾਓ ਦੇਵਤਾ ਬਨਾਤਨਕਾ ਲਾਗਿ ਕੁਨੈ ਫਿਲਾਓ ਗ੍ਰਨੁਭਏਨ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ੨॥

ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ ॥

ਜੇ ਸਤ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ ॥

ਸਧਵਟਾ ਚਨ੍ਦ੍ਰਮਾ ਤਦਾਏ ਪਨਿ ੨ ਹਜਾਰੋਂ ਸੂਰ੍ਧ ਚਮ੍ਕਿਏ ਪਨਿ

ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਇਆਂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥੨॥

ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਇਆਂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥੨॥

ਸੰਸਾਰਮਾ ਧਰਿ ਧੇਰੈ ਜਯੋਤਿ ਮਏ ਤਾਪਨਿ ਗੁਰੁਬਿਨਾ ਪੂਰਨ ਅਨਧਕਾਰ ਹੁਨੇਚ ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਸਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਗੁਰੁਲਾਇ ਧਾਦ ਗਦੈਨਨ੍ ਰ ਆਪਨੋ ਮਨਮਾ ਚਤੁਰ ਮਏਕੋ ਦਾਬੀ ਗਞਨ੍,

ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੁਆੜ ਜਿਉ ਸੁੰਦਰ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ॥

ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੁਆੜ ਜਿਉ ਸੁੰਦਰ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਇ ਬੇਕਾਰ ਤਿਲ ਜਸਤੈ ਨਿਰਥਕ ਚਨ੍ ਮਨੇਰ ਸੋਚੇਰ, ਸੁਖਕਾ ਖੇਤਹਰੂਮਾ ਪਧਾਕਿਨ੍ਚ।

ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਉ ਨਾਹ ॥

ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਉ ਨਾਹ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਮਨ੍ਚਨ੍ ਕਿ ਤੀ ਬੇਕਾਰਕਾ ਤਿਲਹਰੂ ਖੇਤਮਾ ਚੋਡਿਨ੍ਚਨ੍ ਰ ਤਿਨੀਹਰੂਕਾ ਸਧ ਮਾਲਿਕ ਬਨ੍ਚਨ੍।

ਫਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥੩॥

ਫਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥੩॥

ਤਿਨੀਹਰੂ ਖਰਾਬ ਤਰਿਕਾਲੇ ਫਸਟਾਉਂਚਨ੍, ਤਰ ਅਝੈ ਪਨਿ ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਸ਼ਰੀਰਮਾ ਖਰਾਨੀ ਚ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥

ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਤਮਨਿਰਮਰ ਹੁਨੁਹਨ੍ਚ, ਉਹਾਨੇ ਆਪੈਲਾਇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗਰੁਮਧੋ ਰ ਉਹਾਨੇ ਆਪੈਲੇ ਆਪਨੈ ਨਾਮ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗਰੁਮਧੋ।

ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥

ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥

ਦੋਸ਼ੀ, ਉਨਲੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਕੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗਰੇ ਰ ਤ੍ਵਸਮਾ ਆਸਨਹਰੂ ਗਰੇਰ ਉਨੀ ਆਪਨੋ ਸੰਸਾਰਕੀ ਫੈਲਾਵਟਲਾਈ ਜੂਨੂਨਕਾ ਸਾਥ ਹੇਠਨ੍।

ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥

ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤਿਮੀ ਸਵਯੰ ਨੈ ਸੰਸਾਰਕੀ ਦਾਤਾ ਰ ਰਚਯਿਤਾ ਹੈ, ਤਿਮੀਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਈ ਦਿਨ ਰ ਆਪਨੀ ਸੁਖਾਵ ਫੈਲਾਉਨ ਪਾਉਂਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਚੈ।

ਤੂੰ ਜਾਣੋਈ ਸਭਜੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥

ਤੂੰ ਜਾਣੋਈ ਸਭਜੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤਿਮੀਲਾਈ ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਧਾਦ ਚ, ਰ ਆਪਨੈ ਇੱਛਾਲੇ ਤਿਮੀਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਈ ਜੀਵਨ ਦਿਨ੍ਹੈ ਤਥਾ ਜੀਵਨ ਲਿਨ੍ਹੈ।

ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥੧॥

ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥੧॥

ਤਪਾਈ ਆਪਨੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਕੀ ਚਮਤਕਾਰਲਾਈ ਠੁਲੀ ਚਾਸੀਕਾ ਸਾਥ ਹੇਰਿਰਹਨੁਭਏਕੀ ਚ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤਪਾਈਕੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕੀ ਸਭੈ ਖਣਡਹਰੂ ਅਰਥਾਤ੍ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡ ਸਤ੍ਯ ਚਨ੍।

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋਅ ਸਚੇ ਆਕਾਰ ॥

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋਅ ਸਚੇ ਆਕਾਰ ॥

ਤਪਾਈਕੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਾ ਚੌਧ ਲੋਕਹਰੂ ਸਤ੍ਯ ਚਨ੍, ਰ ਤਪਾਈਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਕਾ ਆਕਾਰਹਰੂ (ਸੂਰ੍ਯ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਤਾਰਾਹਰੂ) ਪਨਿ ਸਤ੍ਯ ਚਨ੍।

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ॥

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ॥

ਤਪਾਈਕਾ ਸਭੈ ਕਾਰ੍ਯਹਰੂ ਤਥਾ ਵਿਚਾਰਹਰੂ ਸਤ੍ਯ ਚਨ੍।

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਤਪਾਇੰਕੋ ਆਜ਼ਾ ਰ ਤਪਾਇੰਕੋ ਦਰਬਾਰ ਸਾਂਚੋ ਛ।

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਤਪਾਇੰਕੋ ਆਦੇਸ਼ ਰ ਤਪਾਇੰਕੋ ਵਚਨ ਸਤ੍ਯ ਛ।

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤਪਾਇੰਕੋ ਕਰਮ ਸਤ੍ਯ ਛ ਰ ਨਾਮ ਪਨਿ ਸਤ੍ਯ ਛ।

ਸਚੇ ਤੁਧੁ ਆਖਹਿ ਲਖ ਕਰੋਡਿ ॥

ਸਚੇ ਤੁਧੁ ਆਖਹਿ ਲਖ ਕਰੋਡਿ ॥

ਲਾਖੀਂ- ਕਰੋਡੀਂਲੇ ਪਨਿ ਤਪਾਇੰਲਾਇੰ ਸਤ੍ਯ ਭਨਦਛਨ੍।

ਸਚੈ ਸਭਿ ਤਾਣਿ ਸਚੈ ਸਭਿ ਜੋਰਿ ॥

ਸਚੈ ਸਭਿ ਤਾਣਿ ਸਚੈ ਸਭਿ ਜੋਰਿ ॥

ਸਤ੍ਯ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਾਂਗ ਮਾਤ੍ਰ ਸਭੈ ਸ਼ਕਤਿ ਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁਨ੍ਛ।

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੀ ਸਾਲਾਹ ॥

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੀ ਸਾਲਾਹ ॥

ਤਿਸ੍ਰੋ ਮਹਿਮਾ ਰ ਤਿਸ੍ਰੋ ਸ਼ੋਭਾ ਸਤ੍ਯ ਹੁਨ੍।

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਹੇ ਸਾਂਚੋ ਭੁਭਿ! ਯੋ ਤਪਾਇੰਕੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਸਤ੍ਯ ਛ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਚੁ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਚੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਸਲੇ ਪਰਮ ਸਤ੍ਯ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਧਿਆਨ ਗਰਦਛ, ਓ ਪਨਿ ਸਤ੍ਯ ਹੋ।

ਜੋ ਮਰਿ ਜੰਮੇ ਸੁ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥੧॥

ਜੋ ਮਰਿ ਜਮੇ ਸੁ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥੧॥

ਤਰ ਜੁਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਨਮਨੁ ੨ ਮਰਿਰਹਨੁ ੩ ਬਿਲਕੁਲ ਕਛਾ ਹੋ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਸਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਉ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਉ ॥

ਤੀ ਪਰਮਾਤਮਾਕੋ ਮਹਿਮਾ ਧੇਰੈ ਮਹਾਨੁ ਚ, ਜਸਕੋ ਨਾਮ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਵਮਾ ਧੇਰੈ ਠੁਲੋ ਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਉਪਮਾ ਧੇਰੈ ਠੁਲੋ ਚ, ਜਸਕੋ ਨਿਆਯ ਸਤ੍ਯ ਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਨਿਹਚਲ ਥਾਉ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਨਿਹਚਲ ਥਾਉ ॥

ਯੋ ਮਾਲਿਕਕੋ ਮਹਾਨਤਾ ਯਸਕਾਰਣ ਠੁਲੋ ਚ, ਕਿਨਕਿ ਉਨਕੋ ਆਸਨ ਵਫ ਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ ॥

ਉਹਾਕੋ ਮਹਾਨਤਾ ਯਸਕਾਰਣ ਠੁਲੋ ਚ ਕਿਨਕਿ ਵਹਾਓ ਆਪਨਾ ਭਕਤਕਾ ਕੁਰਾਹਰੂ ਜਾਨੁਹੁਨੁ ਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਮਹਾਨਤਾ ਯਸਕਾਰਣ ਠੁਲੋ ਚ ਕਿਨਕਿ ਉਹਾਏ ਸਭੈ ਮਾਨਿਸਹਰੂਕੋ ਪ੍ਰੇਮਭਾਵਨਾ ਬੁਝੁਹੁਨੁ ਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਧੇਰੈ ਠੁਲੋ ਚ ਕਿਨਕਿ ਉਹਾ ਕਸੈਕੋ ਪਰਾਮਰਸ ਨਲਿਝਕਨ ਆਪਨੋ ਦੇਨ ਦਿਨੁਹੁਨੁ ਚ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਉਨਕੋ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਯਸਕਾਰਣ ਪਨਿ ਠੁਲੋ ਚ ਕਿਨ ਕਿ ਸਭਕੁਓ ਉਹਾ ਆਪੈ ਹੁਨੁਹੁਨੁ ਚ।

ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੀ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਕਾਰਜਹਰੂਕੋ ਵਾਯਾ ਗਰਨ ਸਕਿਨਾ।

ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ਜੇ ਪਨਿ ਪਰਮਾਤਮਾਲੇ ਗੁਰੁਭਯੋਕੋ ਚ, ਗਰਿਰਹਨੁਭਯੋਕੋ ਚ ਵਾ ਗੁਰੁਹੁਨੇਚ, ਸਬੈ ਤਹਾਕੋ ਆਪਨੋ ਝੁਝਾ ਹੋ॥੨॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਚੈ ਕੀ ਹੈ ਕੋਠੜੀ ਸਚੇ ਕਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਚੈ ਕੀ ਹੈ ਕੋਠੜੀ ਸਚੇ ਕਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ॥

ਧੋ ਸੰਸਾਰ ਸਾਧੋ ਭਗਵਾਨਕੋ ਘਰ ਹੋ, ਰ ਸਾਧੋ ਭਗਵਾਨ ਧਸਮਾ ਬਸਨਾ।

ਇਕਨਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਇਕਨਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਤਹਾਕੋ ਆਪਨੋ ਆਜ਼ਾਦਵਾਰਾ ਕੇਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇ ਆਪ੍ਰਮਾ ਲਿਨ ਗੁਰੁਹੁਨਾਚ ਰ ਤਹਾਕੋ ਆਜ਼ਾਦਵਾਰਾ ਧੇਰੈ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇ ਨਾਸ ਗੁਰੁਹੁਨਾਚ।

ਇਕਨਾ ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਏ ਇਕਨਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਇਕਨਾ ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਏ ਇਕਨਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਆਪਨੈ ਝੁਝਾਲੇ ਮਾਯਾਬਾਟ ਕੇਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਇ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲਨੁਹੁਨਾਚ ਰ ਮਾਯਾਕੋ ਪਾਸੋਮਾ ਪਰੇਰ ਕੇਹੀ ਮਾਨਿਸਲਾਇ ਬਾਸ ਗਢ।

ਏਵ ਭਿ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ ਜਿ ਕਿਸੈ ਆਣੇ ਰਾਸਿ ॥

ਏਵ ਭਿ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ ਜਿ ਕਿਸੈ ਆਣੇ ਰਾਸਿ ॥

ਤਹਾਕੋ ਕਸਲਾਇ ਦੇਖਮਾਲ ਗੁਰੁਹੁਨਾਚ ਭਨੇਰ ਪਨਿ ਭਨ ਸਕਿੰਦੈਨ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਕਉ ਆਖਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਕਉ ਆਖਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧੋ ਭੇਦ ਗੁਰੁਦਵਾਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਥਾਹਾ ਹੁਨਾਚ, ਜਸਲਾਇ ਭਗਵਾਨੁ ਸੁਵਯੰਲੇ ਜ਼ਾਨਕੋ ਜਯੋਤਿ

दिनुहुन्छ॥३॥

पउड़ी ॥

पउड़ी ॥

पउड़ी ॥

नानक जीअ उपाइ कै लिखि नावै धरमु बहालिया ॥

नानक जीअ उपाइ कै लिखि नावै धरमु बहालिया ॥

हे नानक! ईश्वरले प्राणीहरूको सृजना गरेर तिनीहरूको कर्मका लेकाजोखा गर्नका लागि धर्मराजलाई नियुक्ति गरेका छन्।

उधे सचे ही सचि निबडै चुनि वधि कचे जजमालिया ॥

ओथे सचे ही सचि निबडै चुनि वधि कचे जजमालिया ॥

वहाँ धर्मराजको समक्ष सत्यानुसार नै निर्णय हुन्छ र दुष्ट पापीहरूलाई छानेर अलग गरिन्छ।

बाउ न पायिनि कूडिआर मुह कालै दोजकि चालिया ॥

थाउ न पाइनि कूडिआर मुह कालै दोजकि चालिया ॥

झूटले त्यहाँ ठाउँ पाउँदैन, र तिनीहरूलाई कालो बनाइन्छ र नरकमा धकेलिन्छ।

तेरै नाइ रते से जिणि गए हारि गए सि ठगण वालिया ॥

तेरै नाइ रते से जिणि गए हारि गए सि ठगण वालिया ॥

हे प्रभु! तपाईंको नाममा मोहित हुनेहरूले जित्छन्, र ठगहरू हाँछन्।

लिखि नावै धरमु बहालिया ॥२॥

लिखि नावै धरमु बहालिया ॥२॥

भगवान्‌ले धर्मराजलाई प्राणीहरूको कर्मको विवरण लेख्न नियुक्त गर्नुभएको छ। ॥ २ ॥

सलोक मः १ ॥

सलोक मः १ ॥

श्लोक महला १ ॥

विसमादु नाद विसमादु वेद ॥

विसमादु नाद विसमादु वेद ॥

हे परमप्रभु! तपाईंले सृष्टि गर्नुभएको ध्वनि र तपाईंले रचुभएको वेद अद्भुत छ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦ ॥

ਤਪਾईਲੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਗਰੁੰਮਏਕਾ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂ ਰ ਤਪਾईਲੇ ਸਿਰ੍ਜਨਾ ਗਰੁੰਮਏਕੋ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਬੀਚਕੋ ਭਿੰਨਤਾ ਪਨਿ ਅਨੌਠੋ ਚ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗ ॥

ਵਿਭਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਰੂਪਹਰੂ ਰ ਰਡਹਰੂ ਆਸ਼ਚਰ੍ਯਜਨਕ ਚਨ੍।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਗੇ ਫਿਰਹਿ ਜੰਤ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਗੇ ਫਿਰਹਿ ਜੰਤ ॥

ਜਹਿਲੇ ਪਨਿ ਨਾਝੈ ਧੁਮਫਿਰ ਗਨੈ ਸਬੈ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂ ਦੇਖੇਰ ਮ ਸਾਹੈ ਚਕਕ ਪਛੁੰ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ ॥

ਹਾਵਾ ਰ ਪਾਣੀ ਪਨਿ ਵਿਸਮਯਕੋ ਕਾਰਣ ਹੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਅਗਨੀ ਖੇਡਹਿ ਵਿਡਾਣੀ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਅਗਨੀ ਖੇਡਹਿ ਵਿਡਾਣੀ ॥

ਯੋ ਧੇਰੈ ਆਸ਼ਚਰ੍ਯਜਨਕ ਚ ਕਿ ਧੇਰੈ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਆਗੋਲੇ ਅਚਮ੍ਮਕੋ ਖੇਲ ਖੇਲ੍ਚ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਧਰਤੀ ਵਿਸਮਾਦੁ ਖਾਣੀ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਧਰਤੀ ਵਿਸਮਾਦੁ ਖਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਥਵੀਕੋ ਅਸ੍ਤਿਤ੍ਵ ਪਨਿ ਆਸ਼ਚਰ੍ਯਕੋ ਵਿਸ਼ਯ ਹੋ ਰ ਜੀਵਹਰੂਕੋ ਉਤਪਤਿਕਾ ਚਾਰ ਸ੍ਰੋਤਹਰੂ ਪਨਿ ਵਿਸਮਯਕਾਰੀ ਚਨ੍।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਦਿ ਲਗਹਿ ਪਰਾਣੀ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਦਿ ਲਗਹਿ ਪਰਾਣੀ ॥

ਜੀਵਹਰੂ ਸ੍ਵਾਦਮਾ ਸੰਲਗ੍ਨ ਹੁਨੇ ਪਦਾਰਥਹਰੂ ਪਨਿ ਵਿਸਮਯਕਾਰੀ ਹੁਨ੍ਚਨ੍।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵਿਜੋਗੁ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵਿਜੋਗੁ ॥

ਸੰਯੋਗ ਰ ਵਿਯੋਗ ਪਨਿ ਵਿਚਿਤ੍ਰਕੋ ਕੁਰਾ ਹੁਨ੍।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੁਖ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੋਗੁ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੁਖ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੋਗੁ ॥

ਸੰਸਾਰਕੋ ਭੋਕ ਰ ਵਿਲਾਸਿਤਾ ਪਨਿ ਅਚਮਕੋ ਚ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਿਫਤਿ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਲਾਹ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਿਫਤਿ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਲਾਹ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਮਹਿਮਾ ਪਨਿ ਗਜਬਕੋ ਚ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਉਝੜ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰਾਹ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਉਝੜ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰਾਹ ॥

ਮਾਨਿਸ ਪਥਭ੍ਰਸ਼ਟ ਭਾਏ ਸਹੀ ਬਾਟੋਮਾ ਆਤਨੁ ਪਨਿ ਅਨੀਠੋ ਕੁਰਾ ਹੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨੇੜੈ ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੂਰਿ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨੇੜੈ ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੂਰਿ ॥

ਯੋ ਠੁਲੋ ਵਿਸਮਯਕੋ ਕੁਰਾ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਬਾਟ ਨਜਿਕ ਰ ਟਾਢਾ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਚ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੇਖੈ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੇਖੈ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਤੀ ਭਕਤਹਰੂ ਅਧ੍ ਭੁਤ ਹੁਨ੍ਚਨ੍ ਜਸਲੇ ਭਗਵਾਨ੍ਲਾਇ ਪ੍ਰਤ੍ਯਕ੍ਸ਼ ਆਖਾਲੇ ਦੇਖ੍ਚਨ੍।

ਵੇਖਿ ਵਿਡਾਣੁ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥

ਵੇਖਿ ਵਿਡਾਣੁ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥

ਨਾਨਕ ਭਨ੍ਚਨ੍, ਹੇ ਮਾਲਿਕ ਮ ਤਪਾਇਕੋ ਸੁਖਾਵਕੋ ਅਧ੍ਭੁਤ ਵਿਸਮਯ ਦੇਖੇਰ ਚਕਕ ਪਛੁ।

ਨਾਨਕ ਬੁਝਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਬੁਝਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੧॥

ਤਪਾਇਕੋ ਸੁਖਾਵਕੋ ਯੋ ਅਚਮਕੋ ਚਮਤਕਾਰਲਾਇ ਭਾਗਯਮਾਨੀਹਰੂਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਬੁਝ ਸਕ੍ਚਨ੍।੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧॥

ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ ਕੁਦਰਤਿ ਭਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ ਕੁਦਰਤਿ ਭਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਜੁਨ ਕੁਰਾ ਦੇਖ੍ਰ ਰ ਸੁਤ੍ਰ ਸਕਿਨ੍ਚ ਯੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਭਿਤ੍ਰ ਹੁਨ੍ਚ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਡਰ ਰ ਆਨੰਦਕੋ ਸਾਰ ਹੋ।

ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਆਕਾਰੁ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਆਕਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਆਕਾਸ਼ ਰ ਪਾਤਾਲਮਾ ਅਵਸਥਿਤ ਚ, ਰ ਯੋ ਸਬੈ ਸ੍ਰਿਣਿ ਤਪਾਝੰਕੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰ ਚ।

ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਤੇਬਾ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਤੇਬਾ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ, ਸ਼ਰੀਯਤ ਆਦਿ ਸਵਭਾਵੈਲੇ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥ ਹੁਨ੍ ਰ ਸਬੈ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰਕਾ ਹੁਨ੍ਚਨ੍।

ਕੁਦਰਤਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪੈਨ੍ਹਣੁ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪੈਨ੍ਹਣੁ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਖਾਣੇ, ਪਿਤਨੇ ਰ ਲਗਾਤਨੇ ਕਾਮ ਗਨ੍ ਹੋ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਮਾਰ੍ਫਤ ਜਤਾਤਤੈ ਪ੍ਰੇਮ ਚ।

ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਰੰਗੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੀਅ ਜਹਾਨ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਰੰਗੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੀਅ ਜਹਾਨ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਸੰਸਾਰਕਾ ਜੀਵਜਨ੍ਤੁਮਾ ਜਾਤ, ਰਡ ਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੁਨ੍ਚਨ੍।

ਕੁਦਰਤਿ ਨੇਕੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਨੇਕੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰਿਣਿਅਨੁਸਾਰ ਰਾਮ੍ਰੋ ਰ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਹੁਨ੍ਚ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਘਮਣਡ ਰ ਅਭਿਮਾਨ ਹੁਨ੍ਚ।

ਕੁਦਰਤਿ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀ ਖਾਕੁ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀ ਖਾਕੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਹਾਵਾ, ਪਾਣੀ ਰ ਆਗੋ ਹੁਨ੍ਚ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਥਵੀ ਰ ਮਾਟੋ ਹੁਨ੍ਚ।

ਸਭ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂੰ ਕਾਦਿਰੁ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕੁ ॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂੰ ਕਾਦਿਰੁ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕੁ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁ! ਯੋ ਸਬੈ ਤਪਾਝੰਕੋ ਸ੍ਰਿਣਿ ਹੋ, ਤਪਾਝੰ ਆਪਨੈ ਸ੍ਰਿਣਿਕੋ ਮਾਲਿਕ ਰ ਸ੍ਰਿਣਿਕਰ੍ਤਾ ਹੁਨ੍ਹੁਨ੍ਚ, ਰ ਤਪਾਝੰਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮਕੋ ਕਾਰਣ ਤਪਾਝੰਕੋ ਠੂਲੋ ਮਹਿਮਾ ਚ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ਵਰਤੈ ਤਾਕੋ ਤਾਕੁ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ਵਰਤੈ ਤਾਕੋ ਤਾਕੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁਲੇ ਆਪਨੋ ਆਜ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਨੋ ਸ੍ਰਿਣਿ ਦੇਖਨ੍ਹੁਨ੍ਚ ਰ ਸਜ਼ਾਲਨ ਗਨ੍ਹੁਨ੍ਚ, ਤਹਾਓਂ ਸਰਵ੍ਯਾਪੀ ਹੁਨ੍ਹੁਨ੍ਚ ਰ ਤਹਾਓਂਕੋ ਵ੍ਧਵਸ੍ਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਗਨ੍ਹੁਨ੍ਚ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੜੀ ॥

ਪਤੜੀ ॥

ਆਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੈ ਹੋਇ ਭਸਮਝਿ ਭਉਰੁ ਸਿਧਾਇਆ ॥

ਆਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੈ ਹੋਇ ਭਸਮਝਿ ਭਉਰੁ ਸਿਧਾਇਆ ॥

ਮਾਨਵ ਜਗਤਮਾ ਧਸਕੋ ਭੋਗ ਭੋਗੇਪਛਿ ਮ੍ਰਤ੍ਯੁਪਛਿ ਯੋ ਸਰੀਰ ਮਾਟੋਮਾ ਮਾਟੋ ਬਨ੍ਹ ਅਰਥਾਤ੍ ਆਤਮਾ ਜਾਨ੍ਹ।

ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀਦਾਰੁ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀਦਾਰੁ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਜਬ ਕੁਨੈ ਮਾਨਿਸ ਸੰਸਾਰਕੋ ਵਪਾਰਮਾ ਠੂਲੋ ਮਾਨਿਨ੍ਹ, ਉਸਲਾਇ ਘਾਟੀਮਾ ਸਾਡਲੋਲੇ ਬਾਂਧੇਰ ਅਗਾਡਿ ਧਕੇਲਿਨ੍ਹ।

ਅਗੈ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਐ ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥

ਅਗੈ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਐ ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥

ਤ੍ਯਹਾਨ੍ ਤਿਨਕਾ ਕਰਮਹਰੂਲਾਇ ਵਿਚਾਰ ਗਰਿਨ੍ਹ ਰ ਉਹਾਨ੍ ਬਸੁਹੁਨ੍ਹ ਰ ਉਹਾਨ੍ਕੋ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਵਾਖਾ ਗਰਿਨ੍ਹ।

ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ ਪਉਚੀਈ ਹੁਣਿ ਸੁਣੀਐ ਕਿਆ ਰੂਆਇਆ ॥

ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ ਪਉਚੀਈ ਹੁਣਿ ਸੁਣੀਐ ਕਿਆ ਰੂਆਇਆ ॥

ਜਬ ਉਸਲਾਇ ਸਜਾਯ ਦਿਝਨ੍ਹ, ਉਸਕੋ ਕੁਨੈ ਠਾਉਂ ਹੁੰਦੈਨ, ਅਬ ਉਸਕੋ ਚਿਤਕਾਰ ਪਨਿ ਕਸਲੇ ਸੁਨ੍ਹਾ ਰ?

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥

ਅਜ਼ਾਨੀ ਮਾਨਿਸਲੇ ਆਪਨੋ ਦੁਰਲਭ ਜੀਵਨਲਾਇ ਵਧਰਥਮਾ ਨਃ ਗਰਿਦਿਏਕੋ ਚ। 3.

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ॥

ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਯਮਾ ਸਥੈ ਧੈਰੈ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਹਾਵਾਹਰੂ ਬਹਨ੍ਹਨ੍।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

ਮੈ ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਡਰਮਾ ਲਾਖੀਂ ਨਦੀਹਰੂ ਬਗਛਨ੍।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ ॥

ਮੈ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ ॥

ਤਹਾਕੋ ਡਰਲੇ ਨੈ ਆਗੋਲੇ ਆਪਨੋ ਕਾਮ ਗਛੈ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ ॥

ਮੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ ॥

ਡਰਲੇ ਪ੍ਰਥੀ ਬੋਝਮੁਨਿ ਪੁਰਿਏਕੋ ਛ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਇੰਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥

ਮੈ ਵਿਚਿ ਇੰਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਆਜ਼ਾਨੁਸਾਰ ਇੰਦੁ ਆਪਨੋ ਸਿਰਮਾ ਭਾਰੀ ਬੋਕੇਰ ਬਾਦਲਝੈਂ ਧੁਮਚਨ੍।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ ॥

ਮੈ ਵਿਚਿ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ ॥

ਡਰਲੇ ਨੈ ਧਰਮਰਾਜ ਤਨਕੋ ਛੋਕਾਮਾ ਤਮਿਨਚਨ੍।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜੁ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ ॥

ਮੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜੁ ਮੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ ॥

ਸੂਰ੍ਯ ਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਭਗਵਾਨਕੋ ਡਰਲੇ ਸਕ੍ਰਿਯ ਹੁਨਚਨ੍।

ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਕਰੋੜੀਂ ਕੋਸ ਹਿੰਡਦਾ ਪਨਿ ਤਨਕੋ ਯਾਤ੍ਰਾਕੋ ਕੁਨੈ ਅਨ੍ਯ ਚੈਨ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸਿਧ ਬੁਧ ਸੁਰ ਨਾਥ ॥

ਮੈ ਵਿਚਿ ਸਿਧ ਬੁਧ ਸੁਰ ਨਾਥ ॥

ਸਿਧ, ਬੁਧ, ਦੇਵੀਦੇਵਤਾ ਰ ਨਾਥਯੋਗੀਹਰੂ ਭਗਵਾਨਕੋ ਭਯਮਾ ਧੁਮਫਿਰ ਗਛਨ੍।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ॥

ਮੈ ਵਿਚਿ ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ॥

ਚਾਰੈਤਿਰ ਤ੍ਰਾਸਮਾ ਨੈ ਆਕਾਸ਼ ਪੈਲਿਏਕੋ ਛ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਭਯਮਾ ਮਹਾਨ੍ ਯੋਧਾਹਰੂ, ਮਹਾਨ੍ ਯੋਧਾਹਰੂ ਰ ਨਾਯਕਹਰੂ ਸਕ੍ਰਿਯ ਚਨ੍।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੂਰ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੂਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਡਰਮਾ ਝੁਝਡ ਝੁਝਡ ਜਨਮਨੇ ਰ ਮਨੇ ਕ੍ਰਮ ਜਾਰੀ ਰਹਨ੍ਚ।

ਸਗਲਿਆ ਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ॥

ਸਗਲਿਆ ਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਲੇ ਆਪਨੋ ਭਯਮਾ ਸਭੈਕੋ ਭਾਗਯ ਨਿਰਧਾਰਣ ਗਰੁਭਏਕੋ ਚ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਾँਚੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਨਿਡਰ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਚ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਨਿਰੰਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਤ੍ਰ ਨਿਡਰ ਚਨ੍, ਅਨ੍ਯ ਤ ਰਾਮਜਸ੍ਤੈ ਕਤਿ ਤਹਾँਕੋ ਖੁਟਾਕੋ ਧੂਲੋ ਹੁਨ੍।

ਕੇਤੀਆ ਕੰਨ੍ਹ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

ਕੇਤੀਆ ਕੰਨ੍ਹ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

ਕ੍ਰੁਣਾ-ਕਨ੍ਹੈਯਾਕੋ ਲੀਲਾਕਾ ਧੇਰੈ ਕਥਾਹਰੂ ਸੰਸਾਰਮਾ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਚਨ੍ ਰ ਧੇਰੈ ਵਿਦ੍ਵਾਨਹਰੂਲੇ ਵੇਦਕੋ ਪਾਠ ਗਰ੍ਨ ਲਾਗੇਕਾ ਚਨ੍।

ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿਝਿ ਮੁਝਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥

ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿਝਿ ਮੁਝਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥

ਧੇਰੈ ਭਿਖਾਰੀਹਰੂ ਨਰ੍ਤਕੀ ਹੁਨ੍ਚਨ੍ ਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਤਾਲਮਾ ਨਾਚ੍ਚਨ੍।

ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ ॥

ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ ॥

ਰਸਧਾਰੀਹਰੂ ਬਜਾਰਮਾ ਆਏਰ ਝੂਟੋ ਰਸ ਦੇਖਾਉਂਚਨ੍।

ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ ਬੋਲਹਿ ਆਲ ਪਤਾਲ ॥

ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ ਬੋਲਹਿ ਆਲ ਪਤਾਲ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂ ਰਾਜਾ-ਰਾਣੀਕੋ ਰੂਪਮਾ ਗੀਤ ਗਾਉਂਚਨ੍ ਰ ਉਲਟੀ ਬੋਲਚਨ੍।

ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦੜੇ ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰ ॥

ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦੜੇ ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰ ॥

ਤਨੀਹਰੂ ਲਾਖੀਂ ਰੁਪਿਯਾਕੋ ਝੁਮਕਾ ਰ ਲਾਖੀਂ ਰੁਪਿਯਾਕੋ ਹਾਰ ਲਗਾਉਂਚਨ੍ ।

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਅਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇ ਤਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰ ॥

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਅਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇ ਤਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਜੁਨ ਸ਼ਰੀਰਮਾ ਗਹਨਾ ਲਗਾਉਂਚਨ੍, ਤਯੋ ਸ਼ਰੀਰਹਰੂ ਖਰਾਨੀ ਬਨਚਨ੍।

ਗਿਆਨੁ ਨ ਗਲੀਈ ਢੂਢੀਐ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥

ਗਿਆਨੁ ਨ ਗਲੀਈ ਢੂਢੀਐ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥

ਜ਼ਾਨ ਸ਼ਬਦਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁੰਦੈਨ, ਘ੍ਰਾਖ੍ਯਾ ਗਰ੍ਨ ਫਲਾਮਜਤਿਕੈ ਗਾਹ੍ਰੋ ਹੁਨ੍ਚ।

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਹੋਰ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਹੋਰ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥

ਧਦਿ ਭਗਵਾਨ੍ਕੋ ਕ੍ਰਪਾ ਭਯੋ ਭਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਜ਼ਾਨ ਪਾਝ੍ਨ੍ਚ ਭਨੇ, ਅਨ੍ਧ ਚਤੁਰ੍ਯਾਝ੍ਨੈਂ ਤਥਾ ਚਲਕਪਟ ਤ ਨਾਮ ਗਰ੍ਨੈਂ ਮਾਤ੍ਰ ਹੁਨ੍ਚ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਧਦਿ ਦਯਾਲੁ ਭਗਵਾਨਮਾ ਕਰੁਣਾ ਚ ਭਨੇ, ਤਹ੍ਰਾਕੋ ਕ੍ਰਪਾਲੇ ਨੈ ਸਚ੍ਚਾ ਗੁਰੁਕੋ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੁਨ੍ਚ।

ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਭਰੰਮਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਏਹੁ ਜੀਤ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਭਰਮਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਧੀ ਜੀਵਿਤ ਆਤਮਾ ਧੀਰੇ ਜੀਵਨਮਾ ਭੈਂਤਾਰਿਏਕੋ ਥਿਯੋ, ਤਰ ਸਤਗੁਰੁਕੋ ਸ਼ਰਣਮਾ ਆਪਣਿ ਸਤਗੁਰੁਲੇ
ਤਨਲਾਇ ਸ਼ਬਦਕੋ ਭਿੰਨਤਾ ਬਤਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ ॥

ਹੇ ਸੰਸਾਰਕਾ ਸਭੈ ਮਾਨਿਸਹਰੂ! ਧਿਆਨ ਦਿਏਰ ਸੁਨ, ਸਤਗੁਰੂਜਸਤਾ ਠੂਲੋ ਕੋਹੀ ਦਾਤਾ ਚੈਨਨ੍।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜੁਨ ਮਾਨਚੇਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨਬਾਟ ਅਹੰਕਾਰਲਾਇ ਹਟਾਉਂਦਓ, ਤਸਲਾਇ ਸਤਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਹ ਰ ਸਾਂਚੋ
ਗੁਰੁਕੋ ਮਾਧਿਮਬਾਟ ਸਤ੍ਯਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਨ੍ਹ।

ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੪॥

ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੪॥

ਸਚ੍ਯਾ ਗੁਰੁਲੇ ਸਤ੍ਯਕੋ ਰਹਸ੍ਯ ਬਤਾਉਨੁਹੁਨ੍ਹ।। ੪॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ ਪਹਰ ਕੰਨ੍ਹ ਗੋਪਾਲ ॥

ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ ਪਹਰ ਕੰਨ੍ਹ ਗੋਪਾਲ ॥

(ਜਸਰੀ ਰਸਧਰੀਹਰੂਲੇ ਰਸ ਗਛੰਨ੍, ਤ੍ਯਸਰੀ ਨੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਾਸਲੀਲਾ ਪਨਿ ਹੁਨ੍ਹ। ਯਸ ਰਾਸਲੀਲਾਮਾ
ਗੋਪੀਹਰੂ ਨਾਚੇ ਘੜੀਹਰੂ ਚੰਨ੍ ਰ ਸਭੈ ਪ੍ਰਹਰਹਰੂ ਕਾਨ੍ਹਾ-ਗੋਪਾਲ ਹੁਨ੍।

ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰ ॥

ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰ ॥

ਹਾਵਾ, ਪਾਣੀ ਰ ਆਗੋ ਯਸ ਰਾਸ ਲੀਲਾਕਾ ਪਾਤ੍ਰਹਰੂਕਾ ਗਹਣਾ ਹੁਨ੍ ਰ ਸੂਰ੍ਯ ਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸ੍ਵੈਗ ਬੋਕਨੇ
ਨਟਹਰੂ ਹੁਨ੍।

ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਵਰਤਣਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥

ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਵਰਤਣਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥

ਸੰਪੂਰ੍ਣ ਪ੍ਰਥ੍ਵੀਲੇ ਆਵਸ਼੍ਯਕ ਸ੍ਰੋਤਹਰੂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗਰ੍ਦਓ, ਰ ਸੰਪੂਰ੍ਣ ਸ੍ਰਸ਼ਟਿਕੋ ਜਟਿਲਤਾਹਰੂ ਯਸ ਨਾਟਕਕੋ

मञ्जनको लागि आवश्यक आपूर्तिहरू हुन्।

नानक मुमै गिआन विहूणी धाँटि गइआ जमकालु ॥१॥

नानक मुसै गिआन विहूणी खाइ गइआ जमकालु ॥१॥

हे नानक! यस नाटकमा ज्ञानविहीन संसार लुटिन्छ र यमदूतले यसलाई आफ्नो सिकार बनाउँछ ॥ १ ॥

मः १ ॥

मः १ ॥

महला १ ॥

वाँटिनि चेले नचनि गुर

गइनि चेले नचनि गुर ॥

(समाजको अचम्मको विडम्बना के छ भने) चेलाहरू ताल बजाउँछन् र उनीहरूका गुरुहरू नाच्छन्।

पैर हलाइनि फेरहि सिर ॥

पैर हलाइनि फेरहि सिर ॥

उसले कर्ल बाँधेर खुट्टा हल्लाउँछ र आफ्नो टाउको चिसो तरिकाले घुमाउँदछ।

उडि उडि रावा झटै पाँटि ॥

उडि उडि रावा झटै पाँटि ॥

तिनीहरूको टाउकोको कपालमा धूलो पर्छ।

वेधे लोकु हसै धरि जाँटि ॥

वेखै लोकु हसै धरि जाँटि ॥

यो तमाशा देखेर मानिसहरू हाँस्छन् र घर जान्छन्।

रोटीआ कारहि पुरहि ताल ॥

रोटीआ कारणि पुरहि ताल ॥

रोटीको कारण तिनीहरूले लय मिश्रण गर्छन्।

आपु पछाडि धरती नालि ॥

आपु पछाडि धरती नालि ॥

उनीहरूले आफैलाई धरतीमा पछाडिन्छन्।

ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ ਕਾਨ੍ਹ ॥

ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ ਕਾਨ੍ਹ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂ ਗੋਪੀਨੀਹਰੂ ਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਬਨੇਰ ਗਾਉਂਦੇ।

ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ॥

ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ॥

ਸੀਤਾਲੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮਕੋ ਰੂਪਮਾ ਗਾਉਂਦੇ।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥

ਤਰ ਨਿਡਰ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਨਾਮ ਨੈ ਸਤ੍ਯ ਹੋ।

ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥

ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥

ਜਸਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗੰਨ੍ਹਭਯੋ।

ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਕਰਮਿ ਚੜਾਉ ॥

ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਕਰਮਿ ਚੜਾਉ ॥

ਤੀ ਸੇਵਕਹਰੂ ਜਸਕੋ ਭਾਗਯ ਉਦਯ ਹੁਨ੍ਹ, ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੂਕੋ ਸੇਵਾ ਗਏ।

ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਜਿਨ੍ਹਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਜਿਨ੍ਹਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਜਸਕੋ ਮਨਮਾ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਪ੍ਰੇਮਕੋ ਅਭਿਲਾਸਾ ਹੁਨ੍ਹ, ਤਿਨਕੋ ਰਾਤ ਸੁਖਮਯ ਹੁਨ੍ਹ।

ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਜਸਲੇ ਗੁਰੂ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾਦੁਆਰਾ ਯੋ ਪਾਠ ਸਿਕੇਕਾ ਚਨ੍ਹ,

ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਲਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥

ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਲਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥

ਦਯਾਲੂ ਪਰਮਪ੍ਰਭੂਲੇ ਆਪਨੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਦੁਆਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਏ ਮੁਕਤਿ ਦਿਨੁਹੁਨ੍ਹ।

ਕੋਲੂ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕੁ ॥

ਕੀਲੂ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕੁ ॥

ਤਪਹਾਓ ਧੇਰੈ ਕਰਸਰਹਰੂ, ਕਤਾਇ ਪਾਝਗ੍ਰਾਹਰੂ, ਮਿਲਹਰੂ ਰ ਪਾਝਗ੍ਰਾਹਰੂ ਚਨ੍ਹ।

ਥਲ ਵਾਰੋਲੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ ॥

ਥਲ ਵਾਰੋਲੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ ॥

ਮਰੁਭੂਮਿਕੀ ਟੋਨਾਡੀ ਪਨਿ ਸਾਸ਼ਵਤ ਹੁਨ੍ਹ।

ਲਾਟੂ ਮਾਧਾਣੀਆ ਅਨਗਾਹ ॥

ਲਾਟੂ ਮਾਧਾਣੀਆ ਅਨਗਾਹ ॥

ਤਪਹਾਓ ਧੇਰੈ ਮਿਠਾਇ, ਮਿਠਾਇ ਰ ਖਾਨਾ ਨਿਕਾਲੇ ਮੇਸ਼ਿਨਹਰੂ ਚਨ੍ਹ।

ਪੰਖੀ ਭਉਦੀਆ ਲੈਨਿ ਨ ਸਾਹ ॥

ਪੰਖੀ ਭਉਦੀਆ ਲੈਨਿ ਨ ਸਾਹ ॥

ਹਿੰਡਦਾ ਹਿੰਡਦਾ ਚਰਾਲੇ ਸਾਸ ਫੇਰਨ ਸਕਦੈਨਨ੍ਹ।

ਸੂਐ ਚਾੜਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਜੰਤ ॥

ਸੂਐ ਚਾੜਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਜੰਤ ॥

ਧੇਰੈ ਬਾਜਾਹਰੂ ਫਲਾਮਕੀ ਜੁਤਾਮਾ ਹਾਲੇਰ ਧੁਮਾਝਨ੍ਹ।

ਨਾਨਕ ਭਉਦੀਆ ਗਣਤ ਨ ਅੰਤ ॥

ਨਾਨਕ ਭਉਦੀਆ ਗਣਤ ਨ ਅੰਤ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰੋਟੇਟਰ ਰ ਮੇਸ਼ਿਨਹਰੂਕੀ ਗਣਨਾਕੀ ਕੁਨੈ ਅਨਤ ਚੈਨ।

ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਭਵਾਏ ਸੋਇ ॥

ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਭਵਾਏ ਸੋਇ ॥

ਮਾਧਾਕੀ ਬੰਧਨਮਾ ਫਸੇਕਾ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇ ਧਰਮਰਾਜਲੇ ਧਰਮ ਕਰਮਅਨੁਸਾਰ ਧੁਮਾਝਦਛਨ੍ਹ।

ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਨਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਨਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਹਰੇਕ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪਨੀ ਕਰਮਅਨੁਸਾਰ ਨਾਛਨ੍ਹ।

ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇ ਰੋਇ ॥

ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇ ਰੋਇ ॥

ਜੀ ਸੰਸਾਰਕੀ ਮੋਹਮਾ ਫਸੇਰ ਨਾਛ ਰ ਹਾਝਨ੍ਹ, ਓ ਮ੍ਰਿਤੁਕੀ ਸਮਧਮਾ ਰੁਨ੍ਹ।

ਉਡਿ ਨ ਜਾਹੀ ਸਿਧ ਨ ਹੋਹਿ ॥

ਤੁਡਿ ਨ ਜਾਹੀ ਸਿਧ ਨ ਹੋਹਿ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂ ਤੁਡੇਰ ਪਨਿ ਤੁਮਕਨ ਸਕਦੈਨਨ੍, ਨ ਤ ਕਸੈਲੇ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਨ ਸਕਛ।

ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥

ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥

ਨਾਚੁ ਰ ਤੁਮਨੁ ਮਨਕੋ ਝੁਛਾ ਹੋ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਉ ਤਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਾਉ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਉ ਤਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਸਕੋ ਮਨਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੋ ਡਰ ਹੁਨ੍ਛ, ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਨ੍ਛ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁ! ਤਿਮ੍ਹੋ ਨਾਮ ਨਿਰੰਕਰ ਹੋ, ਤਿਮ੍ਹੋ ਨਾਮ ਯਾਦ ਗਰਨ ਰੁਨੇ ਮਾਨਿਸ ਨਰਕਮਾ ਜਾਇਨ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇ ਖਾਜੇ ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇ ਖਾਜੇ ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ ॥

ਆਤਮਾ ਰ ਸ਼ਰੀਰ ਪ੍ਰਭੁਲੇ ਦਿਨੁਹੁਨ੍ਛ, ਤਹਾਇਐ ਜੇ ਦਿਨੁਹੁਨ੍ਛ, ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਜੇ ਦਿਨੁਹੁਨ੍ਛ ਤਧੀ ਖਾਨ੍ਛ।
ਅਰੂ ਕੇਹੀ ਮਨ੍ਹੁ ਅਰਥਹੀਨ ਛ।

ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਐ ॥

ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਧਦਿ ਤਿਮੀ ਆਪਨੋ ਮਲਾਝ ਚਾਹਨ੍ਛੈ ਮਨੇ ਪੁਣਯ ਕਰਮ ਗਰ ਰ ਨੀਚ (ਵਿਨਮ੍ਰ) ਕਹਲਾਝਨੁ ਅਰਥਾਤ੍ ਵਿਨਮ੍ਰ ਰਹ।

ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ ਆਈਐ ॥

ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ ਆਈਐ ॥

ਬਲਿਯੋ ਮਾਨਿਸ ਬੁਫੇਸਕਾਲਲਾਝ ਟਾਫੈ ਰਾਖ੍ਰ ਚਾਹਨ੍ਛ ਮਨੇ ਪਨਿ ਤਸਕੋ ਪਹਿਰਨਮਾ ਬੁਫੇਸਕਾਲ ਆਉਛ।

ਕੋ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥੫॥

ਕੋ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥੫॥

ਜਦ ਮਾਨਿਸਕੋ ਜੀਵਨਕਾ ਘਡੀਹਰੂ ਪੂਰ੍ਣ ਹੁन्छਨ੍, ਤਦ ਸੰਸਾਰਮਾ ਕੋਹੀ ਪਨਿ ਭਾਂਨ ਸਕਦੈਨ, ਅਰਥਾਤ੍ ਜੀਵਨ ਕੋ ਪੂਰ੍ਣਤਾ ਪਚਿ ਮਾਤ੍ਰ ਮ੍ਰਤ੍ਯੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁन्छ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂ ਸ਼ਰਿਆਲਾਇ ਸਭੈਮਨ੍ਦਾ ਰਾਮ੍ਰੋ ਰੂਪਮਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਸਾ ਗਰ੍ਨ ਮਨ ਪਰਾਤੁੱਚਨ੍ ਰ ਤਨੀਹਰੂ ਧਸਲਾਇ ਪਛੁਚਨ੍ ਰ ਵਿਚਾਰ ਗਛਨ੍ (ਅਰਥਾਤ੍ ਸ਼ਰਿਆਲਾਇ ਉਚ ਮਾਨ੍ਚਨ੍ ਰ ਧਸਲਾਇ ਕਾਨੂਨ ਮਾਨ੍ਦਚਨ੍)।

ਬੰਦੇ ਸੇ ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ ਵੇਖਣ ਕਉ ਦੀਦਾਰੁ ॥

ਬੰਦੇ ਸੇ ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ ਵੇਖਣ ਕਉ ਦੀਦਾਰੁ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਗਛਨ੍ ਕਿ ईਸ਼੍ਵਰਕੋ ਪ੍ਰਿਧ ਸੇਵਕ ਯੋ ਹੋ ਜੋ ਅਲ੍ਲਾਹਲਾਇ ਹੇਰਨਕੋ ਲਾਗਿ ਸ਼ਰੀਯਤਕੋ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਕੋ ਅਧੀਨਮਾ ਪਛਿ।

ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਨਿ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਨਿ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹਿੰਦੂਧਰਮਾਵਲੰਬੀਹਰੂਲੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਦੁਵਾਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਸਿਤ ਦੇਵਤਾਕੋ ਸਤੁਤਿ ਗਛਨ੍, ਜਸਕੋ ਰੂਪ ਅਤ੍ਯਨ੍ਤ ਸੁੰਦਰ ਚ।

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਬਹਕਾਰੁ ॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਬਹਕਾਰੁ ॥

ਤੀਰਥਸਥਲਮਾ ਸ਼੍ਰਾਨ ਗਰ੍ਨੇ, ਦੇਵੀਦੇਵਤਾਕਾ ਮੂਰ੍ਤਿਕੋ ਪੂਜਾ ਗਰ੍ਨੇ ਰ ਚਨ੍ਦਨਕੋ ਸੁਗੰਧ ਪ੍ਰਯੋਗ ਗਰ੍ਨੇ ਗਛਨ੍।

ਜੋਗੀ ਸੁੰਨਿ ਧਿਆਵਨਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਜੋਗੀ ਸੁੰਨਿ ਧਿਆਵਨਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਯੋਗੀਹਰੂਲੇ ਸਮਾਧਿ ਸਥਾਪਨਾ ਗਰੇਰ ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਧਿਆਨ ਗਛਨ੍ ਰ 'ਅਲਖ' ਨਾਮਲੇ ਕਰਤਾਰਲਾਇ ਪੁਕਾਰਨ੍।

ਸੁਖਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਸੂਖਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਅਲਖ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਰੂਪ ਸੂਖਮ ਚ, ਉਨਕੋ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋ ਰ ਯੋ ਸੰਸਾਰ ਉਨਕੋ ਸ਼ਰੀਰ ਹੋ।

ਸਤੀਆ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਉਪਜੈ ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਸਤੀਆ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਉਪਜੈ ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਦਾਨੀਕੋ ਮਨਮਾ ਸੰਤੋਖ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਰ ਦਾਨ ਗੰਢੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ।

ਦੇ ਦੇ ਮੰਗਹਿ ਸਹਸਾ ਗੂਣਾ ਸੋਭ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਦੇ ਦੇ ਮੰਗਹਿ ਸਹਸਾ ਗੂਣਾ ਸੋਭ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਤਰ ਦਿਓਕੋ ਦਾਨਕੋ ਫਲਸਵਰੂਪ ਉਨੀ ਹਜ਼ਾਰੀਂ ਪਟਕ ਮਾਗਣ੍ਹ ਰ ਕਾਮਨਾ ਗਓਣ੍ਹ ਕਿ ਸੰਸਾਰਲੇ ਉਨਲਾਇ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਗਰਿਹੋਸ੍ਹ।

ਚੋਰਾ ਜਾਰਾ ਤੈ ਕੂੜਿਆਰਾ ਖਾਰਾਬਾ ਵੇਕਾਰ ॥

ਚੋਰਾ ਜਾਰਾ ਤੈ ਕੂੜਿਆਰਾ ਖਾਰਾਬਾ ਵੇਕਾਰ ॥

ਤਯਹਾ ਝੂਟਾ ਆਚਰਣ ਭਏਕਾ ਚੋਰਹਰੂ, ਅਭਿਚਾਰੀਹਰੂ ਰ ਪਾਪੀਹਰੂ ਪਨਿ ਚਨ੍ਹ।

ਇਕਿ ਹੋਦਾ ਖਾਇ ਚਲਹਿ ਐਥਾਉ ਤਿਨਾ ਭਿ ਕਾਈ ਕਾਰ ॥

ਇਕਿ ਹੋਦਾ ਖਾਇ ਚਲਹਿ ਐਥਾਉ ਤਿਨਾ ਭਿ ਕਾਈ ਕਾਰ ॥

ਉਨੀਹਰੂਸੰਗ ਜੇ ਜਤਿ ਥਿਯੋ, ਆਪਨੋ ਕਰਮਕੋ ਫਲ ਭੋਗੇਰ ਯਹਾਭਾਟ ਰਿਤੋ ਹੁੰਦਾ। ਕੇ ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਕੁਨੈ ਅਸਲ ਕਾਮ ਹਰੂ ਗਰੇ?"

ਜਲਿ ਬਲਿ ਜੀਆ ਪੁਰੀਆ ਲੋਆ ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਜੀਆ ਪੁਰੀਆ ਲੋਆ ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ ॥

ਵਿਭਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਸੰਸਾਰ ਰ ਆਕਾਸ਼ਗੰਗਾਹਰੂਮਾ ਪਾਨੀ ਰ ਪ੍ਰਥਵੀਮਾ ਥੇਰੈ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਜੀਵਹਰੂ ਬਸਦਾ।

ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਭਿ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥

ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਭਿ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤਿਮੀਲਾਇ ਥਾਹਾ ਚ ਧੀ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲੇ ਕੇ ਮੰਦਾ। ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗੰਢੇ ਤਪਾਇ ਨੈ ਹੁੰਦਾ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਕਤਹਰੂ ਭਗਵਾਨਕੋ ਸਤੁਤਿ ਗੰਢੇ ਭੋਕਾ ਹੁੰਦਾ ਰ ਉਹਾਕੋ ਵਾਸਤਵਿਕ ਨਾਮ ਨੈ ਉਨੀਹਰੂਕੋ ਆਧਾਰ ਹੋ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਪਾ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਪਾ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਤਿਨੀਹਰੂ ਸਦਾਚਾਰੀ ਪਵਿਤਰ ਮਾਨਿਸਹਰੂਕੋ ਖੁਟਾਕੋ ਧੂਲੋ ਬਨ੍ਹਨ੍ ਰ ਦਿਨਰਾਤ ਆਨੰਦਮਾ ਬਸ੍ਹਨ੍ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮ੍ਹਿਆਰ ॥

ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮ੍ਹਿਆਰ ॥

ਜਬ ਕੁਨੈ ਮੁਸਲਮਾਨਕੋ ਮ੍ਰਤ੍ਯੁ ਹੁਨ੍ਹ, ਉਸਲਾਓ ਗਾਡਿਨ੍ਹ ਰ ਉਸਕੋ ਸ਼ਰੀਰ ਮਾਟੋ ਬਨ੍ਹ, ਤਰ ਜਬ ਤ੍ਯੋ ਮਾਟੋ ਕੁਮ੍ਹਾਰਮਾ ਆਉਂਝ,

ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਉਹਾਂਲੇ ਧਸਬਾਟ ਭਾਂਡਾਕੁੰਡਾ ਰ ਝੱਟਾ ਬਨਾਉਨੁਹੁਨ੍ਹ, ਯੋ ਜਲਿਰਹੇਕੋ ਮਾਟੋ ਚਿਘ੍ਯਾਉਂਝ।

ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥

ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥

ਗਰੀਬ ਮਾਟੋ ਪਾਨੀਬਾਟ ਚਿਘ੍ਯਾਉਂਝ ਰ ਜਲਿਰਹੇਕੋ ਅਭ੍ਗੁਰ ਧ੍ਯਸਮਾਧਿ ਖਸ੍ਹ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਭਨ੍ਰੁਹੁਨ੍ਹ ਕਿ ਧ੍ਯਸ ਸੰਸਾਰਕੋ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਗਰ੍ਨੁਹੁਨੇ ਭਗਵਾਨਲਾਓ ਜਲਾਉਨੁ ਵਾ ਗਾਡ੍ਨੁਬੀਚਕੋ ਭਿਨ੍ਨਤਾ ਥਾਹਾ ਚ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਸਾਂਚੋ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਮਾਨਿਸਲੇ ਈਸ਼ਵਰਲਾਓ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰੇਕੋ ਚੈਨ, ਰ ਕਹਿਲ੍ਯੈ ਹੁਨੇਚੈਨ, ਕਿਨਕਿ

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨੇ ਆਂਧ੍ਰਲਾਇ ਸਤਗੁਰੁਕੋ ਭਿਤ੍ਰੀ ਤਪਸ੍ਥਿਤਿਮਾ ਰਾਖੁਭਾਏਕੋ ਚ ਰ ਆਂਧ੍ਰਲਾਇ ਪ੍ਰਕਟ ਗੇਰ
ਤਹਾਕੋ ਸਾਮੁਨ੍ਹੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਗੁਨ੍ਹੁਛੁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਜਸਲੇ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਆਸਕ੍ਤਿਲਾਇ ਆਪਨੋ ਭਿਤ੍ਰੀ ਆਤਮਬਾਟ ਮੇਟਿਦਿਏਕਾ ਚਨ੍, ਤਨੀਹਰੁ ਸਤਗੁਰੁਲਾਇ
ਭੇਟੇਰ ਮੁਕਤ ਭਾਏਕਾ ਚਨ੍।

ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਸਭੈਭੰਦਾ ਰਾਮ੍ਹੋ ਵਿਚਾਰ ਧੋ ਹੋ ਕਿ ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨ ਸਤ੍ਧਮਾ ਰਾਖੇਕੋ ਚ, ਤਸਲੇ ਪ੍ਰਭੂਲਾਇ ਸੰਸਾਰਕੋ
ਜੀਵਨਦਾਤਾ ਭੇਟਾਏਕੋ ਚ ॥੬॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਮਾਨਿਸ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਸੰਸਾਰਮਾ ਆਏਕੋ ਚ ਰ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਸੰਸਾਰ ਚੋਡੇਕੋ ਚ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ ॥

ਤਨੀ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਜਨ੍ਮੇਕਾ ਥਿਏ ਰ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਮਰੇਕਾ ਥਿਏ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਤਸਲੇ ਕਸੈਲਾਇ ਕੇਹੀ ਦਿਓ ਰ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਤਸਲੇ ਕਸੈਬਾਟ ਕੇਹੀ ਲਿਓ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਟਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਟਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਮਾਨਿਸਲੇ ਪੈਸਾ ਕਮਾਏਕੋ ਥਿਓ ਰ ਅਹੰਕਾਰਕਾ ਕਾਰਣ ਹਰਾਏਕੋ ਥਿਓ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿਆਰੁ ॥

ਹਤੁ ਵਿਚਿ ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿਆਰੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰਕੋ ਕਾਰਣਲੇ ਨੈ ਭੁ ਸਤ੍ਯਵਾਦੀ ਰ ਝੁਟੋ ਬਨ੍ਢ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਹਤੁ ਵਿਚਿ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਤਸਲੇ ਪਾਪ ਰ ਪੁਣਯਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਚਦਢ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੁ ॥

ਹਤੁ ਵਿਚਿ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਮਾਨਿਸ ਨਰਕ ਵਾ ਸੁਰਗਮਾ ਜਨਮਨ੍ਢ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਹਸੈ ਹਉ ਵਿਚਿ ਰੋਵੈ ॥

ਹਤੁ ਵਿਚਿ ਹਸੈ ਹਤੁ ਵਿਚਿ ਰੋਵੈ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਤਨੀ ਕਹਿਲੇ ਹਾਝਨ੍ਢ ਤ ਕਹਿਲੇ ਘਮਨ੍ਢਕਾ ਕਾਰਣ ਰੁਨ੍ਢਨ੍ਢ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਭਰੀਐ ਹਉ ਵਿਚਿ ਧੋਵੈ ॥

ਹਤੁ ਵਿਚਿ ਭਰੀਐ ਹਤੁ ਵਿਚਿ ਧੋਵੈ ॥

ਅਹੰਮਾ ਤਸਕੋ ਮਤਿ ਪਾਪਲੇ ਭਰਿਐਕੋ ਹੁਨ੍ਢ ਰ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਤੀਰ੍ਥਸ਼ਨਾਨਦੁਵਾਰਾ ਆਪਨੋ ਪਾਪ ਸੁਢੁ ਪਾਦੈ ਹਿੰਡਢ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਖੋਵੈ ॥

ਹਤੁ ਵਿਚਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਖੋਵੈ ॥

ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਜਾਤ ਰ ਸਮੁਦਾਯ ਪਨਿ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਗੁਮਾਤੁੰਦਢ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੂਰਖੁ ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਿਆਣਾ ॥

ਹਤੁ ਵਿਚਿ ਮੂਰਖੁ ਹਤੁ ਵਿਚਿ ਸਿਆਣਾ ॥

ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਨੈ ਮਾਨਿਸ ਮੂਰਖ ਰ ਬੁਢਿਮਾਨ ਬਨ੍ਢ।

ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਤਰ ਤਸਲਾਝੈ ਮੋਖ ਰ ਮੁਕਤਿਕੋ ਸਾਰ (ਰਹਸ੍ਯ) ਥਾਹਾ ਹੁੰਦੈਨ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ ॥

ਹਤ ਵਿਚਿ ਮਾਝਾ ਹਤ ਵਿਚਿ ਛਾਝਾ ॥

उसले अभिमानमा नै मायालाई सत्य सम्झन्छ र अभिमानमा नै यसलाई रूखको छाँया सरह झुटा सम्झन्छ।

ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹਤਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੰਤ ਤਪਾਝਾ ॥

अहंकारका कारण नै प्राणीले बार बार योनिहरूमा जन्म लिन्छ।

ਹਉਮੈ ਬੂਝੈ ਤਾ ਦਰੁ ਸੂਝੈ ॥

ਹਤਮੈ ਬੂਝੈ ਤਾ ਦਰੁ ਸੂਝੈ ॥

यदि अहंकार हट्यो भने, भगवानको ढोका सुझाइन्छ।

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੂਝੈ ॥

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੂਝੈ ॥

अन्यथा, ज्ञान नभएको व्यक्ति वादविवादमा नै अलझिरहन्छ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੁ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੁ ॥

हे नानक! प्रभुको आज्ञाअनुसार मानिसको भाग्यको विवरण लेखिएको हुन्छ।

ਜੇਹਾ ਵੇਖਹਿ ਤੇਹਾ ਵੇਖੁ ॥੧॥

ਜੇਹਾ ਵੇਖਹਿ ਤੇਹਾ ਵੇਖੁ ॥੧॥

जब मानिसले एउटा विचारधारा राख्छ, उसले सत्यमा विश्वास गर्न थाल्छ ॥१॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

महला ੨ ॥

ਹਉਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਹਤਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤਿ ਹੈ ਹਤਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

यो अहंकारको प्रकृति हो कि मानिसले अहंकारमा नै कार्य गर्दछ।

ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ ॥

ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ ॥

ਯੋ ਅਹੰਕਾਰ ਜੀਵਕੋ ਬੰਧਨਕੋ ਕਾਰਣ ਹੋ, ਟਪਸੈਲੇ ਜੀਵ ਬਾਰੰਬਾਰ ਯੋਨਿਮਾ ਪਛੈ।

ਹਉਮੈ ਕਿਥਹੁ ਊਪਜੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਇਹ ਜਾਇ ॥

ਹਉਮੈ ਕਿਥਹੁ ਊਪਜੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਇਹ ਜਾਇ ॥

ਯੋ ਅਹੰਕਾਰ ਜੀਵਕੋ ਬੰਧਨਕੋ ਕਾਰਣ ਹੋ, ਟਪਸੈਲੇ ਜੀਵ ਬਾਰੰਬਾਰ ਯੋਨਿਮਾ ਪਾਛੈ।

ਹਉਮੈ ਏਹੋ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਹਉਮੈ ਏਹੋ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਇੱਛਾ ਯੋ ਹੋ ਕਿ ਅਹੰਕਾਰਕੋ ਕਾਰਣ ਮਾਨਿਸਲੇ ਆਪਨੋ ਪਹਿਲੇਕੋ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਭੌਂਤਾਰਿਨੁ ਪਛੈ।

ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਹੈ ਦਾਰੂ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਹਿ ॥

ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਹੈ ਦਾਰੂ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਹਿ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਏਤਟਾ ਲਾਮੋ ਰੋਗ ਹੋ, ਟਰ ਧਸਕੋ ਉਪਚਾਰ ਪਨਿ ਉਪਸਥਿਤ ਚ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਯਦਿ ਪ੍ਰਭੂਲੇ ਕ੍ਰਪਾਵ੍ਰਿਥਿ ਧਾਰਣ ਗਰੁੰਮਯੋ ਭਨੇ, ਮਾਨਿਸਲੇ ਗੁਰੂਕੋ ਵਚਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਗਰਦੱਛ ਅਰਥਾਤ੍ ਧਰੀ ਧਸ ਰੋਗਕੋ ਉਪਚਾਰ ਹੋ।

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਨਾਨਕਕੋ ਭਨਾਇ ਚ ਕਿ, "ਹੇ ਮਾਨਿਸ! ਸੁਨ੍ਹਹੋਸ੍ਹ, ਸੰਯਮਿਤ ਭਏ ਯੋ ਅਹੰਕਾਰ ਰ ਦੁ:ਖਕੋ ਰੋਗ ਨਿਕੋ ਹੁਨ੍ਛ। (ਆਤਮ-ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਭਨੇਕੋ ਸੁਖਤੰਤ੍ਰ ਆਨੰਦ ਰ ਪੂਰ੍ਣ ਟ੍ਯਾਗਬੀਚਕੋ ਅਵਸਥਾ ਹੋ।) ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਸੰਤੋਖੀਓਂ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਪਿਆਇਆ ॥

ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਸੰਤੋਖੀਓਂ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਪਿਆਇਆ ॥

ਜਸਲੇ ਏਤਟੈ ਪਰਮ ਸਤ੍ਯਕੋ ਮਾਤ੍ਰ ਧ੍ਯਾਨ ਗਰੇਕਾ ਚਨ੍, ਟੀ ਸੰਤੋਖੀ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿਹਰੂਲੇ ਨੈ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਕੋ ਸੇਵਾ ਭਕ੍ਤਿ ਗਰੇਕਾ ਚਨ੍।

ਓਨੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਓਨੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਤਸਲੇ ਕੁਮਾਰਗਮਾ ਆਪਨੋ ਖੁਟਾ ਰਾਖਦੈਨ ਰ ਸੁਮ ਕਰਮ ਤਥਾ ਧਰਮ ਕਮਾਉਂਓ।

ਓਨੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋੜੇ ਬੰਧਨਾ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਬੋਝਾ ਖਾਇਆ ॥

ਓਨੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋੜੇ ਬੰਧਨਾ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ ਖਾਇਆ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਸੰਸਾਰਕੋ ਬੰਧਨ ਤੋੜ੍ਹਨੁ ਰ ਕੇਹੀ ਖਾਨਾ ਰ ਪਾਣੀ ਲਿਛਨੁ।

ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ! ਤਪਾਏਂ ਮਹਾਨੁ ਦਾਤਾ ਹੁਨੁਹੁਨੁ, ਜਸਲੇ ਸਥੈਂ ਨੈ ਆਸ਼ਿਥੁ ਦਿਨੁਹੁਨੁ।

ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ ॥੭॥

ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ ॥੭॥

ਮਹਾਨੁ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਸਤੁਤਿ ਗਨਾਲੇ ਮਾਨਿਸਲੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦੁ ॥੭॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂਹ ॥

ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂਹ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਖ, ਰੂਖਹਰੂ, ਤੀਰਥਾਤ੍ਰਾਹਰੂ, ਸਮੁਦ੍ਰਹਰੂ ਤਟਹਰੂ, ਬਾਦਲਹਰੂ, ਖੇਤਹਰੂ, "

ਦੀਪਾਂ ਲੋਆਂ ਮੰਡਲਾਂ ਖੰਡਾਂ ਵਰਭੰਡਾਂਹ ॥

ਦੀਪਾਂ ਲੋਆਂ ਮੰਡਲਾਂ ਖੰਡਾਂ ਵਰਭੰਡਾਂਹ ॥

ਟਾਪੁਹਰੂ, ਸੰਸਾਰਹਰੂ, ਵ੍ਰੱਤਹਰੂ, ਮਹਾਦ੍ਵੀਪਹਰੂ, ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਹਰੂ,

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ ਖਾਣੀ ਸੇਤਜਾਂਹ ॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ ਖਾਣੀ ਸੇਤਜਾਂਹ ॥

ਅੰਡਜ, ਜੇਰਾਜ, ਸਵੀਡੇਨ ਰ ਉਦਭੀਜ,,

ਸੋ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਂਹ ॥

ਸੋ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਂਹ ॥

ਤਾਲ ਰ ਪਹਾਡਮਾ ਬਸੇ ਜੀਵਜਨ੍ਤੁਕੋ ਸੰਖਯਾ ਕਤਿ ਓ ਭਨੇ ਕੁਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਲਾਏ ਮਾਤ੍ਰ ਥਾਹਾ ਓ।

ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਸੰਮਾਲੇ ਸਭਨਾਹ ॥

ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਸੰਮਾਲੇ ਸਭਨਾਹ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਗਵਾਨੁ ਜੀਵਹਰੁ ਸ੍ਰਿਣੁ ਗੁਨੁਹੁਨੁਚ ਰ ਜੀਵਿਤ ਰਾਖੁਨੁਹੁਨੁਚ।

ਜਿਨਿ ਕਰਤੇ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਕਰਣੀ ਤਾਹ ॥

ਜਿਨਿ ਕਰਤੇ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਕਰਣੀ ਤਾਹ ॥

ਜਸਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਕੋ ਸ੍ਰਿਣੁ ਗੁਨੁਮਧੋ, ਉਹਾਲੇ ਧਸਕੋ ਖ਼ਿਆਲ ਰਾਖੁਨੁਹੁਨੁਚ ਰ ਖ਼ਿਆਲ ਰਾਖੁਨੁਹੁਨੁਚ।

ਸੋ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗੁ ॥

ਸੋ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗੁ ॥

ਸੰਸਾਰਕੋ ਸ੍ਰਿਣੁ ਗਨੇ ਕਰਤਾਲੇ ਪਨਿ ਧਸਕੋ ਖ਼ਿਆਲ ਰਾਖੁਨੁਚ।

ਤਿਸੁ ਜੋਹਾਰੀ ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ ॥

ਤਿਸੁ ਜੋਹਾਰੀ ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ ॥

ਉਹਾਏ ਏਕ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੁਨੁਹੁਨੁਚ, ਮ ਉਹਾਲਾਏ ਪ੍ਰਣਾਮ ਗਰਦਨੁ। ਤਿਨਕੋ ਦਰਬਾਰ ਅਵਿਚਲਿਤ ਚ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਟਿਕਾ ਕਿਆ ਤਗੁ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਟਿਕਾ ਕਿਆ ਤਗੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਤ੍ਯਾ ਨਾਮਕੀ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਤਿਲਕ ਰ ਜਨੇਤੁ ਲਗਾਤਨੁਕੋ ਅਰਥ ਕੇ ਹੋ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਲਾਖੀਂ ਰਾਮ੍ਹਾ ਕਰਮ, ਅਸਲ, ਲਾਖੀਂ ਪੁੰਧ ਸਵੀਕਾਰ ਮਏ ਤਾਪਨਿ ਲਾਖੀਂ ਸ਼੍ਰੁਤਿਹਰੁ ਸੁਰਤੀ ਮਏ ਪਨਿ ਲਾਖੀਂ ਜ਼ਾਨ-ਧਿਆਨ ਰ ਪੁਰਾਣਕਾ ਪਠਨਹਰੁ ਸਭੈ ਵਧਿ ਚਨੁ।

ਲਖ ਤਪ ਉਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸਹਜ ਜੋਗ ਬੇਬਾਣੁ ॥

ਲਖ ਤਪ ਉਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸਹਜ ਜੋਗ ਬੇਬਾਣੁ ॥

ਚਾਹੇ ਤੀਰਥਾਟਨਮਾ ਲਾਖੀਂ ਤਪਸ੍ਯਾ ਗਰੇਕਾ ਚੈ, ਵਨਮਾ ਗਏਰ ਸਹਜ ਯੋਗ ਗਰੇਕਾ ਚੈ,

ਲਖ ਸੂਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ ਰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣ ॥

ਲਖ ਸੂਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ ਰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣ ॥

ਧਰਮ ਲਾਖੀਂ ਵੀਰ ਹੁਦਧਹਰੂ ਸਭਾਰ੍ਧਮਾ ਦੇਖਿਏਕਾ ਚਨ੍ ਰ ਧੁਫ਼੍ਧਮੀਮਾ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰੇਕਾ ਚਨ੍ ਭਨੇ
ਪਨਿ,

ਲਖ ਸੂਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥

ਲਖ ਸੂਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥

ਲਾਖੀਂ ਸ਼੍ਰੁਤਿਕਾ ਸ਼ਲੋਕਪਛੇ ਪਨਿ ਲਾਖੀਂ ਧਿਆਨ ਰ ਪੁਰਾਣਹਰੂ ਵਧ੍ਧ ਚਨ੍।

ਜਿਨਿ ਕਰਤੇ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥

ਜਿਨਿ ਕਰਤੇ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥

ਕਿਨਕਿ ਧਸ ਸੰਸਾਰਕੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗਰ੍ਧੁਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਲੇ ਨੈ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਕੋ ਜਨਮ ਰ ਮ੍ਰਿਤ੍ਧਕੋ ਨਿਰ੍ਧਾਰਣ
ਗਰ੍ਧਏਕੋ ਚ।

ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਕਰਮ (ਮੇਹਰ) ਸਤ੍ਧਕੋ ਚਿਨ੍ਹ ਹੋ, ਅਨ੍ਧ ਸਭੈ ਚਤੁਰ ਚਾਲਹਰੂ ਝੂਟਾ ਹੁਨ੍॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਹੈ ਭਗਵਾਨ! ਤਿਮੀ ਏਕ ਮਾਤ੍ਰ ਸਚ੍ਧਾ ਗੁਰੁ ਹੈ, ਜਸਲੇ ਪਰਮ ਸਤ੍ਧ ਫੈਲਾਤਨੁਭਏਕੋ ਚ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾ ਤਿਨੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾ ਤਿਨੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਜਸਲਾਏ ਤਿਮੀਲੇ (ਸਤ੍ਧ) ਦਿਨ੍ਛੀ ਤਸਲੇ ਸਤ੍ਧ ਗ੍ਰਹਣ ਗਏ ਰ ਤਸਲੇ ਸਤ੍ਧਕੋ ਕਾਮ ਗਏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਸਲਾਏ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਛ, ਤਸਲਾਏ ਸਤ੍ਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਛ। ਸਚ੍ਧਾ ਗੁਰੁਲੇ ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਹੁਦਧਮਾ ਸਤ੍ਧ
ਭਰ੍ਧੁਨ੍ਛ।

ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਤਰ ਮੂਰਖ, ਸੁਆਰਥੀ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲਾਇ ਸਤ੍ਯ ਕੇ ਹੋ ਭਨੇਰ ਥਾਹਾ ਹੁੰਦੈਨ ਰ ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਕਥਰਮਾ ਆਪਨੋ ਜੀਵਨ ਨਛ ਗਛਨ੍।

ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਕਾਹੇ ਆਇਆ ॥੮॥

ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਕਾਹੇ ਆਇਆ ॥੮॥

ਧਸਤਾ ਮਾਨਿਸਹਰੂ ਕਿਨ ਧਸ ਸੰਸਾਰਮਾ ਆਏਕਾ ਛਨ੍॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥

ਗਾਡੀ ਲੋਡ ਗਰੇਰ ਕਿਤਾਬ ਪਛਿਏ ਪਨਿ ਪੁਸਤਕਕਾ ਸਬੈ ਸਮੁਦਾਧਕੋ ਅਧਧਧਨ ਗਰੁਪਛ।

ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ ॥

ਪੁਸਤਕਹਰੂ ਡੁਙ਼ਾਲੇ ਭਰਿਏਕਾ ਛਨ੍ ਕਿ ਛੈਨਨ੍, ਚਾਹੇ ਤੀ ਪਛਿਏਕਾ ਰ ਧੁਪ੍ਰਿਏਕਾ ਨੈ ਕਿਨ ਨਹੋਸ੍।

ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥

ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥

ਤਪਾਏਲੇ ਜਤਿ ਵਰ੍ਥ ਅਧਧਧਨ ਗਰੇ ਪਨਿ, ਜਤਿਸੁਕੈ ਮਹਿਨਾ ਅਧਧਧਨ ਗਰੇ ਪਨਿ।

ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ॥

ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ॥

ਧਦਿ ਤਪਾਏ ਜੀਵਨਭਰ ਪਢਨੁਹੁਨ੍ਛ ਭਨੇ ਪਨਿ, ਜੀਵਨਕੋ ਸਾਸ ਨਫੇਰਦਾਸਿਮਮ ਪਢਦੈ ਰਹਨੁਹੋਸ੍।

ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਖ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਖ ॥੧॥

ਤਰ ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਤ੍ਯਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਏਤਟਾ ਮਾਤ੍ਰ ਕੁਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਗਰਿਨ੍ਛ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਨਾਮ ਮਾਨਿਸਕੋ ਕਰਮਮਾ ਛ, ਅਰੂ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਅਹੰਕਾਰਮਾ ਭੀਂਤਾਰਿਏਜਸਤੈ ਹੋ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਸਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ ॥ ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ ॥

ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ ॥ ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ ॥

ਮਾਨਿਸ ਜਤਿ ਪਛੋ-ਲੇਛੋ, ਤਤਿ ਨੈ ਦੁਖਮਾ ਜਲੋ ॥

ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭਵਿਆ ॥ ਤੇਤੋ ਲਵਿਆ ॥

ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭਵਿਆ ॥ ਤੇਤੋ ਲਵਿਆ ॥

ਜਤਿ ਧੇਰੈ ਤੀਰਥਾਤ੍ਰਾਮਾ ਭੋਤਾਰਿਛਨ੍, ਤਤਿ ਨੈ ਅਧਿਕ ਨਿਰਥਕ ਬੋਲੋ ॥

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ ॥

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ ॥

ਮਾਨਿਸਲੇ ਜਤਿ ਧੇਰੈ ਧਾਰਮਿਕ ਪਹਿਰਨ ਲਗਾਉਂਓ, ਤਤਿ ਨੈ ਤਸਲੇ ਸ਼ਰੀਰਲਾਇ ਦੁਖੀ ਬਨਾਉਂਓ ॥

ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ॥

ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਅਭ ਤਿਮੀਹਰੂਲੇ ਗਰੇਕੋ ਕਰਮਕੋ ਫਲ ਭੋਗ ॥

ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਖਾਨਾ ਨਖਾਨੇ ਮਾਨਿਸਲੇ ਜੀਵਨਕੋ ਸਵਾਦ ਗੁਮਾਉਂਓ ॥

ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥

ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥

ਦੁਵਿਧਾਮਾ ਪਦਾ ਮਾਨਿਸ ਅਸਾਧੈ ਦੁਖੀ ਹੁਛੋ ॥

ਬਸਤ੍ਰ ਨ ਪਹਿਰੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਹਰੈ ॥

ਬਸਤ੍ਰ ਨ ਪਹਿਰੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਹਰੈ ॥

ਜਸਲੇ ਲੁਗਾ ਲਗਾਉਂਦੈ, ਤਸਲੇ ਦਿਨਰਾਤ ਕਞ ਭੋਗੋ ॥

ਮੋਨਿ ਵਿਗੂਤਾ ॥ ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੂਤਾ ॥

ਮੋਨਿ ਵਿਗੂਤਾ ॥ ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੂਤਾ ॥

ਚੁਪ ਲਾਗੇਰ ਬਸਦਾ ਮਾਨਿਸਕੋ ਨਾਸ ਹੁਛੋ ॥ ਗੁਰੁਬਿਨਾ ਮੋਹਮਾ ਸੁਤੇਰ ਕਸਰੀ ਭ੍ਰਿੰਨ ਸਕਿਛੋ ॥

ਪਗ ਉਪੇਤਾਣਾ ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ॥

ਪਗ ਤਪੇਤਾਣਾ ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ॥

ਖਾਲੀ ਖੁਟਾ ਹਿੰਡੇ ਮਾਨਿਸਲੇ ਆਪਨੋ ਕਰਮਕੋ ਫਲ ਕਾਟ੍ਹ।

ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥

ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥

ਏਤਾ ਮਾਨਿਸ ਜਸਲੇ ਅਸ਼ੁਫ਼ ਧੂਲੋ ਖਾਨ੍ਹ ਰ ਆਪਨੋ ਟਾਤਕੋਮਾ ਖਰਾਨੀ ਰਾਖ੍ਹ,

ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਤਯੋ ਮੂਰਖ ਅਨ੍ਹਾ ਮਾਨਿਸਲੇ ਆਪਨੋ ਗਰਿਮਾ ਗੁਮਾਉਂਚ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾਏ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਤ੍ਯਕੋ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਕੁਰਾ ਸਵੀਕਾਰਨ ਸਕਿੰਦੈਨ।

ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ॥

ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ॥

ਉਹਾ ਜੰਗਲ, ਚਿਹਾਨ ਰ ਸਮਸ਼ਾਨਘਾਟਮਾ ਬਸੁਹੁਨ੍ਹ।

ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਈ ॥

ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਈ ॥

ਅਨ੍ਹਾ ਮਾਨਿਸਲੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਲਾਈ ਚਿਨ੍ਦੈਨ ਰ ਪਸ਼ਾਤਾਪ ਗਞ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਜਸਲੇ ਸਤਗੁਰੁਲਾਈ ਭੇਟ੍ਹ, ਉਸਲੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰ੍ਹ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਰ ਉਸਲੇ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮ ਉਸਕੋ ਦਿਮਾਗਮਾ ਬਸਾਲ੍ਹ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਲੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਹ।

ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥੨॥

ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥੨॥

ਤਹਾਓਂ ਆਸ਼ਾ ਰ ਚਿੰਨ੍ਤਾਭਾਟ ਅਲਗ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹ ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਬਦਲੇ ਅਹੰਕਾਰਲਾਇ ਜਲਾਤਨੁਹੁਨ੍ਹ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ ॥

ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੂ! ਤਪਾਇਕੋ ਫੋਕਾਮਾ ਭਜਨ ਰ ਕੀਰਤਨ ਗਾਉਂਦੈ ਗਦਾ ਅਤ੍ਯੰਤ ਸੁੰਦਰ ਦੇਖਿਨੇ
ਭਕਤਜਨਹਰੂਲਾਇ ਤਪਾਇਕੋ ਹ੍ਰਦਯ ਅਸਾਧੈ ਮਨ ਪਛੈ।

ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਫੋਅ ਨ ਲਹਨੀ ਧਾਵਦੇ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਫੋਅ ਨ ਲਹਨੀ ਧਾਵਦੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਗਯਹੀਨ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਰ ਵਸ਼ਿ ਬਿਨਾ ਤਹਾਓਂਕੋ ਭਯਮਾ ਸ਼ਰਣ ਪਾਉਂਦੈਨ੍ਹ,
ਰ ਤਿਨੀਹਰੂ ਭੈਤਾਰਿਰਹਨ੍ਹਨ੍ਹ।

ਇਕਿ ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਨਿ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਏ ॥

ਇਕਿ ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਨਿ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਏ ॥

ਕੋਹੀ-ਕੋਹੀ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ ਆਪਨੋ ਉਤਪਤਿ (ਪ੍ਰਭੂ) ਲਾਇ ਚਿੰਦੈਨ੍ਹ ਰ ਵਧਰ੍ਥਮਾ ਆਪਨੋ ਅਹੰਕਾਰ
ਦੇਖਾਤੁੰਨ੍ਹ।

ਹਉ ਢਾਢੀ ਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇਏ ॥

ਹਉ ਢਾਢੀ ਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇਏ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੂ! ਮ ਤਲ੍ਲੋ ਜਾਤਕੋ ਮਿਸ੍ਤ੍ਰੀ ਹੂੰ, ਬਾਂਕੀਲੇ ਆਂਫੂਲਾਇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਜਾਤਿ ਭਨ੍ਹਨ੍ਹ।

ਤਿਨ੍ਹ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਏ ॥੯॥

ਤਿਨ੍ਹ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਏ ॥੯॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੂ! ਮ ਤਪਾਇਕੋ ਧਿਆਨ ਗੰਨੇਹਰੂਕੋ ਸੰਗ੍ਰਹਤ ਮਾਗ੍ਰਹੁ। ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥

ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਰਾਜਾ ਝੁਟ ਹੋ, ਜਨਤਾ ਝੁਟ ਹੁਨ੍ਹ, ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਝੁਟ ਹੋ।

ਕੂੜੁ ਮੰਡਪ ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ ਕੂੜੁ ਬੈਸਣਹਾਰੁ ॥

ਕੂੜੁ ਮੰਡਪ ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ ਕੂੜੁ ਬੈਸਣਹਾਰੁ ॥

ਰਾਜਾਹਰੂਕਾ ਮੰਡਪ ਰ ਮਹਲਹਰੂ ਝੁਟ ਰ ਚਲਕਪਟ ਹੁਨ੍ਹ।

ਕੂੜੁ ਸੁਇਨਾ ਕੂੜੁ ਰੁਪਾ ਕੂੜੁ ਪੈਨਣਹਾਰੁ ॥

ਕੂੜੁ ਸੁਇਨਾ ਕੂੜੁ ਰੁਪਾ ਕੂੜੁ ਪੈਨਣਹਾਰੁ ॥

ਸੁਨ ਰ ਚਾਂਦੀ ਝੁਟਾ ਹੁਨ੍ਹ ਰ ਧੋ ਲਗਾਤਨੇ ਧੋਕੇਬਾਜ ਨੈ ਹੋ।

ਕੂੜੁ ਕਾਇਆ ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਕੂੜੁ ਕਾਇਆ ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਧੋ ਸ਼ਰੀਰ, ਕਪੜਾ ਰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਰੂਪ ਸਭੈ ਝੁਟਾ ਹੁਨ੍ਹ।

ਕੂੜੁ ਮੀਆ ਕੂੜੁ ਬੀਬੀ ਖਪਿ ਹੋਏ ਖਾਰੁ ॥

ਕੂੜੁ ਮੀਆ ਕੂੜੁ ਬੀਬੀ ਖਪਿ ਹੋਏ ਖਾਰੁ ॥

ਪਤਿ-ਪਤੀਬੀਚਕੋ ਸੰਬੰਧ ਨਿਕੈ ਛੋਟੋ ਸਮਧਕੋ ਹੁਨ੍ਹ, ਜਸਲਾਓ ਦੁਵੈਲੇ ਵਾਸਨਾਮਾ ਫਸੇਰ ਬਿਗਾਰੇਕਾ ਹੁਨ੍ਹ।

ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਝੁਟੋ ਮਾਨਿਸਲੇ ਝੁਟਲਾਓ ਪ੍ਰੇਮ ਗਢ ਰ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੁਲਾਓ ਬਿਸਿਨ੍ਹ।

ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੋਸਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੋਸਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

ਮ ਕੋਸੰਗ ਮਿਤ੍ਰ ਹੁਨ ਸਕਛੁ? ਕਿਨਮਨੇ ਧੋ ਸੰਸਾਰ ਨਾਸ਼ਰ ਛ।

ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ ਕੂੜੁ ਮਾਖਿਉ ਕੂੜੁ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ ॥

ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ ਕੂੜੁ ਮਾਖਿਉ ਕੂੜੁ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ ॥

ਝੂਟ ਮਿਠੋ ਗੁਣ ਹੋ, ਝੂਟ ਮਿਠੋ ਮਹ ਹੋ, ਝੂਟ ਨਰਕਮਾ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਕੋ ਝੁਝਡ ਡੁਬਾਝਰਹੇਕੋ ਚ।

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੋ ਕੂੜੁ ॥੧॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੋ ਕੂੜੁ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਸਾਮੁਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗੱਲਨ੍ ਰ ਭਨ੍ਚਨ੍, "ਹੇ ਪਰਮ ਸਤ੍ਯ! ਤਿਮੀ ਬਿਨਾ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਝੂਟੋ ਚ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥

ਮਾਨਿਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਸਤ੍ਯ ਚ ਭਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸਤ੍ਯ ਥਾਹਾ ਹੁਨ੍ਚ।

ਕੂੜੁ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਪੋਇ ॥

ਕੂੜੁ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਪੋਇ ॥

ਤਸਕੋ ਝੂਟ ਹਟਾਝਨ੍ਚ ਰ ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਸ਼ਰੀਰਲਾਝੈ ਸ਼ੁਫ਼ ਪਾਛੈ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਧਦਿ ਮਾਨਿਸਲੇ ਸਤ੍ਯ (ਪ੍ਰਭੂ) ਲਾਝੈ ਪ੍ਰੇਮ ਗੱਲ ਭਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸਤ੍ਯ ਥਾਹਾ ਹੁਨ੍ਚ।

ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਨਾਮਜਪ ਸੁਨੇਰ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਨ੍ਚ, ਤਬ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਮੋਖਕੋ ਦੁਆਰ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗਰਦਚ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥

ਸਤ੍ਯਕੋ ਬੋਧ ਤਬ ਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁਨ੍ਚ ਜਬ ਮਾਨਿਸਲੇ ਪ੍ਰਭੂ-ਮਿਲਨਕੋ ਸੰਧਨ੍ਤਲਾਝੈ ਬੁਝਦਚ।

ਪਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿ ਕੈ ਵਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ ॥

ਧਰਤਿ ਕਾਝੁਆ ਸਾਧਿ ਕੈ ਵਿਚਿ ਦੇਝੁ ਕਰਤਾਬਿਉ ॥

ਪ੍ਰਥੀਲਾਇੰ ਸ਼ਰੀਰਕੋ ਰੂਪਮਾ ਸਜਾਏਰ ਉਸਲੇ ਧਸਮਾ ਕਰਤਾ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮਕੋ ਬਿਉ ਚੌਢੈ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਇ ॥

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਝੁ ॥

ਸਤ੍ਯ ਤਬ ਮਾਤ੍ਰ ਥਾਹਾ ਪਾਤਨ ਸਕਿਨ੍ਹੁ ਜਬ ਕਸੈਲੇ ਸਾਢੋ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦੌਢੈ।

ਦਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ ॥

ਦਝੁਆ ਜਾਯੈ ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਝੁ ॥

ਉਹਾਏ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੁਮਾਥਿ ਦਯਾ ਗੁਨੁਹੁਨ੍ਹੁ ਰ ਸਕੇਸਮੁ ਦਾਨ ਗੁਨੁਹੁਨ੍ਹੁ।

ਸਚੁ ਤਾਂ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਸਚੁ ਤਾਂ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਆਪਨੋ ਆਤਮਾਕੋ ਤੀਰਥਸਥਲਮਾ ਬਾਸ ਗਰੇਪਛਿ ਮਾਤ੍ਰ ਸਤ੍ਯ ਥਾਹਾ ਪਾਤਨ ਸਕਿਨ੍ਹੁ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਪੁਛਿ ਕੈ ਬਹਿ ਰਹੈ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਪੁਛਿ ਕੈ ਬਹਿ ਰਹੈ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਉਹਾਏ ਸਤਗੁਰੁਲਾਇੰ ਸੋਧੇਰ, ਉਪਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰੇਰ ਬਸੁਹੁਨ੍ਹੁ ਰ ਨਿਵਾਸ ਗੁਨੁਹੁਨ੍ਹੁ।

ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਹੋਇ ਦਾਰੂ ਪਾਪ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥

ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਹੋਝੁ ਦਾਰੂ ਪਾਪ ਕਢੈ ਧੋਝੁ ॥

ਸਤ੍ਯ ਸਭੈਕਾ ਲਾਗਿ ਔਧਿ ਹੋ, ਧਸਲੇ ਪਾਪਲਾਇੰ ਹਟਾਉਂਢੁ ਰ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲੁ।

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥੨॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਝੁ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਉਨਕੋ ਸਾਮੁ ਬਿਨ੍ਤੀ ਗਰੁਨ੍ਹੁ, ਜਸਕੋ ਹੁਦਧਮਾ ਸਤ੍ਯ ਚੁ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ ॥

ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਝੈਐ ॥

ਮੇਰੋ ਹੁਦਧਲੇ ਸਨ੍ਤਹਰੁਕੋ ਖੁਟਾ ਰ ਧੂਲੋਕੋ ਦਾਨ ਮਾਗੁ, ਧਦਿ ਮੈਲੇ ਤ੍ਯੋ ਪਾਏਂ ਮਨੇ, ਮ ਧਸਲਾਇੰ ਮੇਰੋ

ਟਾਤਕੋਮਾ ਰਾਖੇछु।

ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛਡੀਐ ਹੋਇ ਇਕ ਮਨਿ ਅਲਖੁ ਪਿਆਈਐ ॥

ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛਡੀਐ ਹੋਇ ਇਕ ਮਨਿ ਅਲਖੁ ਪਿਆਈਐ ॥

ਹਾਮੀਲੇ ਝੂਟੋ ਲਾਲਚ ਟਾਗੇਰ ਏਤੈ ਮਨਲੇ ਭਗਵਾਨਕੋ ਧਿਆਨ ਗਰੁਪਓ।

ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੋ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ ॥

ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੋ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ ॥

ਹਾਮੀ ਜਸਤ ਕਰਮ ਗਓਂ ਟਪਸੈ ਫਲ ਹਾਮੀ ਪਾਉਂਓ।

ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਪੂਰਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦੀ ਪਾਈਐ ॥

ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਪੂਰਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦੀ ਪਾਈਐ ॥

ਧਰਿ ਧਸਤੋ ਕਰਮ ਸੁਰੁਦੇਖਿ ਨੈ ਲੇਖਿਐਕੋ ਚ ਮਨੇ, ਮਾਨਿਸਲਾਇ ਸਨ੍ਹਤਹਰੂਕੋ ਖੁਟਾਕੋ ਧੂਲੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਹ।

ਮਤਿ ਬੋਝੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥੧੦॥

ਮਤਿ ਥੋੜੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥੧੦॥

ਨ੍ਯੂਨ ਬੁਢਿਕੋ ਫਲਸਵਰੂਪ ਹਾਮੀਲੇ ਸੇਵਾਕੋ ਫਲ ਗੁਮਾਉਂਓ ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥

ਅਹਿਲੇ ਸਤ੍ਯਕੋ ਅਨਿਕਾਲ ਚ, ਅਰਥਾਤ੍ ਸਤ੍ਯ ਲੋਪ ਭਾਏਕੋ ਚ ਰ ਝੂਟਕੋ ਪ੍ਰਸਾਰ ਵਪਾਏ ਚ, ਧੋ ਕਲਿਧੁਗਕੋ ਕਾਲਿਖਲੇ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲਾਇ ਬੇਚੈਨ ਬਨਾਏਕੋ ਚ।

ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲਿ ॥

ਬਿਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲਿ ॥

ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮਕੋ ਬਿਉ ਚਰਨਹਰੂ ਸਮਾਨਕਾ ਸਾਥ (ਸੰਸਾਰਭਾਟ) ਗਏਕਾ ਚਨ੍, ਟਰ ਟੁਟੇਕੋ (ਨਾਮਕਾ) ਬਿਉ ਅਬ ਕਸਰੀ ਅੰਕੁਰਿਤ ਹੁਨ ਸਕਛ?

ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੂ ਰੁਤਿ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੂ ਰੁਤਿ ਹੋਇ ॥

ਧਰਮ ਬਿਤ ਪੁਰਾ ਭਯੋ ਰ ਮੌਸਮ ਸੁਖਦ ਭਯੋ ਭਨੇ, ਧਰਮ ਅਭਿਕੁਰਿਤ ਹੁਨ ਸਕਛ।

ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਰਮ ਲਗ ਪ੍ਰਯੋਗ ਗਰਿਏਕੋ ਚੈਨ ਭਨੇ, ਨਧਾ ਲੁਗਾਹਰੁ ਰਝਨ ਸਕਿਦੈਨ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਖੁੰਭਿ ਚੜਾਈਐ ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਖੁੰਭਿ ਚੜਾਈਐ ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ ॥

ਸ਼ਰੀਰਮਾ ਲੋਝਾਕੋ ਲਹਰ ਲਗਾਝਯੋ ਭਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਭਯਮਾ ਪਾਪਭਾਟ ਧੋਏਰ ਚਮਕਿਲੋ ਹੁਨ੍ਹ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ ਕੂੜੈ ਸੋਇ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ ਕੂੜੈ ਸੋਇ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਰਮ ਕੁਨੈ ਮਾਨਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਪ੍ਰਤਿਕੋ ਭਕਿਤਿਲੇ ਰਝਿਏਕੋ ਚ ਭਨੇ, ਝੂਟਲੇ ਤਸਲਾਝਿ ਨਯਿਕਸਮਮ ਪਨਿ ਚੁਨ ਸਕਦੈਨ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਜਾ ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ ॥

ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਜਾ ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ ॥

ਲੋਭ ਰ ਪਾਪ ਦੁਵੈ ਰਾਜਾ ਰ ਮਨ੍ਤੀ ਹੁਨ੍ ਰ ਝੂਟ ਚੌਧਰੀ ਬਨੇਕਾ ਚਨ੍।

ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਦਿ ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਦਿ ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਵਾਸਨਾ ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਮੁਖਯ ਸਲਾਹਕਾਰ ਜਸਤੈ ਹੋ, ਤਿਨੀਹਰੂ ਤਨਲਾਝਿ ਸਲਾਹ ਮਾਝਨ੍ ਰ ਤ੍ਯਸਪਛਿ ਸੰਗੈ ਬਸ਼ਨ੍ ਰ ਜਨਤਾਲਾਝਿ ਮੂਰਖ ਬਨਾਤਨੇ ਵਿਭਿਨ੍ਰ ਤਰਿਕਾਹਰੂਮਾ ਵਿਚਾਰ-ਵਿਮਰ੍ਸ਼ ਗਛਨ੍।

ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਅਨ੍ਧਾ ਪ੍ਰਜਾਹਰੂ ਜ਼ਾਨਵਿਹੀਨ ਹੁਨ੍ਚਨ੍ ਰ ਮਰੇਕਾਹਰੂਜਸਤੈ ਚੁਪਚਾਪ ਅਨ੍ਧਾਯ ਸਹਨ੍ਚਨ੍।

ਗਿਆਨੀ ਨਚਹਿ ਵਾਜੇ ਵਾਹਿ ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਗਿਆਨੀ ਨਚਹਿ ਵਾਜੇ ਵਾਹਿ ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਬੁਝਿਮਾਨ ਨ੍ਰਤ੍ਯ ਗਛਨ੍, ਭਾਜਾ ਭਯਾਤਨ ਰ ਵਿਭਿਨ੍ਰ ਰੂਪਹਰੂ ਧਾਰਣ ਗਰੇਰ ਸ੍ਰਙ੍ਗਾਰ ਗਛਨ੍।

ਉਚੇ ਕੂਕਹਿ ਵਾਦਾ ਗਾਵਹਿ ਜੋਧਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਊਚੇ ਕੂਕਹਿ ਵਾਦਾ ਗਾਵਹਿ ਜੋਧਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਤੁਨੀਹਰੂਲੇ ਠੁਲੋ ਸੁਰਮਾ ਬੋਲਾਉਂਦਾ ਰ ਯੁਧਕਾਯ ਤਥਾ ਨਾਯਕਹਰੂਕੋ ਵੀਰਤਾਕਾ ਕਥਾਹਰੂ
ਗਾਉਂਦਾ।

ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਜਤਿ ਸੰਜੈ ਕਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਜਤਿ ਸੰਜੈ ਕਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮੂਰਖ ਵਿਦਵਾਨ ਰ ਵਿਦਵਾਨ੍ਹਰੂ ਚਾਤੁਰ੍ਧ੍ਰੂਣ ਤਰ੍ਕ ਰ ਚਾਲਬਾਜੀਦੁਵਾਰਾ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਧਨ-ਸੰਪਤਿ ਜੰਮਾ ਗਰੰਮਾ
ਅਸਾਧੈ ਰਮਾਉਂਦਾ।

ਧਰਮੀ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਗਾਵਹਿ ਮੰਗਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਧਰਮੀ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਗਾਵਹਿ ਮੰਗਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਧਰਮਾਤਮਾ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ ਧਰਮਕੋ ਕਰਮ ਗਢਨ ਰ ਮੋਖ ਮਾਗਨ।

ਜਤੀ ਸਦਾਵਹਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਛਡਿ ਬਹਹਿ ਘਰ ਬਾਰੁ ॥

ਜਤੀ ਸਦਾਵਹਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਛਡਿ ਬਹਹਿ ਘਰ ਬਾਰੁ ॥

ਤਰ ਸੁਵਾਰ੍ਥੀ ਕਾਰਣਲੇ ਧਤਿ ਮਨਿਨੇ ਜੀਵਨਕੋ ਤਰ੍ਕ ਨਬੁਝੇਰ ਵ੍ਧ੍ਥਮਾ ਘਰ ਛੋਡਨੇ ਮਾਕਾਲੇ ਤੁਨੀਹਰੂ
ਧਸਕੋ ਪ੍ਰਮਾਵਬਾਟ ਬਝਿਤ ਹੁੰਦਾ।

ਸਭੁ ਕੋ ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਹੋਵੈ ਘਟਿ ਨ ਕੋਈ ਆਖੈ ॥

ਸਭੁ ਕੋ ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਹੋਵੈ ਘਟਿ ਨ ਕੋਈ ਆਖੈ ॥

ਸਬੈਲੇ ਆਫੂਲਾਓ ਪੂਰ੍ਣ ਮਕ੍ਤ ਸਾਬਿਤ ਗਢਨ, ਕਸੈਲੇ ਪਨਿ ਆਫੂਲਾਓ ਹੀਨ ਠਾਨ੍ਦੈਨਨ।

ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ਤਾ ਨਾਨਕ ਤੋਲਿਆ ਜਾਪੈ ॥੨॥

ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ਤਾ ਨਾਨਕ ਤੋਲਿਆ ਜਾਪੈ ॥੨॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਧਦਿ ਸੰਮਾਨਕੋ ਤਰਾਜੁ ਪਛਾਡਿਕੋ ਪਾਲਕੀਮਾ ਰਾਖਿਯੋ ਮਨੇ, ਕੇਵਲ ਏਕ ਵ੍ਧ੍ਕਿਤਿ ਰਾਮ੍ਰੋ
ਝੁਕੇਕੋ ਦੇਖਿੰਦਾ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਦੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੋਇ ॥

ਵਦੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੋਇ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਰਾਮ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਟ ਹੁੰਦਾ ਕਿਨਮਨੇ ਤੀ ਸਤ੍ਧ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਲੇ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਦੇਖਦਾ।

ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਸਮਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਸੰਸਾਰਮਾ ਸਭੈਲੇ ਫਡਕੋ ਮਾਰੇਕਾ ਚਨ੍, तर संसारका सृष्टिकर्ताले जे गर्नुहुन्छ, त्यो हुन्छ।

ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੇ ॥

ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਤ ਨਵੇ ॥

जात र बाहुबलको परलोकमा कुनै मूल्य छैन किनभने त्यहाँ नयाँ प्राणीहरू बन्दछन्।

ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ ॥੩॥

ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ ॥੩॥

जसलाई कर्महरूको लेखा-जोखा भएर सम्मान प्राप्त हुन्छ, उसैलाई असल भन्न सकिन्छ॥३॥

ਪਉੜੀ ॥

ਧਤੜੀ ॥

ਧਤੜੀ ॥

ਪੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

हे सृष्टिकर्ता! ती प्राणीहरू जसको भाग्य तपाईंले सुरुदेखि नै राम्रो लेख्नुभएको छ, तब मात्र तिनीहरूले आफ्नो प्रभुलाई सम्झेका छन्।

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

यी प्राणीको वशमा केही पनि छैन, यो विभिन्न प्रकारको जगत् तिमीले नै उत्पन्न गरेका हो।

ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ ॥

इकना नो तूं मेलि लैहि इकि आपहु तੁधु खुआइआ ॥

हे प्रभु! तपाईं केही प्राणीहरू आँफूसँग मिलाउनुहुन्छ र केही प्राणीहरूलाई टाढा राख्नुहुन्छ र तिनीहरूलाई आफैले हटाएर बर्बाद पार्नुहुन्छ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੇ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੇ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥

जहाँ तिमीआफैले आफ्नो बुद्धि कसैलाई दिएका छौ, गुरुको कृपाले उसले तिमीलाई चिनेको छ।

ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੧॥

ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੧॥

ਰ ਧੋ ਸਜਿਲੈ ਸਤ੍ਯਮਾ ਸਮਾਹਿਤ ਹੁਨ੍ਹ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਦੁਖ ਐਸਾ ਭਇਆ ਹੋ ਰ ਸੁਖ ਰੋਗ ਹੋ, ਕਿਨਕਿ ਜਬ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਹ ਤਬ ਜੀਵਲੇ ਭਗਵਾਨ੍ ਲਾਇ ਯਾਦ ਗਏਨ।

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥

ਹੇ ਪਰਮਪ੍ਰਭੂ! ਤਪਾਇ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਕੋ ਰਚਿਤਾ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹ, ਮ ਕੇਹੀ ਗੰਨ ਸਕਿਦਨ। ਮੈਲੇ ਕੇਹੀ ਗੰਨ ਖੋਜੇ ਪਨਿ ਕੇਹੀ ਹੁੰਦੈਨ ॥੧॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ ॥

ਹੇ ਜਗਤਕੋ ਰਚਿਤਾ! ਮ ਤਿਮੀਪ੍ਰਤਿ ਸਮਰਪਿਤ ਚੁ, ਤਿਮੀ ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਮਾ ਨਿਵਾਸ ਗਰਿਰਹੇਕਾ ਚੈ,

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰ ਤਿਮ੍ਹੋ ਅਨ੍ਤ ਪਾਤਨ ਸਕਿਨ੍ਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਪ੍ਰਾਣੀਹਰ੍ਰੁਮਾ ਤਿਮ੍ਹੈ ਜ੍ਯੋਤਿ ਵਿਦ੍ਯਮਾਨ ਚੁ ਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਮ੍ਹੋ ਜ੍ਯੋਤਿਮਾ ਵਿਦ੍ਯਮਾਨ ਚਨ੍ਹ। ਹੇ ਸਰ੍ਵਕਲਾ ਸੰਪੰਨ! ਤਿਮ੍ਹੈ ਸਰ੍ਵਵ੍ਧਪਕ ਚੈ। ਤਿਮ੍ਹੈ ਸਾਢੋ ਮਾਲਿਕ ਹੈ।

ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥

ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥

ਤਿਮ੍ਹੋ ਮਹਿਮਾ ਅਨ੍ਧਨ੍ਤ ਸੁੰਦਰ ਚੁ, ਜਸਲੇ ਤਿਮ੍ਹੋ ਸ੍ਤੁਤਿ ਗਰ੍ਦਚ, ਓ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰਦੇਖਿ ਪਾਰ ਹੁਨ੍ਹ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥੨॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋ ਤ ਸੰਸਾਰਕੋ ਰਚਯਿਤਾਕੋ ਨੈ ਸਬ ਲੀਲਾ ਹੋ, ਜੇ ਪਨਿ ਪ੍ਰਭੁਲੇ ਗਨੁ ਚ, ਤ੍ਯੋ ਤਨਲੇ ਗਰਿਰਹੇਕਾ ਚਨ੍॥੨॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮਹਲਾਰ ॥

ਜੋਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ ॥

ਜੋਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ ॥

ਯੋਗਿਹਰੂਕੋ ਧਰਮ ਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਨੁ ਹੋ ਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਕਾ ਧਰਮ ਵੇਦਹਰੂਕੋ ਅਧਯਨ ਗਨੁ ਹੋ।

ਖਤ੍ਰੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੰ ਪਰਾ ਕ੍ਰਿਤਹ ॥

ਖਤ੍ਰੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੰ ਪਰਾ ਕ੍ਰਿਤਹ ॥

ਖਤ੍ਰਿਯਹਰੂਕੋ ਧਰਮ ਸ਼ੁਰਵੀਰਤਾਕੋ ਕਾਰਯ ਗਨੁ ਹੋ ਰ ਸੂਦ੍ਰਹਰੂਕੋ ਧਰਮ ਅਰੂਕੋ ਸੇਵਾ ਗਨੁ ਹੋ।

ਸਰਬ ਸਬਦੰ ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੩॥

ਸਰਬ ਸਬਦੰ ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੩॥

ਤਰ ਸਬੈਕੋ ਧਰਮ ਏਤੈ ਈਸ਼ਵਰਕੋ ਪੂਜਾ ਗਨੁ ਹੋ। ਯਦਿ ਕਸੈਲਾਇ ਯੋ ਰਹਸਯ ਥਾਹਾ ਚ ਭਨੇ, ਨਾਨਕ ਤਨਕੋ ਨੋਕਰ ਹੋ ਰ ਤ੍ਯੋ ਵਯਕਿਤਿ ਸਵਯੰ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋ॥੩॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨॥

ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਾ ॥

ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਾ ॥

ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਨੈ ਸਬੈ ਦੇਵਤਾਕਾ ਦੇਵਤਾ ਹੁਨ੍। ਤਨੀ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੁ ਰ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵਤਾਹਰੂਕੋ ਆਤਮਾ ਹੁਨ੍।

ਆਤਮਾ ਬਾਸੁਦੇਵਸਿ ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੪॥

ਆਤਮਾ ਬਾਸੁਦੇਵਸਿ ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੪॥

ਸਬੈ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਮਾ ਵਾਸ ਗਨੈ ਵਾਸੁਦੇਵ ਨੈ ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਯਦਿ ਕਸੈਲੇ ਯੋ ਰਹਸਯ ਬੁਝਿ ਭਨੇ, ਨਾਨਕ ਤਸਕੋ ਦਾਸ ਹੋ, ਓ ਸਵਯੰ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋ॥੪॥

ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼: ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕੁੰਭੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਕੁਮਭੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕੁਮਭੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਜਸਰੀ ਘਡਾਮਾ ਬਾਧਿਏਕੋ ਪਾਨੀ ਜੀਵਿਤ ਰਹੁਨ੍ਹ, ਟਪਸਰੀ ਨੈ ਪਾਨੀਬਿਨਾ ਘਡਾ ਬਨਾਉਨ ਸਕਿੰਦੈਨ।

ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥

ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥

ਧਸਰੀ (ਗੁਰੂਕੋ) ਜ਼ਾਨਕੋ ਵਸਮਾ ਗਰਿਏਕੋ ਮਨ ਟਿਕਿਰਹੁਨ੍ਹੁ ਤਰ ਗੁਰੂ ਵਿਨਾ ਜ਼ਾਨ ਹੁੰਦੈਨ॥੫॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੜੀ ॥

ਪਤੜੀ॥

ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ ॥

ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ ॥

ਧਦਿ ਪਛੇ-ਲੇਖੇਕੋ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧਿਕਿ ਦੋਖੀ ਚ ਮਨੇ, ਨਿਰਕਾਰ ਵਧਿਕਿ ਭਰਾਉਨੁ ਪਦੈਨ ਕਿਨਮਨੇ ਧੋ ਨਿਰਕਾਰ
ਵਧਿਕਿ ਅਸਲ ਮਏਭਾਪਤ ਦਫਿਤਿ ਹੁੰਦੈਨ।

ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇਹੋ ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ ॥

ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇਹੋ ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ ॥

ਮਾਨ੍ਹੇਲੇ ਜਸਤੀ ਕਾਮ ਗਰਦੁ, ਟਪਸੈ ਨੈ ਤਸਕੋ ਨਾਮ ਫੁਨਿਆਮਾ ਗੁਨ੍ਹਨ੍ਹ।

ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ ਜਿਤੁ ਦਰਗਹ ਗਇਆ ਹਾਰੀਐ ॥

ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ ਜਿਤੁ ਦਰਗਹ ਗਇਆ ਹਾਰੀਐ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਆਗਨਮਾ ਪੁਗੇਪਛਿ ਹਾਰੈ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਜੀਵਨਕੋ ਖੇਲ ਹਾਮੀਲੇ ਖੇਲੁ ਹੁੰਦੈਨ।

ਪੜਿਆ ਅਤੈ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥

ਪੜਿਆ ਅਤੈ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥

ਵਿਦਵਾਨੁ ਰ ਨਿਰਕਾਰਕਾ ਕਰਮਹਰੂ ਪਰਲੋਕਮਾ ਲਿਪਿਬਫੁ ਹੁਨੇਛਨ੍ਹ,

ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਗੈ ਮਾਰੀਐ ॥੧੨॥

ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਗੈ ਮਾਰੀਐ ॥੧੨॥

एक स्वैच्छिक व्यक्ति परलोकमा उसको कर्मको कारण दण्डित हुनुपर्दछ ॥१२॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

श्लोक महला १॥

ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਥੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਥੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ ॥

हे नानक! चौरासी लाख योनिहरूमा सुमेरू वर्वत समान मानव शरीर सर्वोच्च छ। यस शरीरको एउटा रथ र एउटा सारथी हुन्छ।

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ ॥

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ ॥

तिनीहरू युगौयुग पश्चात् परिवर्तन भइरहन्छन् र केवल बुद्धिमान् मानिसहरूले मात्र यो भिन्नता बुझ्छन्।

ਸਤਜੁਗਿ ਰਥੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਸਤਜੁਗਿ ਰਥੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

सतयुगमा मानव शरीरको रथ सन्तुष्टिको थियो र धर्म सारथी थियो।

ਤ੍ਰੇਤੈ ਰਥੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੋਰੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਤ੍ਰੇਤੈ ਰਥੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੋਰੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

त्रेता युगमा (मानव शरीरको) रथ ब्रह्मचर्य थियो र इच्छा सारथी थियो।

ਦੁਆਪੁਰਿ ਰਥੁ ਤਪੈ ਕਾ ਸਤੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਦੁਆਪੁਰਿ ਰਥੁ ਤਪੈ ਕਾ ਸਤੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

द्वापर युगमा रथ (मानव शरीरको) तपस्याको थियो र सत्य सारथी थियो।

ਕਲਜੁਗਿ ਰਥੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਕੂੜੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥੧॥

ਕਲਜੁਗਿ ਰਥੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਕੂੜੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥੧॥

कलियुगमा (मानव शरीरको) रथ तृष्णारूपी आगोको रथ हो र झूट यसको सारथी हो॥१॥

ਮਃ ੧ ॥

ਸ: ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਮ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਾਚਿ ਰਹੇ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਸਾਮ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਾਚਿ ਰਹੇ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਸਾਮਵੇਦਮਾ ਮਨਿਏਕੋ ਚੁ ਕਿ ਜਗਤ੍ਕਾ ਸਵਾਮੀ ਸੇਤੋ ਵਸਤੁ ਧਾਰਣ ਗਰੇਕਾ ਮਗਵਾਨੁ ਹੁਨੁ । ਸਤਿਯੁਗਮਾ ਹਰੇਕ ਮਾਨਿਸ ਸਤ੍ਯ ਚਾਹੁਯੋ, ਸਤ੍ਯਮਾ ਮੀਤਾਰਿਯੋ ਰ ਸਤ੍ਯਮਾ ਲੀਨ ਹੁਯੋ।

ਰਿਗੁ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰੁ ॥

ਰਿਗੁ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰੁ ॥

਋ਗਵੇਦਮਾ ਮਗਵਾਨ ਸਰਵਯਾਪੀ ਰਹੇਕੋ ਰ ਮਗਵਾਨਕੋ ਰਾਮਕੋ ਨਾਮ ਸਬੈ ਦੇਵਤਾਹਰੁ ਮਧੇ ਸ਼੍ਰੇਞ ਰਹੇਕੋ ਉਲੇਖ ਗਰਿਏਕੋ ਚੁ।

ਨਾਇ ਲਇਐ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤਉ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਹਿ ॥

ਨਾਇ ਲਇਐ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤਉ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਹਿ ॥

ਧਸਕੋ ਪ੍ਰਾਧਸ਼ਿਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਮਰਣ ਗਦਾ ਹੁਨੁ ਅਰਥਾਤ੍ ਪਾਪਹਰੁ ਨਾਸ ਹੁਨੁ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਾਮਕੋ ਨਾਮਜਪ ਗਨਾਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਮਾਨੁਚੇਲੇ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨੁ।

ਜੁਜ ਮਹਿ ਜੋਰਿ ਛਲੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿ ਕਾਨ੍ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਜਾਦਮੁ ਭਇਆ ॥

ਜੁਜ ਮਹਿ ਜੋਰਿ ਛਲੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿ ਕਾਨ੍ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਜਾਦਮੁ ਭਇਆ ॥

ਧ੍ਰੁਵੇਦਕੋ ਸਮਧਮਾ (ਦ੍ਵਾਪਰਮਾ) ਧਾਦਵ ਵੰਸ਼ਕਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ-ਕਨ੍ਹੈਧਾਹਰੁ ਧਿਏ, ਜਸਲੇ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲੀਲਾਇ ਆਪਨੋ ਸਕਿਲੇ ਧੋਕਾ ਧਿਏਕਾ ਧਿਏ।

ਪਾਰਜਾਤੁ ਗੋਪੀ ਲੈ ਆਇਆ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥

ਪਾਰਜਾਤੁ ਗੋਪੀ ਲੈ ਆਇਆ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥

ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਣਲੇ ਆਪਨੋ ਗੋਪੀ (ਸਤ੍ਧਮਾ) ਕਾ ਲਾਗਿ ਇੰਦ੍ਰਕੋ ਬਗੈਚਾਬਾਟ ਪਾਰਿਜਾਤ (ਕਲ੍ਪਵ੍ਰੁਕ੍ਸ਼) ਲ੍ਧਾਏਕਾ ਧਿਏ ਰ ਵ੍ਰੰਦਾਵਨਮਾ ਚਮਤਕਾਰ ਰਚੇਕਾ ਧਿਏ ਰ ਆਨੰਦਿਤ ਮਝਰਹੇ।

ਕਲਿ ਮਹਿ ਬੇਦੁ ਅਥਰਬਣੁ ਹੂਆ ਨਾਉ ਖੁਦਾਈ ਅਲਹੁ ਭਇਆ ॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਬੇਦੁ ਅਥਰਬਣੁ ਹੂਆ ਨਾਉ ਖੁਦਾਈ ਅਲਹੁ ਭਇਆ ॥

ਕਲਿਧੁਗਮਾ ਅਥਰਵੇਦ ਪ੍ਰਸਿਦ੍ਧ ਮਧੋ ਰ ਤ੍ਧਸੈਅਨੁਸਾਰ ਮਗਵਾਨਕੋ ਨਾਮ 'ਅਲ੍ਲਾਹ' ਰ 'ਖੁਦਾ' ਕੋ ਨਾਮਲੇ ਪ੍ਰਸਿਦ੍ਧ ਮਏ।

नील बसत्र ले कपड़े पहिरे तुरक पठाही अमलु कीआ ॥

नील बसत्र ले कपड़े पहिरे तुरक पठाणी अमलु कीआ ॥

मानिसहरूले नीलो लुगा लगाउँथे र तुरक र मुगलहरूद्वारा शासित थिए।

चारे वेद होटे सचिआर ॥

चारे वेद होए सचिआर ॥

यसरी सामवेद, ऋग्वेद, यजुर्वेद, अथर्ववेद गरी चार वेदलाई सत्य भनिएको थियो।

पढ़हि गुणहि तिनह चार वीचार ॥

पढ़हि गुणहि तिनह चार वीचार ॥

तिनीहरूलाई पढेर र अध्ययन गरेर, मानिसले तिनीहरूमा चार सिद्धान्तहरू प्राप्त गर्दछ।

ढाँउ भगति करि नीचु सदाए ॥ उँउ नानक मोखंतरु पाए ॥२॥

भाउ भगति करि नीचु सदाए ॥ तउ नानक मोखंतरु पाए ॥२॥

हे नानक! यदि कुनै मानिसले प्रभुरको उपासना गर्छ र आँफूलाई नम्र भन्छ भने उसले मुक्ति पाउँछ॥२॥

पउड़ी ॥

पउड़ी ॥

पउड़ी ॥

सतिगुर विटहु वारिआ जितु मिलिअे खसमु समालिआ ॥

सतिगुर विटहु वारिआ जितु मिलिअे खसमु समालिआ ॥

म मेरो सतगुरुमा समर्पित हुन्छु, जसको मिलनद्वारा मैले भगवानलाई मिसाएको छु।

जिनि करि उपदेसु गिआन अंजनु दीआ इन्ही नेत्री जगतु निहालिआ ॥

जिनि करि उपदेसु गिआन अंजनु दीआ इन्ही नेत्री जगतु निहालिआ ॥

जसले मलाई प्रचार गरेर ज्ञानको ज्योति दिनुभएको छ, र यी आँखाहरूले मैले संसारको सत्यता देखेको छु।

खसमु डोडि दूजै लगे डुबे से वणजारिआ ॥

खसमु छोडि दूजै लगे डुबे से वणजारिआ ॥

आफ्ना मालिक-पतिलाई त्यागेर द्वैतवादमा लिप्त व्यापारीहरू (प्राणीहरू) डुबेका छन्।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਸਤਗੁਰੂ ਏਕ ਧਰਮੀ ਜਹਾਜ ਹੋ ਜਸਲੇ ਸੰਸਾਰਕੋ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਗਛ, ਕੇਵਲ ਥੋਰੈ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ ਮਾਤਰ ਧਰਮਕੋ ਅਨੁਭਵ ਗਛਨ੍।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ ॥੧੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ ॥੧੩॥

ਉਹਾਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਲੇ ਉਹਾਲੇ ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਓ ਸੰਸਾਰਕੋ ਸਾਗਰਬਾਟ ਪਾਰ ਗਨ੍ਹੁਨ੍ਹ ॥੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਿਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ ॥

ਸਿਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ ॥

ਤਿਲਕੋ ਰੁਖੁ ਧੇਰੈ ਸੀਧਾ, ਧੇਰੈ ਅਗਲੋ ਰ ਧੇਰੈ ਬਾਕਲੋ ਹੁਨ੍ਹ।

ਉਇ ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ ॥

ਉਇ ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ ॥

ਧੇਰੈ ਚਰਾਹਰੂ ਧਰਮਕੋ ਫਲ ਖਾਨੇ ਆਸਾਮਾ ਧਰਮ ਆਉਂਦਨ੍ਰ ਤਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਭਏਰ ਜਾਨ੍ਹਨ੍।

ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ ॥

ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ

ਧਰਮਕੋ ਫਲ ਧੇਰੈ ਖਲ੍ਲੋ ਹੁਨੇ ਭਏਕੋਲੇ ਫੂਲਕੋ ਕੁਨੈ ਕਾਮ ਹੁੰਦੈਨ ਰ ਪਾਤਕੋ ਕੁਨੈ ਕਾਮ ਹੁੰਦੈਨ।

ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ ॥

ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਮ੍ਰਤਾ ਧੇਰੈ ਮਿਠੋ ਹੁਨ੍ਹ ਰ ਧੀ ਸਭੈ ਗੁਣਹਰੂ ਤਥਾ ਭਲਾਓਕੋ ਨਿਚੋਡ ਹੁਨ੍, ਅਰਥਾਤ੍, ਉਤ੍ਤਮ ਗੁਣ ਹੁਨ੍।

ਸਭੁ ਕੋ ਨਿਵੈ ਆਪ ਕਉ ਪਰ ਕਉ ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸਭੁ ਕੋ ਨਿਵੈ ਆਪ ਕਉ ਪਰ ਕਉ ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਤ੍ਯੇਕ ਮਾਨਿਸ ਆਪਨੋ ਸਵਾਰਥਕੋ ਲਾਗਿ ਝੁਕਦਛ, ਤਰ ਅਰੂਕੋ ਭਲਾਓਕੋ ਲਾਗਿ ਕੋਹੀ ਪਨਿ ਝੁਕਦੈਨ।

ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੂ ਤੋਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ ॥

ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੂ ਤੋਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ ॥

ਧਰਿ ਕੁਨੈ ਵਸਤੁਲਾਇ ਲਿਬਾਨਮਾ ਰਾਖੇਰ ਤੌਲਿਨ੍ਹ ਭਨੇ ਤੁਲਾਕੋ ਝੁਕਾਵ ਭਾਰੀ ਹੁਨ੍ਹ।

ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਿਰਗਾਹਿ ॥

ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਿਰਗਾਹਿ ॥

ਮ੍ਰਗਕੋ ਸਿਕਾਰੀਲੇ ਜਸ੍ਤੈ ਅਪਰਾਧੀਲੇ ਪਨਿ ਦੁੜਿ ਗੁਣਾ ਬਢੀ ਝੁਕਾਉਂਚ।

ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਐ ਕਿਆ ਬੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਐ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਜਬ ਮਾਨਿਸ ਹ੍ਰਦਯਬਾਟ ਫੋਹੋਰ ਹੁਨ੍ਹ, ਤਬ ਸਿਰ ਨਿਹੁਰਾਏਰ ਕੇ ਹਾਸਿਲ ਗਰਨ ਸਕਿਨ੍ਹ।।।੧।।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥

ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥

ਪਛਿਤ (ਵੇਦ ਆਦਿ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥਹਰੂ) ਪੁਸਤਕਹਰੂ, ਪੂਜਾਹਰੂ ਰ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦਹਰੂ ਪਛਦਛਨ੍।

ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥

ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥

ਤਨੀ ਫੁੜਾਕੋ ਪੂਜਾ ਗਞਨ੍ ਰ ਸਮਾਧਿਲਾਇ ਬਥਾਨਜਸ੍ਤੈ ਪੂਜਾ ਗਞਨ੍।

ਮੁਖਿ ਝੂਠ ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ ॥

ਮੁਖਿ ਝੂਠ ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ ॥

ਤਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮੁਖਲੇ ਝੂਠ ਬੋਲ੍ਹ ਰ ਸੁਨਦਰ ਗਹਨਾਹਰੂ ਜਸ੍ਤੋ ਦੇਖਿਨ੍ਹ।

ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥

ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥

ਤਸਲੇ ਦਿਨਮਾ ਤਿਨ ਪਟਕ ਗਾਧਤ੍ਰੀ ਮਨ੍ਤ ਪਾਠ ਗਞ।

ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ ॥

ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ ॥

ਤਸਲੇ ਘਾਟੀਮਾ ਮਾਲਾ ਰ ਨਿਧਾਰਮਾ ਤਿਲਕ ਲਗਾਉਂਚ।

ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ ॥

ਦੁਝ ਧੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ ॥

ਤਸਲੇ ਡਬਲ ਧੋਤੀ ਲਗਾਉਂਚ ਰ ਟਾਤਕੋਮਾ ਕਪਡਾ ਪਨਿ ਲਗਾਉਂਚ।

ਜੇ ਜਾਣਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥

ਜੇ ਜਾਣਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥

ਤਰ ਧਦਿ ਧੋ ਵਿਦ੍ਵਾਨਲਾਇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੋ ਕਰਮ ਥਾਹਾ ਚ ਭਨੇ,

ਸਭਿ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ ॥

ਸਭਿ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ ॥

ਤਹਾਲੇ ਧੀ ਸਭੈ ਕਾਰਧਹਰੂ ਬੇਕਾਰ ਚਨ੍ ਭਨੇਰ ਮਹਸੁਸ ਗਨ੍ਹੁਨੇਚ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਉ ਧਿਆਵੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਉ ਧਿਆਵੈ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਸ਼ਰਦ੍ਰਾ ਗਰੇਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਧਿਆਨ ਗਨ੍ਹੁਪਚ।

ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਸਤਗੁਰੁਕੋ ਮਾਰ੍ਗਦਰਸ਼ਨ ਬਿਨਾ ਨਾਮ-ਸਿਮਰਨਕੋ ਮਾਰ੍ਗ ਪਾਝੈਨ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਕਪੜੁ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥

ਕਪੜੁ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥

ਧਸ ਸ਼ਰੀਰਰੂਪੀ ਸੁਨਦਰ ਕਪਡਾ ਰ ਸੁਨਦਰਤਾਲਾਇ ਧਸ ਸੰਸਾਰਮਾ ਚੋੜਨੁ ਚ ਰ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਜਾਨੇਕੋ ਚ।

ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ ॥

ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਨੈ ਆਪਨੋ ਅਸਲ ਰ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਕਾਮਕੋ ਫਲ ਆਫੈ ਭੋਗ੍ਰੁਪਚ।

ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ ॥

ਮਾਨਿਸਲੇ ਧਸ ਸੰਸਾਰਮਾ ਧਸਤਾ ਧਾਤਨਾਹਰੂ ਸਹਨੁ ਪਨੇਚ, ਮਾਨੀਂ ਤਸਲਾਇ ਸਾਧੁਰੋ ਬਾਟੋਲੇ ਥਿਚਿਏਕੋ ਚ, ਅਰਥਾਤ੍ ਪਰਲੋਕਮਾ ਤਸਲੇ ਕਠਿਨ ਬਾਟੋਬਾਟ ਨੈ ਗੁਜ਼ਨੁ ਪਨੇਚ।

ਨੰਗਾ ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥

ਨੰਗਾ ਦੋਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥

ਜਬ ਤੁ ਨਾਜ਼ੈ ਨਰਕਮਾ ਜਾਨੁ, ਤਸਲੇ ਸਾਞੈ ਭਯਾਨਕ ਮਹਸੁਸ ਗਰਦੁ ॥

ਕਰਿ ਅਉਗਣ ਪਛੋਤਾਵਣਾ ॥੧੪॥

ਕਰਿ ਅਤਗਣ ਪਛੋਤਾਵਣਾ ॥੧੪॥

ਤਸਲੇ ਆਪ੍ਰਲੇ ਗਰੇਕੋ ਦੁਗੁਣਕੋ ਪਸ਼ਾਤਾਪ ਗਛੈ ॥੧੪॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥

ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥

ਹੇ ਪਛਿਤ! ਚਾਹੇ ਤ੍ਯੋ ਦਯਾਕੋ ਕਪਾਸ ਹੋਸ੍, ਸੰਤੁਖਿਕੋ ਧਾਗੋ ਹੋਸ੍, ਬ੍ਰਹਮਚਰ੍ਯਕੋ ਗਾਂਠੋ ਹੋਸ੍, ਰ
ਸਤ੍ਯਕੋ ਬਲ ਹੋਸ੍।

ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥

ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥

ਯੋ ਆਤ੍ਮਾਕੋ ਜਨੇਊ ਹੋ, ਹੇ ਪਛਿਤ! ਯਦਿ ਤਪਾਏਂਸੰਗ ਯਸਤੋ ਹਾਰੁ ਚੁ ਭਨੇ, ਮਲਾਏਂ ਲਗਾਤਨੁਹੋਸ੍।

ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਯਸਤੋ ਆਤ੍ਮਾ ਟੁਟ੍ਦੈਨ, ਫੋਹੋਰ ਮਹਸੁਸ ਗਰ੍ਦੈਨ, ਨ ਤ ਜਲੁ, ਨ ਤ ਲੋਪੁ ਹੁਨੁ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਸਤਾ ਮਾਨਿਸ ਧੰਨੁ ਹੁਨ ਜਸਲੇ ਯਸਤੋ ਜਨੇਊ ਆਪਨੋ ਗਲਾਮਾ ਪਹਿਰੇਕਾ ਚਨ੍।

ਚਉਕੜਿ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ ॥

ਚਉਕੜਿ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਛਿਤ! ਯੋ ਜਨੇਊ ਤਿਮੀਲੇ ਚਾਰ ਕੋਡਿ ਮੂਲ੍ਯਦਿਏਰ ਮਗਾਏਕਾ ਚੈ ਰ ਵਿਸ਼ਿਸ਼ਟ ਅਨੁਸ਼ਾਮਮਾ ਆਪਨੋ
ਯਜਮਾਨ ਚੌਕਾਮਾ ਬਸੇਰ ਲਸਲਾਏਂ ਆਪਨੋ ਲਗਾਮਾ ਪਹਿਰੇਕਾ ਚੈ।

ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਥਿਆ ॥

ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਥਿਆ ॥

ਤਬ ਤਿਮੀਲੇ ਉਸਲਾਈਂ ਆਜਦੇਖਿ ਤਿਸ੍ਰੋ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭਾਈ ਚੋ ਭਨੀ ਕਾਨਮਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਨ੍ਹੈ।

ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ ਝੜਿ ਪਇਆ ਵੇਤਗਾ ਗਇਆ ॥੧॥

ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ ਝੜਿ ਪਇਆ ਵੇਤਗਾ ਗਇਆ ॥੧॥

ਤਰ ਕੇਹੀ ਸਮਧਪਛਿ ਜਬ ਧਯਮਾਨਲੇ ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਾਣ ਟਿਆਗੁ, ਉਸਕੋ ਆਪਨੋ ਸਰੀਰਸੰਗੈ ਜਨੇਤੁ ਪਨਿ
ਜਲਦਲੁ ਰ ਆਤਮਾ ਧਾਗੋਬਿਨਾ ਨੈ ਸੰਸਾਰਭਾਟੁ ਬਾਹਿਰ ਨਿਸਕਨ੍ਹ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲਖ ਚੋਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥

ਲਖ ਚੋਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥

ਮਾਨਿਸਲੇ ਲਾਖੀਂ ਚੋਰੀ, ਲਾਖੀਂ ਬਿਚਾਰ ਗਛ, ਰ ਲਾਖੀਂ ਝੂਟੁ ਰ ਲਾਖੀਂ ਟੀਤੋ ਸ਼ਬਦਹਰੂ ਬੋਲੁ ॥

ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥

ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥

ਓ ਲਾਖੀਂ ਠਗਹਰੂ ਰ ਗੁਪਤ ਪਾਪ ਗਨੇਹਰੂਸੰਗ ਰਾਤਿ ਦਿਨ-ਰਾਤਸੰਗ ਸਾਥ ਰਹਨ੍ਹ ॥

ਤਗੁ ਕਪਾਹੁ ਕਤੀਐ ਬਾਮਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥

ਤਗੁ ਕਪਾਹੁ ਕਤੀਐ ਬਾਮਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥

ਧਾਗੋ ਬਨਾਉਨਕਾ ਲਾਗਿ ਕਪਾਸ ਕਾਟਿਨ੍ਹ ਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਏਰ ਜਬਰਜਸਤੀ ਲਗਾਇਨ੍ਹ ॥

ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨਿ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥

ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨਿ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥

ਘਰਮਾ ਆਉਨੇ ਪਾਹੁਨਾਲਾਈਂ ਬਾਖਰਾ ਮਾਰੇਰ ਪਕਾਏਰ ਖੁਵਾਉਨੇ ਗਰਿਨ੍ਹ ॥ ਸਬੈਲੇ ਜਨੇਤੁ ਲਗਾਉਨੇ ਮਨ੍ਹਨ੍ਹ ॥

ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ ॥

ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ ॥

ਜਬ ਜਿਨ੍ਹ ਪੁਰਾਨੋ ਹੁਨ੍ਹ, ਧਸਲਾਈਂ ਧਯਾਇਨ੍ਹ ਰ ਨਧਾਓਂ ਲਗਾਉਂਦਲੁ ॥

ਨਾਨਕ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਗਿ ਹੋਵੈ ਜੋਰੁ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਗਿ ਹੋਵੈ ਜੋਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਾਗੋਮਾ ਦਯਾ, ਸਨ੍ਤੁਸ਼ਟਿ ਰ ਸਤ੍ਯਤਾਕੋ ਬਲ ਚ ਭਨੇ ਆਤ੍ਮਾਕੋ ਯੋ ਧਾਗੋ ਕਹਿਲ੍ਯੈ ਟੁਟ੍ਨੇ ਚੈਨ ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ॥

ਧਰਿ ਸ਼ਰਫ਼ਾਲੇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਨਾਮ ਸਮਰਣ ਗਰਿਯੋ ਭਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸਮ੍ਮਾਨ ਉਤਪਨ ਹੁਨ੍ਚ।

ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਗੁ ਨ ਤੂਟਸਿ ਪੂਤੁ ॥੩॥

ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਗੁ ਨ ਤੂਟਸਿ ਪੂਤੁ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਗੁਣ ਸ੍ਤੁਤਿ ਨੈ ਸਾਂਚੋ ਜਨੇਤ ਹੋ। ਯਸ੍ਤੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਧਾਗੋ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਭਾਮਾ ਲਗਾਇਨ੍ਚ ਰ ਯੋ ਕਤਿਲੇ ਪਨਿ ਟੁਟ੍ਦੈਨ।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥

ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥

ਮਾਨਿਸਕੋ ਇੰਦ੍ਰਿਯਕਾ ਲਾਗਿ ਕੁਨੈ ਧਾਗੋ ਚੈਨ ਰ ਨਾਰੀਕਾ ਲਾਗਿ ਪਨਿ ਕੁਨੈ ਧਾਗੋ ਚੈਨ ਅਰਥਾਤ੍ ਸ੍ਤ੍ਰੀ-ਪੁਰੁਸ਼ਕਾ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸਕਾ ਅਙ੍ਗਹਰ੍ਰੁਮਾ ਕੁਨੈ ਵਨ੍ਧਨ ਚੈਨ।

ਭਲਕੇ ਥੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ ॥

ਭਲਕੇ ਥੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ ॥

ਜਸਕਾ ਕਾਰਣ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿਕੋ ਦਾਹੀ (ਮੁਖ) ਲੇ ਲਗਾਤਾਰ ਅਪਮਾਨਕੋ ਥੁਕ ਥੁਕਿਰਹੇਕੋ ਹੁਨ੍ਚ ਅਰਥਾਤ੍ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸਕਾ ਕਾਰਣ ਅਪਮਾਨਿਤ ਹੁਨ੍ਚ।

ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ ਨ ਹਥੀ ॥

ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ ਨ ਹਥੀ ॥

ਖੁਟ੍ਰਾਕਾ ਲਾਗਿ ਕੁਨੈ ਧਾਗੋ ਹੁੰਦੈਨ ਜੋ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਸ੍ਥਾਨਮਾ ਜਾਂਦਚ ਰ ਨ ਤ ਕੁਨੈ ਹਾਤਕਾ ਲਾਗਿ ਧਾਗੋ ਚ ਜੋ ਨਰਾਮ੍ਰੋ ਕਰ੍ਮ ਗਰ੍ਦਚ।

ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ ਅਖੀ ॥

ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ ਅਖੀ ॥

ਜਿਭ੍ਰੋਕਾ ਲਾਗਿ ਪਨਿ ਧਾਗੋ ਚੈਨ ਜਸਲੇ ਪਰਾਝਿ ਨਿੰਦਾ ਗਰਦਛ ਰ ਨ ਤ ਆਂਖਾਕੋ ਲਾਗਿ ਕੁਨੈ ਧਾਗੋ ਛ
ਜਸਲੇ ਅਰੂਕੋ ਰੂਪ ਦੇਖਦਛ।

ਵੇਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ ॥ ਵਟਿ ਧਾਗੇ ਅਵਰਾ ਘਤੈ ॥

ਵੇਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ ॥ ਵਟਿ ਧਾਗੇ ਅਵਰਾ ਘਤੈ ॥

ਤਹਾਓ ਆਫੈ ਸਤ੍ਯਕੋ ਧਾਗੋਬਿਨਾ ਨੈ ਭੈਂਤਾਰਿਨੁਭਏ ਤਾਪਨਿ ਅਰੂਲਾਝਿ ਧਾਗੋ ਬਨਾਝਰਹਨੁਹੁਛ।

ਲੈ ਭਾਡਿ ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ ॥

ਲੈ ਭਾਡਿ ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ ॥

ਤਨਲੇ ਵਿਵਾਹਕਾ ਲਾਗਿ ਭਾਡਾ ਲਿਛਨ੍ ਰ

ਕਛਿ ਕਾਗਲੁ ਦਸੇ ਰਾਹੁ ॥

ਕਛਿ ਕਾਗਲੁ ਦਸੇ ਰਾਹੁ ॥

ਤਸਲੇ ਪਤ੍ਰੀ ਨਿਕਾਲ੍ਛ ਰ ਭਾਟੋ ਦੇਖਾਊਛ।

ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥

ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥

ਹੈ ਮਾਨਵ! ਸੁਨ ਅਨਿ ਹੇਰ, ਯੋ ਕਤਿ ਅਚਮ੍ਮਕੋ ਕੁਰਾ ਹੋ ਕਿ

ਮਨਿ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪॥

ਮਨਿ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪॥

ਆਧਿਆਤ੍ਮਿਕ ਰੂਪਮਾ ਅਨ੍ਧੋ ਭਏ ਪਨਿ, ਪਛਿਤਲੇ ਆਂਘ੍ਰਲਾਝਿ (ਭੁਫ਼ਿਮਾਨ) ਸੁਜਾਨ ਭਨੇਰ ਚਿਨਾਊਛਨ੍।
॥੪॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੁ ਦਯਾਲੁ ਹੁਨੁਹੁਛ ਤਬ ਕ੍ਰਪਾ ਗੇਰ ਤਹਾਓਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਦੁਆਰਾ ਕਰਮ ਗਰਾਤਹੁਛ।

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੋ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਸੀ ॥

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੋ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਸੀ ॥

ਤਪਹੀ ਸੇਵਕਲੇ ਤਨਕੋ ਸੇਵਾ ਭਕਿਤਿ ਗਰਦਛ, ਜਸਲਾਇ ਤਹਾਏ ਆਜ਼ਾਕੋ ਭੇਦ ਬਤਾਏਰ ਮਨਾਤਨੁਹੁਨ੍ਹ।

ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ਤਾ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥

ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ਤਾ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਆਜ਼ਾ ਮਾਜ਼ਾਲੇ ਮਾਨਿਸ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤ ਹੁਨ੍ਹ ਰ ਤਪਸਪਛਿ ਤਸਲੇ ਸਤ੍ਯਕੋ ਮਹਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦਛ।

ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥

ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਰ ਪਤਿਲਾਇ ਜੇ ਮਨ ਲਾਗਛ, ਤ੍ਯੋ (ਪਾਲਨ) ਗਰੰਨ੍ਹ, ਜਬ ਤਸਕੋ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੁਨ੍ਹ, ਤਨਲੇ ਚਾਹੇਕੋ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਰਦਛਨ੍ਹ।

ਤਾ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇਸੀ ॥੧੫॥

ਤਾ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇਸੀ ॥੧੫॥

ਤਪਸਪਛਿ ਤੁ ਸਮ੍ਮਾਨਕਾ ਸਾਥ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਜਾਨ੍ਹ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉ ਬਿਰਾਹਮਣ ਕਉ ਕਰੁ ਲਾਵਹੁ ਗੋਬਰਿ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਗਉ ਬਿਰਾਹਮਣ ਕਉ ਕਰੁ ਲਾਵਹੁ ਗੋਬਰਿ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਏ ਭਾਝ! ਤਿਮੀਲੇ ਗਾਇ ਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਮਾਥਿ ਕਰ ਲਗਾਤੁਛੈ। ਗਾਇਕੋ ਗੋਬਰਲੇ ਤਿਮੀਲਾਇ ਮੋਖ ਦਿੰਦੈਨ।

ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਤੈ ਜਪਮਾਲੀ ਧਾਨੁ ਮਲੇਛਾਂ ਖਾਈ ॥

ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਤੈ ਜਪਮਾਲੀ ਧਾਨੁ ਮਲੇਛਾਂ ਖਾਈ ॥

ਏਕਾਤਰ੍ਫ ਤਪਾਇ ਧੋਤੀ, ਤਿਲਕ ਰ ਮਾਲਾ ਲਗਾਤਨੁਹੁਨ੍ਹ ਭਨੇ ਅਕੌਤਿਰ ਮਲੇਕ ਭਨਿਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂਕੋ ਪੈਸਾ ਰ ਅਨ੍ਨ ਖਾਨੁਹੁਨ੍ਹ।

ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਸੰਜਮੁ ਤੁਰਕਾ ਭਾਈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਸੰਜਮੁ ਤੁਰਕਾ ਭਾਈ ॥

ਏ ਭਾਝ! ਤਪਾਇਕੋ ਘਰਭਿਤ੍ਰ ਤਪਾਇ ਪੂਜਾ ਗਰੰਨੁਹੁਨ੍ਹ, ਤਰ ਬਾਹਿਰ ਤਪਾਇ ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂਕੋ ਡਰਲੇ ਕੁਰਾਨ ਪੜਨੁਹੁਨ੍ਹ ਰ ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂ ਜਸ੍ਤੈ ਬਾਛੁਹੁਨ੍ਹ।

ਛੋਡੀਲੇ ਪਾਖੰਡਾ ॥

छोडीले पाखंडा ॥

हे भाइ! यो पाखण्ड त्याग।

ਨਾਮਿ ਲਇਐ ਜਾਹਿ ਤਰੰਦਾ ॥੧॥

नामि लइऐ जाहि तरंदा ॥१॥

प्रभुको नाम स्मरण गर्नाले मात्र तिमिलार्ई मोक्ष प्राप्त हुनेछ।॥१॥

ਮਃ ੧ ॥

मः १ ॥

महला १॥

ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ ॥

माणस खाणे करहि निवाज ॥

मानव-भक्षी मुसलमानहरू दिनमा पाँच पटक प्रार्थना गर्छन्।

ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ ਤਿਨ ਗਲਿ ਤਾਗ ॥

छुरी वगाइनि तिन गलि ताग ॥

अर्कोतर्फ, उनीहरू यातनाको चक्कु प्रयोग गर्छन्, उनीहरूको घाँटीमा धागो हुन्छ।

ਤਿਨ ਘਰਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੁਰਹਿ ਨਾਦ ॥

तिन घरि ब्रहमण पूरहि नाद ॥

ब्राह्मणहरू आफ्नो घरमा शंख बजाउँछन्।

ਉਨ੍ਹਾ ਡਿ ਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦ ॥

उन्हा भि आवहि ओई साद ॥

यिनीहरूको स्वाद पनि उस्तै हुन्छ।

ਕੂੜੀ ਰਾਸਿ ਕੂੜਾ ਵਾਪਾਰੁ ॥

कूड़ी रासि कूड़ा वापारु ॥

तिनीहरूको पुन्जी झुटो हो र तिनीहरूको व्यापार झुटो हो।

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ॥

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ॥

ਝੂਟ ਬੋਲੇਰ ਉਸਲੇ ਖਾਨਾ ਖਾਨ੍ਹ।

ਸਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰਿ ॥

ਸਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰਿ ॥

ਲਾਜ ਰ ਧਰਮਕੋ ਵਾਸਥਾਨ ਉਨੀਹਰੂਬਾਟ ਧੇਰੈ ਟਾਫਾ ਚ।

ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਝੂਟਲੇ ਤੀ ਸਬੈਲਾਇ ਭਰਪੁਰ ਤੁਲਿਆਝਰਹੇਕੋ ਚ।

ਮਥੈ ਟਿਕਾ ਤੇੜਿ ਧੋਤੀ ਕਖਾਈ ॥

ਮਥੈ ਟਿਕਾ ਤੇੜਿ ਧੋਤੀ ਕਖਾਈ ॥

ਤੀ ਨਿਧਾਰਮਾ ਤਿਲਕ ਲਗਾਉਂਚਨ੍ ਰ ਕਮਰਮਾ ਕੇਸਰਕੋ ਧੋਤੀ ਲਗਾਉਂਚਨ੍।

ਹਥਿ ਢੁਰੀ ਜਗਤ ਕਾਸਾਈ ॥

ਹਥਿ ਢੁਰੀ ਜਗਤ ਕਾਸਾਈ ॥

ਉਸਕੋ ਹਾਤਮਾ ਢੁਰੀ ਹੁਨ੍ਹ ਰ ਜਗਤਮਾ ਕਸਾਝਹਰੂਲੇਜਸਤੋ ਅਤ੍ਯਾਚਾਰ ਗਰਿਰਹੇਕਾ ਚਨ੍।

ਨੀਲ ਵਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਿ ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਨੀਲ ਵਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਿ ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣਹਰੂ ਨੀਲੋ ਲੁਗਾ ਲਗਾਏਰ ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂਕੋ ਨਜਰਮਾ ਸਵੀਕਾਰਗਨ ਚਾਹਨ੍ਹਨ੍।

ਮਲੇਛ ਧਾਨੁ ਲੇ ਪੂਜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਮਲੇਛ ਧਾਨੁ ਲੇ ਪੂਜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਉਨੀਹਰੂਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨਹਰੂਬਾਟ ਪੈਸਾ ਲਿਨ੍ਹਨ੍, ਜਸਲਾਇ ਮਲੇਕ ਮਨਿਨ੍ਹ, ਰ ਅਝੈ ਪਨਿ ਪੁਰਾਣਹਰੂਕੋ ਪੂਜਾ ਗਏਨ੍।

ਅਭਾਖਿਆ ਕਾ ਕੁਠਾ ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ ॥

ਅਭਾਖਿਆ ਕਾ ਕੁਠਾ ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ ॥

ਏਕਾਤਰ੍ਫ ਗੈਰਮਾਥਿਕ ਅਰਬੀ-ਫਾਰਸੀ ਸ਼ਲੋਕ ਪਛੇਪਛਿ ਹਲਾਲ ਬੋਕਾ ਖਾਨ੍ਹਨ੍।

ਚਉਕੇ ਉਪਰਿ ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਚਤਕੇ ਤਪਰਿ ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਤਰ ਅਕੌਰਤਰਫ ਕਸੈਲਾਇ ਪਨਿ ਆਪਨੋ ਭਾਨਸਾਮਾ ਪਰੇਸ਼ ਗਰਨ ਨਦਿਨੁਹੋਸ੍।

ਏ ਕੈ ਚਉਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰ ॥

ਏ ਕੈ ਚਤਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰ ॥

ਤਨੀਹਰੂਲੇ ਭਾਨਸਾਲਾਇ ਲਿਪੇਰ ਧਸਕੋ ਵਰਿਪਰਿ ਘੇਰਾ ਲਗਾਤੁੰਛਨ੍।

ਉਪਰਿ ਆਇ ਬੈਠੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥

ਤਪਰਿ ਆਝ ਬੈਠੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥

ਚੌਕੀ ਭਾਨਸਾਮਾ ਤੀ ਝੁਟਾ ਆਏਰ ਬਸਦਛਨ੍।

ਮਤੁ ਭਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ ਭਿਟੈ ॥ ਇਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ ਫਿਟੈ ॥

ਮਤੁ ਭਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ ਭਿਟੈ ॥ ਇਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ ਫਿਟੈ ॥

ਅਰੂਲਾਇ ਤਿਨੀਹਰੂ ਭਨ੍ਛਨ੍, ਭਾਨਸਾ (ਚੌਕੀ) ਨਜਿਕ ਨਆਤਨੁਹੋਸ੍, ਹਾਮ੍ਰੋ ਚੌਕੀਲਾਇ ਨਛੁਨੁਹੋਸ੍, ਅਨ੍ਧਥਾ ਹਾਮ੍ਰੋ ਖਾਨਾ ਬਿਘਿਨੇਛ।

ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇੜ ਕਰੇਨਿ ॥

ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇੜ ਕਰੇਨਿ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਖ੍ਰਿਸ਼ਟ ਗੰਦਾ ਸ਼ਰੀਰਲਾਇ ਦੁਸ਼ਕਰਮ ਗਛਨ੍।

ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ ॥

ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਦਿਮਾਗ ਵਿਕਾਰਹਰੂਲੇ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਿਤ ਛ, ਤਰ ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਕੁਲ੍ਲਾ ਗਰੇਰ ਆਪਨੋ ਮੁਖ ਸਫਾ ਗਰੇ ਪ੍ਰਧਾਸ ਗਛਨ੍।।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਤ੍ਯਕਾ ਧ੍ਯਾਨ ਗਨਲੇ

ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਜਬ ਮਨ ਸੁਫ਼ ਹੁਨ੍ਛ ਤਬ ਸਤ੍ਯ(ਪ੍ਰਭੁ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਛ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਧਤੜੀ ॥

ਧਤੜੀ ॥

ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ ॥

ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ ॥

ਭਗਵਾਨ੍ਹੇ ਆਪਨੋ ਮਨਮਾ ਸਬੈ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁ ਚਲੇ ਆਪਨੋ ਵਸਿਮਾ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਦੇਖਨੁ
ਰ ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਇ ਆਪਨੋ ਝੁਲਾਭਾਟ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲਨੁ।

ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਤਹਾਓ ਆਪੈਲੇ ਜੀਵਹਰੂਕੋ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਗ੍ਰੰਥੁਨੁ ਚਲੇ ਤਹਾਓ ਆਪੈਲੇ ਤਿਨੀਹਰੂਲਾਇ ਕਾਰਯ ਗੰਨ ਲਗਾਤਨੁਹੁਨੁ।

ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥

ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਗ੍ਰਜਹਰੂਮੰਦਾ ਮਹਾਨੁ ਹੁਨੁਹੁਨੁ ਚਲੇ ਤਹਾਓਕੋ ਸ੍ਰਿਸਤਿ ਅਨੰਤੁ ਚਲੇ। ਤਹਾਓਲੇ ਸਬੈਲਾਇ ਕਾਮਮਾ
ਲਗਾਤਨੁਹੁਨੁ।

ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਧਰਿ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਲਿਨੁਭਯੋ ਭਨੇ, ਤਹਾਓਲੇ ਰਾਜਾ-ਮਹਾਰਾਜਾਹਰੂਲਾਇ ਘਾਸਜਤਿਕੈ ਦਰਿਦ੍ਰ
ਬਨਾਤਨੁਹੁਨੁ।

ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥

ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥

ਘਰ-ਘਰਮਾ ਮਾਗੈ ਗਏ ਤਾਪਨਿ ਤਸਲੇ ਭਿਖਾ ਪਾਤੰਦੈਨੁ। 16।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੧॥

ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਮੁਹੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ ॥

ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਮੁਹੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ ॥

ਧਰਿ ਕੁਨੈ ਚੋਰਲੇ ਅਕੌਕੋ ਘਰਕੋ ਲੁਟੇਰ ਬੁਭਾਕੋ ਨਾਮਮਾ ਸ਼ਾਦ੍ਹ ਗਰਦੁ ਭਨੇ,

ਅਗੈ ਵਸਤੁ ਸਿਵਾਈਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ ॥

ਅਗੈ ਵਸਤੁ ਸਿਜਾਯੀਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਝ ॥

ਵਸਤੁਲਾਓਂ ਪਰਕਾਲਮਾ ਮਾਨਯਤਾ ਚਿਨਿਞ। ਧਰਤੀ ਉਸਲੇ ਬੁਭਾਲਾਓਂ ਚੋਰ ਬਨਾਉਂਝ, ਅਰਥਾਤ੍ ਬੁਭਾਲਾਓਂ ਦਫ਼ਤਰ ਦਿਞ, ੨ ਚੋਰੀ ਮਾਯਕੋ ਵਸਤੁਲੇ ਪੁਞਯ ਪਾਉਂਦੈਨ।

ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ ॥

ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਝ ॥

ਮਗਵਾਨ੍ਹਲੇ ਥਪ ਨ੍ਯਾਧ ਗਰ੍ਹੁਞਞ ਕਿ ਮਧ੍ਯਸ੍ਥ, ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣਕੋ ਹਾਤ ਕਾਟਿਞਞ, ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਾਲਿਕਲਾਓਂ ਆਪਨੋ ਬੁਭਾਲਾਓਂ ਚੋਰੀਕੋ ਚੀਜ਼ ਦਾਨ ਗਰ੍ਹ ਲਗਾਉਂਝ।

ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੋ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੋ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਝ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਖਿਰਮਾ, ਪਰਲੋਕਮਾ ਕੇਵਲ ਤ੍ਯੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਞਞ ਜੁਨ ਮਾਨਿਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮੇਹਨਤਲੇ ਘਟਾਉਂਝ। ੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਉ ਜੋਰੁ ਸਿਰਨਾਵਈ ਆਵੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥

ਜਿਉ ਜੋਰੁ ਸਿਰਨਾਵਈ ਆਵੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥

ਜਸ੍ਤੈ ਏਕਜਨਾ ਮਹਿਲਾਲਾਓਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਾਸਿਕ ਧਰ੍ਮ ਹੁਞਞ,

ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਝ ਖੁਆਰੁ ॥

ਤ੍ਯਸਰੀ ਝੂਟ ਬੋਲ੍ਹੇ ਮਾਨਿਸਕੋ ਮੁਖਮਾ ਝੂਟ ਰਹਞਞ। ਧ੍ਯਸ੍ਤੋ ਕ੍ਯਕ੍ਤਿ ਸਥੈਂ ਦੁਖੀ ਰਹਞਞ।

ਸੂਚੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਪੋਇ ॥

ਸੂਚੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਪੋਝ ॥

ਧ੍ਯਸ੍ਤੋ ਮਾਨਿਸਲਾਓਂ ਪਕਿਤ੍ਰ ਮਨਿਦੈਨ, ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਸ਼ਰੀਰਲਾਓਂ ਸ਼ੁਢ ਪਾਓਂ ੨ ਬਸ੍ਢ।

ਸੂਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥

ਸੂਚੇ ਸੇਝ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਝ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਕਿਤ੍ਰ ਮਾਨਿਸਹਰ੍ਹੁ ਤੀ ਹੁਨ੍ਹ ਜਸਕੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਪਰਮਪ੍ਰਮੁ ਵਾਸ ਗਰ੍ਹੁਞਞ। ੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਤਥ ਵੇਗ ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਜਸਕੋਮਾ ਹਾਕਾਕੋ ਵੇਗਜਤਿਕੈ ਤੀਰ ਗਤਿਮਾ ਹਿੰਡਨੇ ਸੁਨਦਰ ਕਾਠੀ ਬੋਕਨੇ ਘੋਡਾਹਰੂ ਚਨ੍,

ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ ॥

ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ ॥

ਜਸਲੇ ਆਪਨਾ ਰਾਨੀਹਰੂਕੋ ਨਿਵਾਸਲਾਇ ਸਬੈ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਰਡਲੇ ਸਜਾਏਕਾ ਚਨ੍, ਜੋ ਘਰ, ਮਧਪ ਰ ਅਗਲਾ ਮੰਦਿਰਹਰੂਮਾ ਬਥਨ੍ ਰ ਪੂਜਾ ਗਛਨ੍।

ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਹੀ ਹਾਰਿਆ ॥

ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਹੀ ਹਾਰਿਆ ॥

ਤੀ ਮਾਨਿਸਹਰੂ ਜਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਨਕੋ ਕੁਰਾ ਬੋਲਚਨ੍ ਥਰ ਪਰਮਪ੍ਰਭੁਲਾਇ ਚਿਨ੍ਦੈਨਨ੍, ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਆਪਨੋ ਜੀਵਨਕੋ ਲਡਾਇ ਗੁਮਾਏਕਾ ਚਨ੍।

ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਜੁਨ ਮਾਨ੍ਹੇਹਰੂਲੇ ਅਰੁਮਾਥਿ ਹੁਕੁਮ ਚਲਾਏਰ ਖਾਨਾ ਖਾਏਕੋ ਚ ਰ ਆਪਨੋ ਮਹਲਲਾਇ ਦੇਖੇਰ ਮ੍ਰਤੁਲਾਇ ਭੁਲੇਕਾ ਚਨ੍

ਜਰੁ ਆਈ ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥੧੭॥

ਜਰੁ ਆਈ ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥੧੭॥

ਜਬ ਤਨੀਹਰੂਮਾਥਿ ਬੁਢੇਸਕਾਲ ਆਉਂਦਛ, ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਯੁਵਾਵਸਥਾ ਤਨੀਹਰੂਕਾ ਅਗਾਡਿ ਹਰਾਉਂਦਛ, ਅਰਥਾਤ੍ ਬੁਢੇਸਕਾਲਲੇ ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਯੁਵਾਵਸਥਾਲਾਇ ਨਛੁ ਗਰਦਛ॥੧੭॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥

ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ ॥

ਧਦਿ ਸੂਤਕਕੋ ਸ਼ਬਦਲਾਇ ਸਤ੍ਧ ਮਾਨਿਏਕੋ ਚ ਭਨੇ, ਹਰੇਕ ਕੁਰਾਮਾ ਸੂਤਕ ਹੁਨ੍ਛ।

ਗੋਹੇ ਅਤੈ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ ॥

ਗੋਹੇ ਅਤੈ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ ॥

ਗੋਬਰ ਤਥਾ ਦਾਤਰਾਮਾ ਪਨਿ ਹੁਨ੍ਛ।

ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਜੁਨ ਅਨਾਕੋ ਪ੍ਰਯੋਗ ਗਰਿਨ੍ਹ, ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਅਨਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਿਨਾ ਹੁੰਦੈਨ।

ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਤੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਸਰਵਪ੍ਰਥਮ, ਜਲ ਨੈ ਜੀਵਨ ਹੋ, ਜਸਬਾਟ ਸਭੈ ਕੁਰਾ ਹਰਿਯੋ (ਤਾਜਾ) ਹੁਨ੍ਹ।

ਸੂਤਕੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੀਐ ਸੂਤਕੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ ॥

ਸੂਤਕੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੀਐ ਸੂਤਕੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ ॥

ਸੂਤਕਲਾਇ ਕਸਰੀ ਟਾਡਾ ਰਾਖੁ ਸਕਿਨ੍ਹ? ਯੋ ਸੂਤਕ ਹਾਮ੍ਹੋ ਭਾਨ੍ਹਸਾਮਾ ਪਨਿ ਪ੍ਰਯੋਗ ਗਰਿਨ੍ਹ।

ਨਾਨਕ ਸੂਤਕੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨੁ ਉਤਾਰੇ ਧੋਇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਸੂਤਕੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨੁ ਉਤਾਰੇ ਧੋਇ ॥੧॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਭ੍ਰਮਕਾ ਕਾਰਣ ਰਹੇਕੋ ਸੂਤਕ ਧਸਰੀ ਕਹਿਲੈ ਜਾਇਨ, ਧਸਲਾਇ ਜ਼ਾਨਦੁਆਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਫ਼ ਗਰੇਰ ਹਟਾਤਨ ਸਕਿਨ੍ਹ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕੁ ਲੋਭੁ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕੁ ਕੂੜੁ ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕੁ ਲੋਭੁ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕੁ ਕੂੜੁ ॥

ਮਨਕੋ ਸੂਤਕ ਲੋਭ ਹੋ ਅਰਥਾਤ੍ ਲੋਭਕੋ ਸੂਤਕ ਮਨਸੰਗ ਟਾਂਸਿਨ੍ਹ ਰ ਜਿਭ੍ਰੋਕੋ ਸੂਤਕ ਝੁਟ ਹੋ ਅਰਥਾਤ੍ ਝੁਟਕੋ ਧਾਗੋ ਜਿਭ੍ਰੋਸੰਗ ਜੋਡਿਏਕੋ ਹੁਨ੍ਹ।

ਅਖੀ ਸੂਤਕੁ ਵੇਖਣਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪੁ ॥

ਅਖੀ ਸੂਤਕੁ ਵੇਖਣਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪੁ ॥

ਆਂਖਾਕੋ ਸੂਤਕ ਭਨੇਕੋ ਪਰਾਇ ਮਹਿਲਾ, ਪਰਾਇ ਧਨ ਰ ਰੂਪ-ਯੌਵਨ ਹੇਨੁ ਹੋ।

ਕੰਨੀ ਸੂਤਕੁ ਕੰਨਿ ਪੈ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥

ਕੰਨੀ ਸੂਤਕੁ ਕੰਨਿ ਪੈ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥

ਕਾਨਕੋ ਸੂਤਕ ਭਨੇਕੋ ਕਾਨਬਾਟ ਅਰੁਕੋ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨੁ ਹੋ।

ਨਾਨਕ ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਧੀ ਸੂਤਕਹਰੂਕੋ ਕਾਰਣ ਮਾਨਿਸਕੋ ਆਤਮਾ ਜਕਡਿਏਰ ਧਮਪੁਰੂਮਾ ਜਾਨ੍ਹ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਸਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਭੋ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ਸਮੀ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ਧੀ ਜੀਵਨ-ਮ੍ਰਿਤੁਵਾਲਾ ਸੂਤਕੁ ਕੇਵਲ ਭਰਮੁ ਹੀ, ਜੋ ਦੁਇਤਭਾਵਕੀ ਕਾਰਣ ਸਭੈਲਾਇ ਲਾਗੇਕੀ ਹੁਨ੍ਹ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਜਮਣੁ ਮਰਣੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਜਨਮ ਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁਕੀ ਆਜ਼ਾ ਹੀ ਰ ਉਹਾਕੀ ਇੱਛਾਦੁਆਰਾ ਨੈ ਮਿਨਿਸਲੈ ਜਨਮ ਲਿਨ੍ਹ ਰ ਪ੍ਰਾਣ ਟਿਆਗਦੁ।

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਦਿਤੋਨੁ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਦਿਤੋਨੁ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਖਾਨਾ-ਪੀਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੁਨ੍ਹ, ਕਿਨਕਿ ਪ੍ਰਭੁਲੈ ਸਭੈ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਇ ਭੋਜਨ ਦਿਨੁਭਾਈਕੀ ਚ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਸੂਤਕੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਸੂਤਕੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜਸਲੈ ਗੁਰਮੁਖ ਬਨੇਰ ਧਸ ਭੇਦਲਾਇ ਬੁਝਦੁ, ਉਸਲਾਇ ਸੂਤਕੁ ਲਾਗਦੈਨ।॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਮਹਾਨੁ ਗੁਣ ਭਾਈਕਾ ਸਤਗੁਰੁਲਾਇ ਮਹਾਨੁ ਗੁਰੁਕਾ ਰੂਪਮਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਸਾ ਗਨੁਪਛੈ।

ਸਹਿ ਮੇਲੇ ਤਾ ਨਦਰੀ ਆਈਆ ॥

ਸਹਿ ਮੇਲੇ ਤਾ ਨਦਰੀ ਆਈਆ ॥

ਭਗਵਾਨਕੀ ਕ੍ਰਪਾਲੈ, ਧਦਿ ਕੁਨੈ ਸਤਗੁਰੁ ਭੇਟਾਏ ਭਨੇ, ਉਨਲੈ ਸਤਗੁਰੁਕੀ ਮਹਾਨਤਾ ਦੇਖੁਨੁ।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈਆ ॥

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈਆ ॥

ਜਬ ਉਸਲਾਇ ਧੀ ਮਨ ਪਛੈ, ਉਸਲੈ ਮਾਨਿਸਕੀ ਮਨਮਾ ਰਾਖੁ।

ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ॥

ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ॥

ਧਰਿ ਭਗਵਾਨਕੋ ਆਦੇਸ਼ ਭਯੋ ਭਨੇ, ਸਤਗੁਰੁਲੇ ਮਾਨਿਸਕੋ ਟਾਤਕੋਮਾ ਹਾਤ ਰਾਖੇਰ ਸਭੈ ਦੁਸ਼ਟਾਹਰੂ
ਨਿਕਾਲੇਰ ਘੋੜਾਕਛਨ੍।

ਸਹਿ ਤੁਠੈ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈਆ ॥੧੮॥

ਸਹਿ ਤੁਠੈ ਨਤ ਨਿਧਿ ਪਾਈਆ ॥੧੮॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਨ੍ਹਨ੍ ਨਯਾਓਂ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਹਨ੍ ॥੧੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥

ਸੁਰੁਮਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੁਧੰ ਸੁਫਲ ਹੁਨ੍ਹਨ੍ ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਚੋਕਮਾ ਬਸਨ੍।

ਸੁਚੈ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ ॥

ਸੁਚੈ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ ॥

ਕਸੈਲੇ ਨਛੋਏਕੋ ਸੁਫਲ ਖਾਨਾ ਉਨਕੋ ਅਗਾਢਿ ਲਿਆਨ੍ਹਨ੍ ਰ ਖੁਵਾਨ੍ਹਨ੍।

ਸੁਚਾ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਣਿ ਸਲੋਕੁ ॥

ਸੁਚਾ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਣਿ ਸਲੋਕੁ ॥

ਧਸਰੀ ਸੁਫਲ ਭਏਰ, ਉਸਲੇ ਖਾਨਾ ਖਾਨ੍ਹਨ੍ ਰ ਟਪਸਪਛਿ ਸ਼ਲੋਕਹਰੂ ਪਢਨ ਥਾਲ੍ਹਨ੍।

ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸੁ ਏਹੁ ਲਗਾ ਦੋਖੁ ॥

ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸੁ ਏਹੁ ਲਗਾ ਦੋਖੁ ॥

ਉਸਲੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨਲਾਇ ਆਪਨੋ ਪੇਟਮਾ ਅਸੁਫਲ ਠਾਉਂਮਾ ਰਾਖੇ, ਧਸਮਾ ਦੋਖੀ ਕੋ ਹੋ?

ਅੰਨੁ ਦੇਵਤਾ ਪਾਣੀ ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰੁ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣੁ ਪੰਜਵਾ ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ ॥ ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕੁ ਪਵਿਤੁ ॥

ਅੰਨੁ ਦੇਵਤਾ ਪਾਣੀ ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰੁ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣੁ ਪੰਜਵਾ ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ ॥ ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕੁ ਪਵਿਤੁ ॥

ਖਾਨਾ, ਪਾਣੀ, ਆਗੋ ਰ ਨੁਨ ਚਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਦਾਰਥ ਹੁਨ੍। ਜਬ ਪਾਛੋਂ ਪਦਾਰਥ ਘਿਤਮਾ ਮਿਸਾਨ੍ਹਨ੍, ਧੋ ਸੁਫਲ ਰ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਖਾਨਾ ਬਨ੍ਹਨ੍।

ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ ॥

ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ ॥

ਦੇਵਤਾਹਰੂ ਜਸੈ, ਪਵਿਤਰ ਖਾਨਾ ਪਾਪੀ ਸ਼ਰੀਰਕੋ ਸੰਗਤਿਬਾਟ ਅਸ਼ੁਫ਼ ਹੁਨ੍ਹ ਰ ਫੇਰਿ ਥੁਕੁਚ।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਉਚਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰਸ ਖਾਹਿ ॥

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਉਚਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰਸ ਖਾਹਿ ॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਜੁਨ ਮੁਖਲੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਣ ਗਦੈਨ ਰ ਨਾਮਬਿਨਾਕੋ ਰਸਕੋ ਆਨੰਦ ਲਿਨ੍ਹ,

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ ॥੧॥

ਕੇਵਲ ਯੋ ਬੁਝਨੁਹੋਸ੍ ਕਿ ਤ੍ਯੋ ਮੁਖਮਾ ਥੁਕੁ ਨੈ ਪਰੋਚਿ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ ॥

ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਜਨਮ ਦਿਨੇ ਹੋ, ਉਸੈਕੋ ਮਾਧ੍ਯਮਬਾਟ ਪੁਰੁਸ਼ ਗਰ੍ਭਬਾਟ ਜਨਮਨ੍ਹ, ਰ ਉਨਕੋ ਮਾਧ੍ਯਮਬਾਟ ਪ੍ਰਾਣੀਕੋ ਸ਼ਰੀਰ ਬਨਿਨ੍ਹ। ਨਾਰੀਸਿਤ ਉਸਕੋ ਵਿਵਾਹਿਤ ਹੁਨ੍ਹ।

ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ ॥

ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ ॥

ਨਾਰੀਸੰਗ ਨੈ ਮਾਨ੍ਹੇਲੇ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਗਛੈ ਰ ਨਾਰੀਦੁਆਰਾ ਨੈ ਸੰਸਾਰਕੋ ਉਤਪਤਿਕੋ ਮਾਰਗ ਜਾਰੀ ਰਹਨ੍ਹ।

ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ ॥

ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ ॥

ਧਦਿ ਕੁਨੈ ਮਾਨ੍ਹੇਕੋ ਪਤ੍ਨੀ ਮਰਦਛ ਭਨੇ, ਉਸਲੇ ਅਕੌ ਸ਼੍ਰੀ ਖੋਜਦਛ। ਨਾਰੀਦੁਆਰਾ ਨੈ ਉਸਕੋ ਅਰੂਸੰਗ ਸੰਬੰਧ ਬਨਿਨ੍ਹ।

ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ ॥

ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ ॥

ਫੇਰਿ ਉਸਲੇ ਨਾਰੀਲਾਇ ਕਿਨ ਨਰਾਮ੍ਹੋ ਭਨ੍ਹ? ਜਸਲੇ ਠੁਲਾ ਠੁਲਾ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਤਥਾ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ਹਰੂਕੋ ਜਨਮ ਦਿਏਕਾ ਛਨ੍।

ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਉਪਜੈ ਭੰਡੈ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਯੁਪਜੈ ਭੰਡੈ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਨਾਰੀਦੁਆਰਾ ਨੈ ਨਾਰੀ ਜਨਮਿਨ੍ਹ ਰ ਨਾਰੀਵਿਨਾ ਕੋਹੀ ਪਨਿ ਜਨਮਨ ਸਕਦੈਨ।

ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਤਰ ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੈ ਨਾਰੀਵਿਨਾ ਅਯੋਨਿਮਾ ਚਨ੍।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰਿ ॥

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰਿ ॥

ਸਥੈਂ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਮਹਿਮਾ ਗਰ੍ਹੇ ਅਨੁਹਾਰ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਰ ਸੁਨਦਰ ਹੁਨ੍ਹ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤ੍ਯੋ ਸਾਢ੍ਹੋ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਤ੍ਯੋ ਅਨੁਹਾਰ ਚਮਕਨ੍ਹ।।।੨।।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੋ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ ॥

ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੋ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਸਭੈਲੇ ਤਿਮੀਲਾਓ ਆਪਨੋ ਮਾਲਿਕ ਭਨਦਚਨ੍, ਤਰ ਜਸਕੋ ਤਿਮੀਹਰੂ ਹੋਓਨੈ ਤ੍ਯੋ ਚਾਨਿਨ੍ਹ ਰ ਬਾਹਿਰ ਪਯਾਕਿਨ੍ਹ।

ਕੀਤਾ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀਐ ॥

ਕੀਤਾ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀਐ ॥

ਪ੍ਰਤ੍ਯੇਕ ਆਤਮਾਲੇ ਆਪਨੋ ਕਰਮਕੋ ਫਲ ਭੋਗੁਪਚ੍ਹ ਰ ਆਪਨੈ ਹਿਸਾਬ ਤਿਨ੍ਰੁਪਚ੍ਹ।

ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ ਐਤੁ ਜਗਿ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ ॥

ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ ਐਤੁ ਜਗਿ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ ॥

ਧਦਿ ਮਾਨਿਸ ਧਸ ਸੰਸਾਰਮਾ ਸਦਾਕਾ ਲਾਗਿ ਬਾਢ੍ਹੈਨ ਭਨੇ, ਤਸਲੇ ਕਿਨ ਗਰ੍ਹ ਗਰ੍ਹੁਪਚ੍ਹ?

ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਅਖਰੁ ਏਹੋ ਬੁਝੀਐ ॥ ਮੂਰਖੈ ਨਾਲਿ ਨ ਲੁਝੀਐ ॥੧੯॥

ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਅਖਰੁ ਏਹੋ ਬੁਝੀਐ ॥ ਮੂਰਖੈ ਨਾਲਿ ਨ ਲੁਝੀਐ ॥੧੯॥

ਕਸੈਲਾਇ ਨਰਾਮ੍ਹੋ ਕੁਰਾ ਨਗਨ੍ਹਹੋਸ੍ ਰ ਵਿਧਾ ਪਫੇਰ ਯੋ ਕੁਰਾ ਬੁਝਨੁਪਛ। ਤਪਾਇੰਲੇ ਮੂਰਖਹਰੂਸੰਗ ਕਹਿਲੈ
ਲਭਨੁ ਹੁੰਦੈਨ॥੧੯॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥

ਨਾਨਕ ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੋਲਚਾਲ ਕਮ ਹੁੰਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਰ ਮਨ ਦੁਵੈ ਸੁਖਾ ਹੁन्छ।

ਫਿਕੈ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ ਫਿਕੈ ਫਿਕੀ ਸੋਇ ॥

ਫਿਕੋ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ ਫਿਕੇ ਫਿਕੀ ਸੋਇ ॥

ਏਕ ਕਟੁ ਵਕਤਾ ਸੰਸਾਰਮਾ ਪ੍ਰਸਿਫ਼ ਹੁन्छ ਰ ਮਾਨਿਸਹਰੂਲੇ ਤਸਕੋ ਕਟੁ ਸ਼ਬਦਹਰੂਦੁਆਰਾ ਪਨਿ ਤਸਲਾਇ
ਸਮ੍ਝਨ੍ਹਨ।

ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ ਸਟੀਐ ਮੁਹਿ ਥੁਕਾ ਫਿਕੈ ਪਾਇ ॥

ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ ਸਟੀਐ ਮੁਹਿ ਥੁਕਾ ਫਿਕੇ ਪਾਇ ॥

ਕਟੁ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਕੋ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਇ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਹਾਛਾਤੁੱਛ ਰ ਕਟੁ ਵਕਤਾਕੋ ਮੁਖਮਾ ਥੁਕ ਨੈ ਪਛ।

ਫਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਪਾਣਾ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਫਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਪਾਣਾ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਕਟੁਭਾਸ਼ੀ ਮਾਨਿਸਲਾਇ ਮੂਰਖ ਭਨਿन्छ ਰ ਸਜਾਯਕੋ ਰੂਪਮਾ ਜੁਤਾ ਲਗਾਤਨੁ ਪਛ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧॥

ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇ ਪੈਜ ਬਾਹਰਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ ॥

ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇ ਪੈਜ ਬਾਹਰਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ ॥

ਜਸਲੇ ਹ੍ਰਦਯਬਾਟ ਝੂਟਕੋ ਨਾਟਕ ਗਛਨ੍ਰ ਤਰ ਬਾਹਿਰਬਾਟ ਸਤ੍ਯਵਾਦੀ ਹੁन्छਨ੍ਰ, ਤਨੀਹਰੂਲੇ ਸੰਸਾਰਮਾ
ਪਾਖਣਡ ਰਾਛਨ੍ਰ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਜੇ ਨਾਵਹਿ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ ਮੈਲੁ ॥

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਜੇ ਨਾਵਹਿ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ ਮੈਲੁ ॥

ਧਰਮ ਤਿਨੀਹਰੂਲੇ ਅਠਸਠੀ ਤੀਰਥਸਥਲਹਰੂਮਾ ਸ਼ਾਨ ਗਰੇ ਪਨਿ, ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਮਨਕੋ ਫੋਹੋਰ ਹਟ੍ਹਦੈਨ।

ਜਿਨ੍ਹ ਪਟੁ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਗੁਦੜੁ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਪਟੁ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਗੁਦੜੁ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਧਰਮ ਸੰਸਾਰਮਾ ਕੇਵਲ ਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾਹਰੂ ਰਾਮਾ ਹੁਨ੍ਹਨ੍ ਜਸਕੋ ਮਨਮਾ ਰੇਸ਼ਮਜਸ੍ਤੈ ਕੋਮਲਤਾ ਹੁਨ੍ਹ,
ਬਾਹਿਰਬਾਟ ਆਏਕਾ ਭਏ ਪਨਿ ਤਨੀਹਰੂਲੇ ਆਪਨੋ ਸਰੀਰਮਾ ਫਾਟੇਕਾ ਪੁਰਾਨਾ ਲੁਗਾ ਲਗਾਏਕਾ ਹੁਨ੍ਹਨ੍।

ਤਿਨ੍ਹ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ ਦੇਖਨੇ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਤਿਨ੍ਹ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ ਦੇਖਨੇ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਭਗਵਾਨਪ੍ਰਤਿ ਭੂਲੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਨ੍ਹ ਰ ਉਹਾਕੋ ਦਰਸ਼ਨਹਰੂਮਾ ਧਿਆਨ ਗਛਨ੍।

ਰੰਗਿ ਹਸਹਿ ਰੰਗਿ ਰੋਵਹਿ ਚੁਪ ਭੀ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਰੰਗਿ ਹਸਹਿ ਰੰਗਿ ਰੋਵਹਿ ਚੁਪ ਭੀ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਪ੍ਰੇਮਮਾ ਤਿਨੀਹਰੂ ਹਾਛਨ੍, ਪ੍ਰੇਮਮਾ ਤਿਨੀਹਰੂ ਰੋਝਨ੍ ਰ ਚੁਪ ਹੁਨ੍ਹਨ੍।

ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ਬਾਝੁ ਸਚੇ ਨਾਹ ॥

ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ਬਾਝੁ ਸਚੇ ਨਾਹ ॥

ਤਨੀਹਰੂਲੇ ਆਪਨਾ ਸਾਧੋ ਭਗਵਾਨਬਾਹੇਕ ਅਰੂ ਕਸੈਕੋ ਖਾਲ ਰਾਖਦੈਨ।

ਦਰਿ ਵਾਟ ਉਪਰਿ ਖਰਚੁ ਮੰਗਾ ਜਬੈ ਦੇਇ ਤ ਖਾਹਿ ॥

ਦਰਿ ਵਾਟ ਉਪਰਿ ਖਰਚੁ ਮੰਗਾ ਜਬੈ ਦੇਇ ਤ ਖਾਹਿ ॥

ਦੁਆਰਕੋ ਬਾਟੋਮਾ ਬਸੇਰ ਖਾਨਾ ਮਾਗਨ੍ ਰ ਤਨੀਹਰੂਲਾਇ ਦਿਏਪਛਿ ਮਾਤ੍ਰ ਖਾਨ੍ਹਨ੍।

ਦੀਬਾਨੁ ਏਕੋ ਕਲਮ ਏਕਾ ਹਮਾ ਤੁਮ੍ਹਾ ਮੇਲੁ ॥

ਦੀਬਾਨੁ ਏਕੋ ਕਲਮ ਏਕਾ ਹਮਾ ਤੁਮ੍ਹਾ ਮੇਲੁ ॥

ਭਗਵਾਨਕੋ ਦਰਬਾਰ ਏਕ ਚ ਰ ਤਨਕਾ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਕੋ ਭਾਗਯ ਲੇਖੇ ਕਲਮ ਏਤਾ ਮਾਤ੍ਰ ਚ। ਹਾਮੀ ਰ
ਤਪਾਇਬਿਚ ਏਤਾ ਮਿਲਨ ਚ, ਅਰਥਾਤ੍, ਸਾਨਾ ਰ ਤੁਲਾ ਦੁਵੈਕੋ ਮਿਲਨ ਚ।

ਦਰਿ ਲਏ ਲੇਖਾ ਪੀੜਿ ਛੁਟੈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਤੇਲੁ ॥੨॥

ਦਰਿ ਲਏ ਲੇਖਾ ਪੀੜਿ ਛੁਟੈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਤੇਲੁ ॥੨॥

ਕਰਮਹਰੂ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਗਣਨਾ ਗਰਿਨ੍ਹ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਪਰਾਧੀਹਰੂਲਾਇ ਮਾਨਵ ਕੋਲਮਾ ਤੇਲਕੋ
ਬਿਤ ਜਸ੍ਤੈ ਪਿਸਾਝਨ੍॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਤੜੀ ॥

ਪਤੜੀ।

ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੇ ਧਾਰੀਐ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੇ ਧਾਰੀਐ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤਪਾਏਂ ਸ੍ਰਿਕਰਤਾ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹ, ਰ ਤਪਾਏਂਸੰਗ ਆਪਨੈ ਸ਼ਕਿਤਿ ਚ।

ਦੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿ ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀਐ ॥

ਦੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿ ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀਐ ॥

ਤਪਾਏਂਲੇ ਆਪਨੋ ਸ੍ਰਿ ਤਪਾ ਪ੍ਰਥੀਮਾ ਅਸਲ ਰ ਖਰਾਬ ਕੁਰਾਹਰੂ ਦੇਖੁਨੁਹੁਨ੍ਹ।

ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਚਲਸੀ ਸਭੁ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ ॥

ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਚਲਸੀ ਸਭੁ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ ॥

ਧਸ ਸੰਸਾਰਮਾ ਜੁਨ ਜੀਵ ਆਏਕੋ ਚ, ਤਯੋ ਜਾਨ੍ਹ। ਆਪਨੋ ਪਾਲੋ ਆਉਂਦਾ ਸਭੈਲੇ ਜਾਨੁਪਛ।

ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਹਾਮੀਲਾਏਂ ਜੀਵਨ ਰ ਪ੍ਰਾਣ ਦਿਨੁਭਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁਲਾਏਂ ਹਾਮੀਲੇ ਹਾਮ੍ਹੋ ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਕਿਨ ਬਿਰਸਨੁ ਪਛ?

ਆਪਣ ਹਥੀ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰੀਐ ॥੨੦॥

ਆਪਣ ਹਥੀ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰੀਐ ॥੨੦॥

ਆਤਮਹੋਸ੍, ਹਾਮੀ ਆਪਨੋ ਕਾਮ ਆਪਨੈ ਹਾਤਲੇ ਪੂਰਾ ਗਰੈਂ, ਅਰਥਾਤ੍, ਅਸਲ ਕਰਮਲੇ ਭਗਵਾਨਲਾਏਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪਾਰੈਂ ਰ ਆਪਨੋ ਜੀਵਨ ਸੁਧਾਰੈਂ ॥੨੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਆਸਕੀ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਆਸਕੀ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ਯੋ ਕਸਤੋ ਅਚੰਮ ਹੋ, ਜੋ ਈਸ਼ਵਰਲਾਏਂ ਚੋਡੇਰ ਦ੍ਵੈਤਵਾਦਮਾ ਲਾਗਦਛਨ੍।

ਨਾਨਕ ਆਸਕੁ ਕਾਂਢੀਐ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਆਸਕੁ ਕਾਂਢੀਐ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਾँਚੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤ੍ਯੋ ਹੋ ਜੋ ਸਥੈਂ ਭਗਵਾਨਕੋ ਪ੍ਰੇਮਮਾ ਰਹੁਨ੍ਹ।

ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਕਰਿ ਮੰਨੇ ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ ॥

ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਕਰਿ ਮੰਨੇ ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ ॥

ਜਸਲੇ ਸੁਖਲਾਇ ਆਂਫੂਲੇ ਗਰੇਕਾ ਅਸਲ ਕਰਮਕੋ ਪਰਿਣਾਮ ਮਾਨਦੁ ਚ ਰ ਦੁ:ਖਲਾਇ ਆਂਫੂਲੇ ਗਰੇਕਾ
ਖਰਾਬ ਕਰਮਕੋ ਪਰਿਣਾਮ ਮਾਨਦੁ।

ਆਸਕੁ ਏਹੁ ਨ ਆਖੀਐ ਜਿ ਲੇਖੇ ਵਰਤੈ ਸੋਇ ॥੧॥

ਆਸਕੁ ਏਹੁ ਨ ਆਖੀਐ ਜਿ ਲੇਖੇ ਵਰਤੈ ਸੋਇ ॥੧॥

ਤਸਲਾਇ ਭਗਵਾਨਕੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਨ ਸਕਿੰਦੈਨ। ਤਸਲੇ ਰਾਮੋ ਰ ਨਰਾਮੋ ਗਣਨਾ ਗਰੇਰ ਪ੍ਰੇਮਕੋ ਗਣਨਾ ਗਠੈ।
ਧਸਤੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਕਾਮਸੰਗ ਸਹਮਤ ਹੁੰਦੈਨ।੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਦੋਵੈ ਕਰੇ ਮੁੰਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ ॥

ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਦੋਵੈ ਕਰੇ ਮੁੰਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ ॥

ਏਕ ਵਧਿਤ ਜਸਲੇ ਕਹਿਲੇਕਾਹੀਂ ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਆਜ਼ਾ ਪਾਲਨ ਗਰਦੁ ਚ ਰ ਕਹਿਲੇਕਾਹੀਂ ਤਸਕੋ
ਕਾਰਯਹਰੂਮਾ ਸ਼ਙਕਾ ਗਰਦੁ, ਤੁ ਸੁਰੁਦੇਖਿ ਨੈ ਮਟਕਿਨ੍ਹ।

ਨਾਨਕ ਦੋਵੈ ਕੂੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਦੋਵੈ ਕੂੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਨਕਾ ਦੁਵੈ ਕਾਮ ਝੁਟੋ ਚਨ੍ ਰ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਦਰਬਾਰਮਾ ਤਨਕੋ ਕੁਨੈ ਸਥਾਨ ਚੈਨ।੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ ॥

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ ॥

ਜਸਕੋ ਸੇਵਾ ਗਰਦਾ ਸੁਖ ਪਾਇਨ੍ਹ, ਸਥੈਂ ਤੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਮਰਣ ਗਰਿਰਹਨ ਪਰਦੁ ਚ।

ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ ॥

ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ ॥

ਜਬ ਹਾਮੀਲੇ ਆਪਨੈ ਕਰਮਕਾ ਲਾਗਿ ਦੁ:ਖ ਭੋਗੁਪਚੈ ਭਨੇ ਹਾਮੀਲੇ ਕਿਨ ਖਰਾਬ ਕਰਮਹਰੂ ਗਰੁਪਚੈ?

ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥

ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥

ਖਰਾਬ ਕਾਮ ਕਹਿਲੈ ਗਰੁ ਹੁੰਦੈਨ, ਪਰਿਣਾਮਲਾਝੈ ਦੂਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਲੇ ਹੇਨੁ ਪਚੈ।

ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ ॥

ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ ॥

ਹਾਮੀਲੇ ਕਰਮਕੋ ਧਸਤੋ ਖੇਲ ਖੇਲੁ ਹੁੰਦੈਨ, ਜਸਕੋ ਪਰਿਣਾਮ ਸੁਰੂਪ ਹਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਅਗਾਭਿ ਲਜਿਤ ਹੁਨੁਪਦਚੈ, ਅਰਥਾਤ੍, ਅਸਲ ਕਾਮਹਰੂ ਗਰੁਪਚੈ।

ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ ਘਾਲੀਐ ॥੨੧॥

ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ ਘਾਲੀਐ ॥੨੧॥

ਮਾਨਵ ਜੀਵਨਮਾ ਧਸਤੋ ਸੇਵਾ-ਭਕਤਿ ਗਰੁਹੋਸੁ, ਜਸਬਾਟ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨੁਚੈ।॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁ ਵਾਦੁ ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁ ਵਾਦੁ ॥

ਧਦਿ ਕੁਨੈ ਸੇਵਕਲੇ ਆਪਨੋ ਮਾਲਿਕਕੋ ਸੇਵਾ ਗਰਦਚੈ ਰ ਏਕਸਾਥ ਧਮਣਡੀ, ਵਿਵਾਦਾਸਪਦ ਝਗਡਾਲੁ ਹੁਨੁਚੈ।

ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਖਸਮ ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ ॥

ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਖਸਮ ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ ॥

ਧਦਿ ਉਸਲੇ ਧੇਰੈਜਸੋ ਚੀਜਹਰੂ ਬਨਾਉਚੈ ਭਨੇ, ਓ ਆਪਨੋ ਮਾਲਿਕਕੋ ਖੁਸ਼ੀਕੋ ਧੋਗਧ ਹੁੰਦੈਨ।

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥

ਤਰ ਧਦਿ ਉਸਲੇ ਆਪਨੋ ਅਹੰਕਾਰ ਹਟਾਏਰ ਸੇਵਾ ਗਚੈ ਭਨੇ, ਉਸਲੇ ਕੇਹੀ ਸਮਮਾਨ ਪਾਉਚੈ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਲਗਾ ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਲਗਾ ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਵ્યਕਤਿਲੇ ਆਪਨੇ ਗੁਰੁਲਾਇ ਭੇਟ੍ਹ, ਜਸਕੋ ਸੇਵਾਮਾ ਤੁ ਸੰਲਗਨ ਚ, ਤਸਕੋ ਭਕਤਿ ਸਵੀਕਾਰ ਗਰਿਨ੍ਹ।

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਜੇ ਜੀਇ ਹੋਇ ਸੁ ਉਗਵੈ ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਉ ॥

ਜੇ ਜੀਝ ਹੋਝ ਸੁ ਤਗਵੈ ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਤੁ ॥

ਹ੍ਰਦਯਮਾ ਜੇ ਚ (ਸੰਕਲਪ ਗਰਿਏਕੋ ਚ), ਤੂੰ (ਕਰਮਕੋ ਰੂਪਮਾ) ਪ੍ਰਕਟ ਹੁਨ੍ਹ। ਮੁਖਬਾਟ ਬੋਲਿਏਕੋ ਕੁਰਾ ਹਾਵਾ ਜਸ੍ਤੈ ਤੁਛ ਹੁਨ੍ਹ।

ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥੨॥

ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥੨॥

ਮਾਨਿਸ ਵਿਭ ਚਰ੍ਚੇ ਤਰ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮਾਗ੍ਹ। ਧਸਮਾ ਹੇਨ੍ਹਹੋਸ੍! ਧੋ ਕਸ੍ਤੋ ਪ੍ਰਕਾਰਕੋ ਨ੍ਯਾਧ ਹੋ॥੨॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਨਾਲਿ ਝਾਯੇ ਦੋਸਤੀ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਮੂਰ੍ਖਸੰਗ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਹਿਲ੍ਯੈ ਰਾਮ੍ਹੋ ਹੁੰਦੈਨ।

ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥

ਜੇਹਾ ਜਾਯੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥

ਤਹਾਨ੍ਹਲਾਇ ਜੇ ਥਾਹਾ ਚ, ਤਹਾਨ੍ਹਲੇ ਤ੍ਧਸੈ ਗ੍ਰਨ੍ਹਹੁਨ੍ਹ। ਚਾਹੇ ਕਸੈਲੇ ਧਸਕੋ ਨਿਰ੍ਧ ਗਰੇਰ ਹੇਰੋਸ੍।

ਵਸਤੂ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ ਦੂਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ ॥

ਵਸਤੂ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ ਦੂਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ ॥

ਪਹਿਲੋ ਝੂਟ ਬੋਲ੍ਨੇ ਵਸ੍ਤੁ ਹਟਾਝਮਾ ਮਾਤ੍ਰ ਵਸ੍ਤੁ ਅਕੋ ਵਸ੍ਤੁਮਾ ਫਿਟ ਹੁਨ ਸਕ੍ਛ।

ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਆਜ਼ਾ ਪਾਲਨ ਗੁਰੂ ਸਫਲ ਹੁੰਦੈ, ਤਰ ਤਹਾਸਾਮੁ ਨਮ੍ਰਤਾਪੂਰਵਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮਾਤ੍ਰ ਗੁਰੂਪਛੈ।

ਕੂੜਿ ਕਮਾਏ ਕੂੜੇ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ ॥੩॥

ਕੂੜਿ ਕਮਾਏ ਕੂੜੇ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਠਗੀ ਕਮਾਏਰ ਚਲਕਪਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ। ਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਵਰਕੋ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਸਾ ਗਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਨੰਦਿਤ ਹੁੰਦਾ॥੩॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ ਵਡਾਰੁ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥

ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ ਵਡਾਰੁ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥

ਅਜ਼ਾਨੀਸੰਗ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ੨ ਠੁਲੀ ਮਾਨਿਸਸੰਗਕੋ ਪ੍ਰੇਮ

ਪਾਣੀ ਅੰਦਰਿ ਲੀਕ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦਾ ਥਾਉ ਨ ਥੇਹੁ ॥੪॥

ਪਾਣੀ ਅੰਦਰਿ ਲੀਕ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦਾ ਥਾਉ ਨ ਥੇਹੁ ॥੪॥

ਪਾਣੀਮਾ ਭਏਕੋ ਏਤਟਾ ਰੇਖਾਜਸਤੈ, ਜੁਨ ਅਸਤਿਤਵਮਾ ਚੈਨ॥੪॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ ਕੰਮੁ ਆਣਿ ਨ ਸਕੈ ਰਾਸਿ ॥

ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ ਕੰਮੁ ਆਣਿ ਨ ਸਕੈ ਰਾਸਿ ॥

ਮੂਰ੍ਖ ਮਾਨਿਸਲੇ ਕੁਨੈ ਕਾਮ ਗਛੈ ਭਨੇ ਟਪਸਲਾਏ ਪੂਰਾ ਗਰਨ ਸਕਦੈਨ।

ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ ਵੇਰਾਸਿ ॥੫॥

ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ ਵੇਰਾਸਿ ॥੫॥

ਧਰਿ ਏਕਦੁਇ ਰਾਮ੍ਹੋ ਕਾਮ ਗਰੇ ਤਾਪਿਨ ਤਸਲੇ ਅਰੁ ਬਿਗਾਦਛੈ॥੫॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੈ ਭਾਇ ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੈ ਭਾਇ ॥

ਜੁਨ ਸੇਵਕ ਆਪਨੋ ਸਵਾਮੀਕੋ ਝੁੱਝਾ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੁ ਆਪਨੋ ਸਵਾਮੀਕੋ ਨੋਕਰੀ
ਗਰਿਰਹੈਕੋ ਚ।

ਹੁਰਮਤਿ ਤਿਸ ਨੇ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿ ਦੂਣਾ ਖਾਇ ॥

ਹੁਰਮਤਿ ਤਿਸ ਨੇ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿ ਦੂਣਾ ਖਾਇ ॥

ਧਸਸੰਗੈ ਉਨਲੇ ਧੇਰੈ ਸਮਾਨ ਪਾਉਨੇਚਨ੍, ਦੋਸ਼ੋ ਵੇਤਨ ਪਨਿ ਗੁਰੁਕੋ ਮਨਦਾ ਦੋਬਰ ਪਾਉਨੇਚ।

ਖਸਮੈ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ ਗੈਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ ॥

ਖਸਮੈ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ ਗੈਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ ॥

ਧਦਿ ਉਸਲੇ ਆਪਨੋ ਮਾਲਿਕਕੋ ਬਰਾਬਰ ਚ ਮਨੇ, ਓ ਆਪਨੋ ਮਨਮਾ ਲਜਿਤ ਹੁੰਦੁ।

ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਣਾ ਖਾਇ ॥

ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਣਾ ਖਾਇ ॥

ਫਲਸਵਰੂਪ, ਉਨਲੇ ਆਪਨੋ ਪਹਿਲੋ ਕਮਾਇ ਪਨਿ ਗੁਮਾਉਂਚਨ੍ ਰ ਸਧੈਂ ਜੁੱਤਾ ਖਾਨ੍ਦੁ।

ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਜਸਲੇ ਦਿਏਕੋ ਹਾਮੀ ਖਾਨ੍ਦੁ, ਉਹਾਪ੍ਰਤਿ ਕ੍ਰਤਜ਼ਤਾ ਪ੍ਰਕਟ ਗੁੰਪੁਓ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥੨੨॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥੨੨॥

ਹੈ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਅਗਾਓ ਕੁਨੈ ਪਨਿ ਆਦੇਸ਼ ਸਫਲ ਹੁੰਦੈ, ਤਰ ਉਹਾਕੋ ਅਗਾਓ ਕੇਵਲ ਵਿਨਮ੍ਰ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭਾਵਕਾਰੀ ਹੁੰਦੁ। ॥੨੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ ਜੋ ਪਾਈਐ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ ਜੋ ਪਾਈਐ ॥

ਧੋ ਕਸਤੋ ਪ੍ਰਕਾਰਕੋ ਵਰਦਾਨ ਹੋ ਜੁਨ ਹਾਮੀ ਆਫੈਲੇ ਮਾਗੇਰ ਪਾਉਂਦੁ?

ਨਾਨਕ ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਜੋ ਮਿਲੈ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਜੋ ਮਿਲੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅद्ਭੁਤ ਵਰਦਾਨ ਤਯੋ ਹੋ ਜੁਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨ੍ਹ ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚਾਕਰੀ ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚਾਕਰੀ ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ ॥

ਯੋ ਕਸਤੋ ਪ੍ਰਕਾਰਕੋ ਸੇਵਾ ਹੋ, ਜਸਲੇ ਮਾਲਿਕਕੋ ਡਰ ਹਟਾਉਂਦੈਨ?

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀਐ ਜਿ ਸੇਤੀ ਖਸਮ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀਐ ਜਿ ਸੇਤੀ ਖਸਮ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਾँਚੋ ਨੋਕਰਲਾਇ ਆਪਨੋ ਮਾਲਿਕਮਾ ਵਿਲਯ ਹੁਨੇ ਵਧਿਤਿ ਭਨਿਨ੍ਹ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋ ਅੰਤ ਥਾਹਾ ਚੈਨ। ਉਹਾਂਕੋ ਪਖਮਾ ਕੋਹੀ ਪਨਿ ਚੈਨ, ਉਹਾਂ ਅਨੰਤ ਹੁਨੁਹੁਨ੍ਹ।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਮਾਰ ॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਮਾਰ ॥

ਉਹਾਂਲੇ ਆਂਧੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗੁਨੁਹੁਨ੍ਹ ਰ ਆਪਨੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਲਾਇ ਨਸ਼ਟ ਗੁਨੁਹੁਨ੍ਹ।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜਹਿ ਬਿਸੀਆਰ ॥

ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜਹਿ ਬਿਸੀਆਰ ॥

ਕੁਨੈ-ਕੁਨੈ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੂਕੋ ਘਾँਟੀਮਾ ਸਾਡਲਾਹਰੂ ਬਾਂਧਿਏਕਾ ਹੁਨ੍ਹਨ੍ ਅਰਥਾਤ੍ ਤਿਨੀਹਰੂ ਸਾਡਲਾਲੇ ਬਾਂਧਿਏਕਾ ਹੁਨ੍ਹਨ੍ ਰ ਥੁਪ੍ਰੈਲੇ ਅਨਗਿਨ੍ਤੀ ਘੋਡਾਹਰੂ ਚੜਨ ਮਨ ਪਰਾਉਂਚਨ।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਯੰਲੇ ਅਨੁਸ਼ਾਨਹਰੂ ਗਰੁਹੁਨ੍ਹ ਰ ਧਸਲਾਇ ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਲਾਇ ਆਪੈ ਗਰੁਹੁਨ੍ਹ। ਮ ਕਸਲਾਇ ਗੁਨਾਸੋ ਗਰੁ ਸਕਛੁ।

ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥੨੩॥

ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥੨੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜੁਨ ਪ੍ਰਭੂਲੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋ ਰਚਨਾ ਗਰੁਮਧੋ, ਤਸੈਲੇ ਪ੍ਰਧਸਕੋ ਹੇਰਚਾਹ ਗਰੁਹੁਨ੍ਹ॥੨੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥

ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ ॥

ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ ॥

ਮਗਵਾਨ੍ਹਲੇ ਆਪੈ ਨੈ ਜੀਵਰੂਪੀ ਬਰਤਨ ਬਨਾਏ ਰ ਆਪੈਲੇ ਨੈ ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਸ਼ਰੀਰਮਾ ਗੁਣ-ਅਵਗੁਣ, ਸੁਖ-ਦੁ:ਖ ਹਾਲਦਛਨ੍।

ਇਕਨੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹੈ ਰਹਨਿ ਚੜੇ ॥

ਇਕਨੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹੈ ਰਹਨਿ ਚੜੇ ॥

ਕੁਨੈ-ਕੁਨੈ ਜਨਾਵਰਕਾ ਭਾਂਡਾਹਰੂ ਦੂਧਲੇ ਭਰਿਏਕਾ ਹੁਨ੍ਹਨ੍, ਅਰਥਾਤ੍ ਸਦ੍ਗੁਣਹਰੂ ਵਿਘਮਾਨ ਹੁਨ੍ਹਨ੍ ਰ ਧੈਰੇਲੇ ਚੁਲ੍ਹੀਮਾ ਤਾਪ ਸਹਨ੍ਹਨ੍।

ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ ॥

ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ ॥

ਕੋਹੀ-ਕੋਹੀ ਭਾਗਧਮਾਨੀਹਰੂ ਓਲ੍ਹਧਾਨਮਾ ਆਰਾਮ ਗਰਿਰਹੇਕਾ ਥਿਏ ਰ ਥੁਪ੍ਰੈ ਜਨਾ ਤਿਨੀਹਰੂਕੋ ਸੇਵਾਮਾ ਪਹਰਾ ਦਿੜਹੇਕਾ ਥਿਏ।

ਤਿਨ੍ਹਾ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ਹ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥

ਤਿਨ੍ਹਾ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ਹ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਲੇ ਤੀ ਮਾਨਿਸਹਰੂਕੋ ਜੀਵਨਲਾਇ ਸੁੰਦਰ ਬਨਾਤਨੁਹੁਨ੍ਹ ਜਸਲਾਇ ਤਹਾੱਲੇ ਤਹਾੱਲਾਇ ਹੇਰੁਹੁਨ੍ਹ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਾਈ ਭਿ ਰਖੇ ਆਪਿ ॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਾਈ ਭਿ ਰਖੇ ਆਪਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਲੇ ਸੰਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁਨੁਚ ਰ ਸਬੈ ਕੁਰਾ ਆਫੈ ਗੁਰੁਨੁਚ। ਉਹਾਲੇ ਆਪਨੋ ਸ੍ਰੀਕੋ ਹੇਰਚਾਹ ਗੁਰੁਨੁਚ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਉਹਾਲੇ ਸੰਸਾਰਮਾ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁਨੁਚ ਰ ਤਿਨੀਹਰੁਕੋ ਜਨਮ ਰ ਮ੍ਰਤ੍ਯੁਲਾਇ ਨਿਯਾਲਿਰਹਨੁਮਏਕੋ ਚ।

ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥੨॥

ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਗਵਾਨਕਾ ਅਤਿਰਿਕਤ ਕਸਕੋ ਸਮਖ਼ ਗਰਨ ਸਕਿਨੁਚ, ਜਬ ਕਿ ਵਹਾਓ ਆਫੈਲੇ ਸਬੈ ਥੋਕ ਗੁਰੁਨੁਚ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮਹਾਨ੍ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਮਹਿਮਾ ਰ ਕੁਲੀਨਤਾਕੋ ਵਰਨਿ ਗਰਨ ਸਕਿੰਦੈਨ।

ਸੋ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ ਦੇ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਸੋ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ ਦੇ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਵਹਾਓ ਵਿਸ਼ਵਕੋ ਰਚਯਿਤਾ, ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਬਨਾਉਨੇ ਤਥਾ ਸੁਖਮ੍ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੁਮਾਥਿ ਕ੍ਰਪਾਵ੍ਰਿ ਗਰਨੇ ਹੁਨ੍।
ਵਹਾਓਲੇ ਸਮਸਤ ਪ੍ਰਾਣੀਹਰੁਲਾਇ ਭੋਜਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਗੁਰੁਨੁਚ।

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਧੁਰਿ ਛੋਡੀ ਤਿਨੈ ਪਾਇ ॥

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਧੁਰਿ ਛੋਡੀ ਤਿਨੈ ਪਾਇ ॥

ਜੀਵਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਲੇ ਧ੍ਰਿ ਕਰਮ ਗਰਦਚ ਜੁਨ ਉਸਲੇ ਪ੍ਰਾਰਥਮਾ ਸੁਰੁਦੇਖਿ ਨੈ ਲੇਖੇਕੋ ਚ।

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

हे नानक! उहाँ एक जना प्रभुबाहेक अरू कुनै शरणस्थान छैन।

ਮੈ ਕਰੇ ਜਿ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥੨੪॥੧॥ ਸੁਧੁ

ਸੋ ਕਰੇ ਜਿ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥੨੪॥੧॥ ਸੁਧੁ

वहाँ त्यही गर्नुहुन्छ, जो वहाँलाई स्वीकृत हुन्छ॥२४॥१॥ शुद्धा॥

ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹਿ॥

Ek-Oankar. Waheguroo Ji Ki Fateh

ਭਗਵਾਨ੍ ਏਕ ਚਨ੍। ਸਭੈ ਵਿਜਯ ਪਰਮ ਗੁਰੂ (ਭਗਵਾਨ੍) ਕੋ ਹੋ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੌਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

Sri Bhagouti ji Sahai

ਆਦਰਨੀਯ ਟਰਵਾਰ ਵਾ ਕ੍ਰਪਾਣ (ਦੁਸ਼ਟਹਰੂਲਾਓ ਨਸ਼ਟ ਗਰਨੈ ਭਗਵਾਨ੍) ਲੇ ਹਾਮੀਲਾਓ ਸਹਯੋਗ ਗਰੂਨ੍!

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੌਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

Vaar Sri Bhagouti Ji Ki Paatshaahee Dasvee

ਦਸ੍ਵੈ ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਪਠਨ ਗਰਿਏਕੋ ਪ੍ਰਯੋਜਨੀਯ ਟਰਵਾਰ ਕਵਿਤਾ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੌਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਪਿਆਇ॥

Pritham Bhagouti Simar Kai, Guru Naanak Layee Dhiyae

ਪਹਿਲੇ ਟਰਵਾਰ (ਦੁਸ਼ਟਹਰੂਲਾਓ ਨਸ਼ਟ ਗਰਨੈ ਭਗਵਾਨ੍) ਲਾਓ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍; ਟ੍ਰਿਪਸਪਚਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਲਾਓ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ (ਤਨਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਲਾਓ ਨੋਟ ਗਰਨੁਹੋਸ੍)।

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ॥

Angad Gur Te Amar Das, Raamdaasai Hoya Sahai

ਟ੍ਰਿਪਸਪਚਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸਲਾਓ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ ਰ ਧਿਆਨ ਗਰਨੁਹੋਸ੍; ਤਨੀਹਰੂਲੇ ਹਾਮੀਲਾਓ ਮਦਦ ਗਰੂਨ੍! (ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗਰਨੁਹੋਸ੍)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ॥

Arjan Hargobind No Simrou Sri Har Rai

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਰ ਗੁਰੂ ਹਰ ਰਾਯਲਾਓ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ ਰ ਧਿਆਨ ਗਰਨੁਹੋਸ੍। (ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗਰਨੁਹੋਸ੍)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ॥

Sri HarKrishan Dhiyaa-eeai Jis Dhithi Sabh Dukh Jaye

ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਗੁਰੂ ਹਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਕੋ ਸਮਰਪਣ ਅਨਿ ਧਿਆਨ ਗੁਰੁਹੋਸ੍ਰ, ਜਸਲਾਇ ਮਾਤ੍ਰ ਦੇਖੇਰ ਸਭੈ ਦੁ:ਖਹਰੂ ਹਟ੍ਹਚਨ੍ । (ਤਨੀਹਰੂਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਗੁਰੁਹੋਸ੍ਰ)

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ॥

Teg Bahadur Simareeai Ghar No Nidh Avai Dhai

ਗੁਰੂ ਤੇਗਬਹਾਦੁਰਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ਰ ਰ ਤ੍ਵਸਪਚਿ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧਨਕਾ ਨੌ ਸ੍ਰੋਤਹਰੂ (ਧੈਰ੍ਯ, ਕ੍ਸ਼ਮਾ ਦਮ, ਅਸ੍ਤੇਯ, ਸ਼ੌਚਾ, ਇੰਦ੍ਰਿਯਾ ਪ੍ਰਬੰਧ, ਬੁੱਢਿ, ਵਿਦ੍ਯਾ ਸਤ੍ਯ, ਅਕ੍ਰੋਧ) ਤਪਾਇਕੋ ਘਰਮਾ ਚਿਟੋ ਆਉਨੇਚਨ੍।

ਸਭ ਥਾਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

Sabh Thai Ho-e Sahaai

ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ! ਕ੍ਰਪਯਾ ਹਾਮੀਲਾਇ ਸਭੈ ਠਾਉਂਮਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਰ ਮਦ੍ਦਤ ਗੁਰੁਹੋਸ੍ਰ।

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ! ਸਭ ਥਾਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

Dasvaa Paatshaah Guru Gobind Singh Ji Sabh Thai Ho-e Sahaai

ਆਦਰਨੀਯ ਦਸ਼ਾਊਂ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘਲਾਇ ਸਮ੍ਝਨੁਹੋਸ੍ਰ (ਉਨਕੋ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨਮਾ ਧਿਆਨ ਦਿਨੁਹੋਸ੍ਰ)। ਹੈ ਭਗਵਾਨ੍ ! ਕ੍ਰਪਯਾ ਹਾਮੀਲਾਇ ਸਭੈ ਠਾਉਂਮਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਰ ਮਦ੍ਦਤ ਗੁਰੁਹੋਸ੍ਰ।

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ !

Dasa Paatsaaheea Di Jot Sri Guru Granth Sahib Ji, De Paath Deedaar Daa Dhiyaan Dhar Ke Bolo Ji Waheguroo

ਆਦਰਨੀਯ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਮਾ ਨਿਹਿਤ ਦਸ ਰਾਜਾਹਰੂਕੋ ਦਿਵ੍ਯ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕੋ ਬਾਰੇਮਾ ਸੋਚੁਹੋਸ੍ਰ ਅਨਿ ਧਿਆਨ ਗੁਰੁਹੋਸ੍ਰ ਤਥਾ ਆਪਨਾ ਵਿਚਾਰਹਰੂਲਾਇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਕੋ ਦਿਵ੍ਯ ਸਿੱਖਾਤਿਰ ਧੁਮਾਤਨੁਹੋਸ੍ਰ ਰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗੁਰੁਹੋਸ੍ਰ। (ਅਫ਼ਿਤੀਯ ਗੁਰੂ)।

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ,

ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ,

ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ !

Panja Piyariya, Chauhaa Sahibzadiya, Chaliya Mukhtiya, Huthiya, Jupiya, Tupiya, Jina Nam Jupiya, Vand Shakiya, Deg Chalahee, Teg Vaahee, Dekh Ke Andhith Keetaa, Tinhaa Piariyaa, Sachiaariyaa Dee Kamaahee, Da Dhiyaan Dhar Ke Bolo Ji Waheguroo

ਪਾਂਚ ਪ੍ਰਿਯ, ਚਾਰ ਚੋਰਾਹਰੂ (ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘਕਾ); ਚਾਲੀਸ ਸ਼ਹੀਦਹਰੂ; ਅਦਮ੍ਯ ਵਫ਼ਾ ਸੰਕਲਪਕਾ

बहादुर सिखहरू; नामको रङमा डुबेका भक्तहरू; नाममा मिसिएका व्यक्तिहरूको कार्यहरूको बारेमा सोचुहोस्। नाम सम्झेर सँगै खाना खानेहरूलाई; निःशुल्क भान्सा सुरु गर्नेहरूलाई; तरवार चलाउनेहरूलाई (सत्यको रक्षा गर्न); अरूको कमजोरीहरूलाई बेवास्ता गर्नेहरूलाई; माथिका सबै शुद्ध र साँच्चै समर्पित व्यक्तिहरू थिए; बोल वाह गुरु! (अद्वितीय गुरु)

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ !

Jinaa Singhaa Singhneeyaa Ne Dharam Het Sees Dithe, Bund Bund Kuttai, Khopriya Luhaiya, Charukriya Te Churhe, Aariaa Naal Chiraae Ge, Gurdwaraiya Di Seva Layee Kurbania Keethiya, Dharam Nehee Haariye, Sikhi Kesaa Suwaasaa Naal Nibaahee, Tina Dee Kamaaee Daa Dhiyaan Dhar Ke Bolo Ji Waheguroo

बहादुर सिख पुरुष र महिलाहरूले गरेको अतुलनीय सेवाको बारेमा सोचुहोस् र सम्झनुहोस् जसले आफ्नो टाउको राखे तर आफ्नो सिख धर्मलाई समर्पण गरेनन्। जसले शरीरको हरेक जोडा टुक्रा-टुक्रा पार्छन्; जसले आफ्नो टाउको छाला पार्छन्; जो बाँधिएका थिए र पाङ्ग्रामा राखिएका थिए र टुक्रा-टुक्रा पारिएका थिए; जो आरीले काटिएका थिए;

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ !

Saarey Takhta Sarbat Gurdwariya Daa Dhiyaan Dhur Ke Bolo Ji Waheguroo
ਆਪਨਾ ਵਿਚਾਰहरू सिख धर्मका सबै सिंहासन र सबै गुरुद्वाराहरूमा केन्द्रित गर्नुहोस्; भन हे गुरु!

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।

Prithme Sarbat Khaalsaa Ji Ki Ardaas Hai Ji, Sarbat Khaalsaa Ji Ko Waheguroo Waheguroo Waheguroo Chit Aavai Chit Aavan Ka Sadkaa Surab Sukh Hovai

सुरुमा सबै पूजनीय खालसाहरूले प्रार्थना गर्छन् कि उनीहरूले तपाईंको नामको ध्यान गर्न सकून्; र यस्तो ध्यानद्वारा सबै सुख र सान्त्वना प्राप्त होस्।

**ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫਤਹਿ,
ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ !**

Jahaa Jahaa Khaalsaa Ji Saahib, Tahaa Tahaa Ruchhiya Riyaa-it, Deg Teg
Fateh, Bira Ki Paij, Panth Ki Jeet, Sree Saahib Ji Sahaai Khaalse Ji Ko Bol
Baaley, Bolo Ji Waheguroo

ਜहाँ पनि पूजनीय खालसा उपस्थित हुन्छन्, आपनो सुरक्षा र अनुग्रह प्रदान गर्छन्; निःशुल्क
भान्सा र तरवार कहिल्यै असफल नहुन सक्छ; आपना भक्तहरूको सम्मान कायम
राख्नुहोस्; सिख जनतालाई विजय प्रदान गर्नुहोस्; पूजनीय तरवार सधैं हाम्रो सहायतामा
आउन सक्छ; खालसालाई सधैं सम्मान होस्; भन्नुहोस्, हे गुरु!

**ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ, ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ,
ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਅਟੱਲ, ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੇ
ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ !!!**

Sikhaa Noo Sikhee Daan, Kesh Daan, Rehit Daan, Bibek Daan, Bharosaa
Daan, Daanaa Sir Daan Naam Daan, Chounkiyaa Jhande Bunge Jugo Jug
Attal, Dharam Ka Jai Kaar Bolo Ji Waheguroo

सिखहरूलाई सिख धर्मको दान, लामो कपालको दान, सिख धर्मको दान, इश्वरीय ज्ञानको
दान, दढ विश्वासको दान, विश्वासको दान र नामको सबैभन्दा ठुलो उपहार प्रदान गर्नुहोस्।
हे भगवान्! राग-रागी, हवेली र झन्डा लामो समयसम्म जिउन्; सत्य सधैं विजयी होस्; भन
वाहे गुरु!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

Sikhaa Daa Man Neevaa, Mat Uchee, Mat Pat Daa Raakhaa Aap
Waheguroo

सबै सिखहरूको हृदय विनम्र होस् र उनीहरूको ज्ञान उच्च होस्; हे प्रभु! तिमि ज्ञानका
रक्षक हो।

**ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ! ਆਪ ਦੇ
ਹਥੁਰ.....ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ।**

Hey Nimaneeaa De Maan, Nitaneeaa De Taan, Nioteeaa Di Ot, Sachey Pita
Waheguroo (Aap Di Hazoor....Di Aardas hai Ji)

हे साँचो राजा, हे गुरु! तपाईं नम्र मानिसका गर्व, असहायका शक्ति, आश्रयहीनका आश्रय
हुनुहुन्छ, हामी विनम्रतापूर्वक तपाईंको उपस्थितिमा प्रार्थना गर्दछौं..... (यहाँ गरिएको
अवसर वा प्रार्थनालाई प्रतिस्थापन गर्नुहोस्)।

ਅੱਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਮਾਫ ਕਰਨੀ। ਸਰਬੱਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਨੇ।

Akhar Vaadhaa Ghaataa Bhul Chuk Maaf Karnee, Sarbat De Kaaraj Raas Karney.

ਕ੍ਰਪਯਾ ਮਾਥਿਕੋ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪਛੁਨਾਲੇ ਹਾਮ੍ਰਾ ਗਲਤੀ ਰ ਕਮਜੋਰੀਹਰੂਲਾਓਂ ਕ੍ਰਿਮਾ ਗਨੁਹੋਸ੍। ਕ੍ਰਪਯਾ ਸਬੈਕਾ ਉਦੇਸ਼ਯਹਰੁ ਪੂਰਾ ਗਨੁਹੋਸ੍।

ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤਆਵੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।

Seyee Piyare Mel, Jina Miliya Teraa Naam Chit Aavai, Naanak Naam Chardi Kala, Tere Bhaaney Sarbat Daa Bhalaa

ਹਾਮੀਲਾਓਂ ਸਾँਚੋ ਭਕਤਹਰੂਸੱਗ ਭੇਟਾਉਨੇ ਕ੍ਰਪਾ ਗਨੁਹੋਸ੍ ਜਸਬਾਟ ਹਾਮੀ ਤਪਾਓਂਕੋ ਨਾਮ ਸਮਰਣ ਗਰਨ ਰ ਧਿਆਨ ਗਰਨ ਸਕਥੈਂ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ੍! ਸਾँਚੋ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕਕੋ ਮਾਧ੍ਯਮਬਾਟ, ਤਪਾਓਂਕੋ ਨਾਮ ਉਚ੍ਹ ਹੁਨ ਸਕਦਥ,ਅਨਿ ਤਪਾਓਂਕੋ ਈਚ੍ਛਾਅਨੁਸਾਰ ਸਬੈ ਸਮ੍ਰਦ੍ਫ ਹੁਨ ਸਕਦਥ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

Waheguroo Ji Ka Khaalsaa Waheguroo Ji Ki Fateh

ਵਾਹੇਗੁਰੂਜੀਕੋ ਖ਼ਾਲਸਾ, ਵਾਹੇਗੁਰੂਕੋ ਫਤੇਹ।

आत्माको यात्रामा लाग्नुहोस्: आफ्नो आत्मालाई पोषण गर्नुहोस्

आफ्नो आध्यात्मिक यात्रालाई उचाल्ने र जीवनमा गहिरो अर्थ खोज्ने अभ्यासहरू पत्ता लगाउनुहोस्।

यात्राको लागि सिख धर्मका तीन आधारभूत सिद्धान्तहरू:

नाम जप्नुहोस्: ईश्वरलाई सम्झनुहोस्

राम्रो काम गर्नुहोस्: इमानदारीपूर्वक काम गर्नुहोस्

चुपचाप नबस्नुहोस्: अरुहरूसँग कुरा साझा गर्नुहोस्

हामीलाई आध्यात्मिक मुक्ति (मुक्ति) र न्यायपूर्ण समाजतर्फ मार्गदर्शन गर्नुहोस्। गुरु ग्रन्थ साहिबमा निहित यी सिद्धान्तहरूले सिख जीवनको आधार बनाउँछन्।

चौथो गुरु राम दास जीको दैनिक अभ्यासको लागि ज्ञान: गुरु ग्रन्थ साहिबमा (पृष्ठ 305-306), उहाँले सिखको दैनिक आध्यात्मिक यात्रामा गहिरो अन्तर्दृष्टि प्रदान गर्नुहुन्छ:

दिनको पहिलो कार्य: गुरुको साँचो शिष्यले प्रत्येक दिन मायालुपूर्वक ईश्वरीय सम्झना गरेर सुरु गर्छ।

शरीर र मनलाई शुद्ध गर्नुहोस्: चाँडै उठ्नुहोस्, स्नान गर्नुहोस्, र ईश्वरको सम्झनामा आँफूलाई डुबाउनुहोस्, आफ्नो आत्मा दिव्य अमृतमा नुहाएको महसुस गर्नुहोस्।

सम्झनाद्वारा मुक्ति: गुरुको शिक्षा पालना गर्नाले र भक्तिपूर्वक ईश्वरीय नाम सम्झनाले सांसारिक आसक्तिले गर्दा हुने दुःख र भित्री अशान्ति हट्छ।

गान र चिन्तन गर्नुहोस्: आफ्नो दैनिक क्रियाकलापहरूमा निरन्तर ईश्वरीय स्तुतिगान गाउनुहोस् र ईश्वरीय नामको चिन्तन गर्नुहोस्।

शान्तिको किरण बन्नुहोस्: प्रत्येक सासमा ईश्वरीय नामलाई मायालु पूर्वक सम्झने गुरुको अनुयायी एक शान्त र प्रेरणादायी आत्मा बन्छ।

दिव्य ज्ञान प्राप्त गर्नुहोस्: गुरुले आफ्नो अनुग्रह प्राप्त गरेकाहरूलाई यो गहन ज्ञान प्रदान गर्नुहुन्छ।

अरूलाई प्रेरित गर्नुहोस्: गुरु नानकले त्यो शिष्यलाई नमन गर्नुहुन्छ जसले ईश्वरीय नाम मात्र सम्झंदैन तर अरूलाई पनि त्यसै गर्न प्रेरित गर्दछ।

दुर्लभ र बहुमूल्य आत्माहरू: साँच्चै समर्पित व्यक्तिहरू दुर्लभ हुन्छन्, तैपनि उनीहरूको ईश्वरीय सम्झनाले अनगिन्ती अरूलाई आध्यात्मिक रूपमा लाभ पुर्याउँछ।

नकारात्मकताबाट बच्नुहोस्: गुरुको शिक्षालाई बेवास्ता गर्ने र आध्यात्मिक अज्ञानताको चक्रमा फसेकाहरूबाट आफूलाई टाढा राख्नुहोस्। तपाईंको उपस्थितिमा मीठो बोल्ने तर तपाईंको पछाडि नकारात्मकता फैलाउनेहरूबाट सावधान रहनुहोस्।

यात्राका लागि दर्शन

सिख धर्मको दर्शनशास्त्रको विशेषता आध्यात्मिक तथा भौतिक संसारको लागि तर्क, व्यापकता तथा "तामझामरहित"दृष्टिकोण हो। यसको धर्मशास्त्र सरलताद्वारा चिह्नित छ। सिख नैतिकतामा, एक व्यक्तिको आँफू प्रतिको कर्तव्य र समाजप्रतिको कर्तव्य (संगत) बीच कुनै द्वन्द्व छैन।

सिख धर्म लगभग 500 वर्ष पहिले गुरु नानकद्वारा स्थापित सबैभन्दा कमि उमेरको विश्व धर्म हो। यसले ब्रह्माण्डको एकजना सर्वोच्च अस्तित्व तथा सृष्टिकर्ता मा गरिने (वाहेगुरु) विश्वासलाई जोड दिन्छ। यसले अनन्त आनन्दको लागि सरल प्रत्यक्ष मार्ग प्रदान गर्दछ अनि प्रेम र विश्वव्यापी भ्रातृत्वको सन्देश फैलाउँछ। सिख धर्म एकेश्वरवादी विश्वास हो र यसले भगवानलाई एक मात्र व्यक्तिको रूपमा चिन्दछ जो समय वा स्थानको सीमितताको अधीनमा हुनुहुन्न।

सिख धर्मले विश्वास गर्दछ कि एक मात्र ईश्वर हुनुहुन्छ, जो सृष्टिकर्ता, पालनकर्ता, विनाशक हुनुहुन्छ र मानव रूप लिनुहुन्न। सिख धर्ममा अवतारको सिद्धान्तको कुनै स्थान छैन। यसले देवी-देवता र अन्य देवी-देवताहरूलाई कुनै मूल्य दिँदैन।

सिख धर्ममा नैतिकता र धर्म सँगसँगै चल्छन्। इमानदारी, करुणा, उदारता, धैर्य र नम्रता जस्ता गुणहरू प्रयास र मनको लगनशीलताले मात्र विकास गर्न सकिन्छ। हाम्रा महान् गुरुहरूको जीवन यस दिशामा प्रेरणाको स्रोत हो।

सिख धर्मले मानव जीवनको लक्ष्य जन्म र मृत्युको चक्रलाई तोडेर ईश्वरमा विलिन हुनु हो भनी सिकाउँछ। यो गुरुको उपदेश पालन गरेर, पवित्र नाम मा ध्यान अनि सेवा गरेर (नाम) र परोपकारको कार्य गरेर पूरा गर्न सकिन्छ।

नाम मार्गले भगवानको स्मरणका लागि दैनिक भक्तिमा जोड दिन्छ। मोक्ष प्राप्तिका लागि काम (इच्छा), क्रोध (क्रोध), लोभ (लोभ), मोह गरी (घमण्ड) र अहंकार (सांसारिक मोह) पाँच भावनालाई नियन्त्रण गर्नुपर्छ। संघ रीतिरिवाज र व्रत, तीर्थयात्रा, शकुन र तपस्या जस्ता नियमित अभ्यासहरूलाई सिख धर्ममा अस्वीकार गरिएको छ। मानव जीवनको लक्ष्य ईश्वरमा विलिन हुनु हो र यो गुरु ग्रन्थ साहिबको उपदेशलाई अनुसरण गरेर पूरा हुन्छ। सिख धर्मले भक्ति मार्ग वा निष्ठा मार्गमा जोड दिन्छ। तथापि, यसले ज्ञान मार्ग (ज्ञानको मार्ग) र कर्म मार्गकार्यको मार्गको महत्व (लाई मान्यता दिन्छ। यसले आध्यात्मिक लक्ष्य हासिल गर्न ईश्वरको अनुग्रह प्राप्त गर्नुपर्ने आवश्यकतामा जोड दिन्छ।

सिख धर्म एक आधुनिक, तार्किक र व्यावहारिक धर्म हो। यसले सामान्य पारिवारिक जीवन मोक्षको (गृहस्थ)लागि कुनै बाधा होइन भन्ने विश्वास गर्दछ। मोक्ष प्राप्तिा लागि ब्रह्मचर्य वा संसारको त्याग आवश्यक छैन। सांसारिक रोगहरू र प्रलोभनहरूको बीचमा अलग रहन सम्भव छ। एक भक्तले संसारमा बाँच्नु पर्छ र अझै पनि आफ्नो सिरलाई सामान्य तनाव तथा प्रलोभनबाट आँफूलाई टाढा राख्नुपर्छ। ऊ एकजना विद्वान् सैनिक अनि भगवान्का लागि सन्त हुनुपर्छ।

सिख धर्म सम्पूर्ण विश्वको एक हो र "धर्मनिरपेक्ष धर्म"यसले जाति, सम्प्रदाय, वंश वा लिंगको आधारमा सबै भेदभावलाई अमान्य गर्दछ। यसले विश्वास गर्दछ कि भगवान्को नजरमा सबै मानिस समान छन्। गुरुहरूले महिलाको समानतामा जोड दिए र कन्या भ्रूण हत्या र सती प्रथालाई अस्वीकार गरे। उनले सक्रिय रूपमा विधवा पुनर्विवाहलाई बढावा दिए र पर्दा प्रथा (महिलाहरू पर्दा लगाउने (लाई अस्वीकार गरे। भगवान्मा मन केन्द्रित गर्नका लागि पवित्र नाम को ध्यान गर्नु पर्दछ (नाम)र सेवा र परोपकारको कार्य गर्नु पर्दछ। भीख मागेर वा बेइमानी गरेर होइन, इमानदारीपूर्वक काम गरेर जीविकोपार्जन गर्नु सम्मानजनक मानिन्छ। अरूसँग साझेदारी गर्नु पनि सामाजिक जिम्मेवारी हो। उक्त व्यक्तिले दशवन्ध आफ्नो कमाइको) 10 प्रतिशतमार्फत खाँचोमा परेकाहरू (लाई सहयोग गर्ने अपेक्षा गरिएको छ। सेवा, सामुदायिक सेवा पनि सिख धर्मको अभिन्न अङ्ग हो। सबै धर्मका मानिसहरूका लागि खुला प्रत्येक गुरुद्वारामा पाइने निःशुल्क सामुदायिक भान्सा (लंगर)स सामुदायिक सेवाको अभिव्यक्ति हो।

सिख धर्मले आशावाद र आशाको वकालत गर्दछ। यसले निराशावादको विचारधारालाई स्वीकार गर्दैन।

गुरुहरूले यो जीवनको एउटा उद्देश्य र लक्ष्य छ भन्ने विश्वास गर्थे। यसले आत्मज्ञान र ईश्वरको प्राप्तिको अवसर प्रदान गर्दछ। यसबाहेक, मानिस आफ्ना कार्यहरूको लागि आफै जिम्मेवार छ। उसले आफ्नो कार्यको परिणामबाट उन्मुक्ति को दावा गर्न सक्दैन। त्यसैले उसले जे गर्छ, त्यसमा धेरै होसियार हुनुपर्छ।

सिख ग्रन्थगुरु ग्रन्थ साहिब ,, शाश्वत गुरु हो। यो एक मात्र धर्म हो जसले पवित्र पुस्तकलाई धार्मिक गुरुको दर्जा दिएको छ। सिख धर्ममा जीवित मानव गुरु को (अवतार)लागि कुनै स्थान छैन।

महिलाहरुको भूमिका

सिख धर्मका सिद्धान्तहरूमा भनिएको छ कि महिलाहरुको आत्मा पुरुषसहर समान हुन्छ र उनीहरूलाई आफ्नो आध्यात्मिकता विकास गर्ने समान अधिकार छ। उनीहरूले धार्मिक जमघटको नेतृत्व गर्न सक्छन्, अखण्ड पथ (पवित्र शास्त्रहरुको निरन्तर पाठ) मा भाग लिन सक्छन्, किर्तन (भजनहरुको सामूहिक गायन) गर्न सक्छन्, ग्रन्थी (पुजारी) को रूपमा काम गर्न सक्छन्। उनीहरूले सबै धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक र धर्मनिरपेक्ष गतिविधिहरूमा भाग लिन सक्दछन्। सिख धर्म पुरुष र महिलालाई समानता प्रदान गर्ने पहिलो प्रमुख विश्व धर्म थियो। गुरु नानकले लैङ्गिक समानताको उपदेश दिए र उनलाई अनुसरण गर्ने गुरुहरूले महिलाहरुलाई सिख पूजा र अभ्यासका सबै गतिविधिहरूमा पूर्ण भाग लिन प्रोत्साहित गरे।

गुरु ग्रन्थ साहिबमा भनिएको छ,

"महिला र पुरुष, सबै भगवान्द्वारा सृष्टि गरिएका हुन्। यो भगवान् को खेल हो। तपाईंका सबै रचनाहरू राम्रा र शुद्ध छन्, नानक भन्छन्।- गुरु ग्रन्थ, पृष्ठ 304

सिख इतिहासले पुरुषको सेवा, भक्ति, बलिदान र बहादुरीमा महिलाको भूमिकालाई समान रूपमा चित्रण गरेको छ। सिख परम्परामा महिलाको नैतिक गरिमा, सेवा र आत्मबलिदानका धेरै उदाहरणहरू लेखिएका छन्।

सिख धर्मका अनुसार पुरुष र महिला एउटै सिक्काका दुई पक्ष हुन्। अन्तरसम्बन्ध र अन्योन्याश्रितताको प्रणालीमा जहाँ पुरुष महिलाबाट जन्मन्छ, र महिला पुरुषको बीजबाट जन्मन्छ। सिख धर्मअनुसार पुरुषले महिला बिना आफ्नो जीवनमा सुरक्षित र पूर्ण महसुस गर्न सक्दैन, र पुरुषको सफलता उनीसँग आफ्नो जीवन साझा गर्ने महिलाको प्रेम र समर्थनसँग सम्बन्धित छ जसले आफ्नो जीवन उनीसँग बाँड्छिन् र यसको विपरीत। गुरु नानकले भनेका छन्: "[यी] एक महिला हुन् जसले दौड जारी राखिन्छन्" र हामीले "महिलालाई श्रापित र अभियुक्तको रूपमा मान्नुपर्दैन, [जब] महिलाबाट नेता र राजा जन्मन्छन्।" SGGGS पृष्ठ 473।

उद्धार: उठाउनु पर्ने एउटा महत्त्वपूर्ण कुरा के हो भने धर्मले महिलाहरुलाई मुक्ति प्राप्त गर्न, भगवान्को प्राप्ति, वा सर्वोच्च आध्यात्मिक क्षेत्र प्राप्त गर्न सक्षम ठान्छ। यो गुरु ग्रन्थ साहिबमा भनिएको छ,

"भगवान् सबै प्राणीहरूमा सर्वव्यापी छन्, भगवान् सबै रूपहरूमा सर्वव्यापी छन्, पुरुष र महिला" (गुरु ग्रन्थ साहिब, पृष्ठ 605)।

गुरु ग्रन्थ साहिबको माथिको कथन अनुसार, भगवान्को प्रकाश दुवै लिङ्गसँग समान रूपमा बस्छ। तसर्थ, पुरुष र महिला दुवैले गुरुको शिक्षालाई पछ्याएर समान रूपमा मोक्ष प्राप्त गर्न सक्छन्। धेरै धर्महरूमा, महिलाहरुलाई पुरुषको आध्यात्मिकताको बाधाको रूपमा हेरिन्छ, तर सिख धर्ममा होइन। गुरुले यसलाई अस्वीकार गर्नुभयो। 'करेन्ट भ्यूज अन सिख धर्म' मा, एलिस बसार्के भन्छिन्,

"पहिले गुरुले महिलालाई पुरुषको बराबरमा राखे... महिला पुरुषका लागि बाधा थिएन, तर भगवान्को सेवा गर्न र मोक्ष प्राप्त गर्नमा सहभागी थियो।"

विवाह: गुरु नानक देवले गृहस्थ जीवनमा ब्रह्मचर्य र त्यागको सट्टा पति र पत्नी समान भागिदार भएर दुवैले ईश्वर ध्यान गर्ने आदेश दिएका छन्। पवित्र पदहरूमा, घरेलु आनन्दलाई पोषित आदर्शको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ र विवाहले भगवान्प्रतिको प्रेमको अभिव्यक्तिका लागि निरन्तर रूपक प्रदान गरेको छ। प्रारम्भिक सिख धर्मका कवि र सिख सिद्धान्तका आधिकारिक व्याख्याता भाइ गुरदासले महिलाहरूलाई उच्च सम्मान दिन्छन्। उनी भन्छन्:

"एकजना महिला, आफ्नो आमा-बुवाको घरमा प्यारी हुन्छिन्, जसलाई उनको बुवा र आमाले धेरै माया गर्नुहुन्छ। आफ्नो ससुरालीमा, उनी परिवारको स्तम्भ हुन्छिन्, उनको असल भाग्यको दायित्व हुन्छिन्... आध्यात्मिक ज्ञान एवम् मोक्षमा भागिदारी र महान गुणसम्पन्न, एकजना महिला, पुरुषका आधा हिस्सा, उनलाई मुक्तिको द्वारसम्म पुऱ्याउँछिन्। (वारन, वि. 16)

समान स्थिति: पुरुष र महिलाहरूको बीचमा समान स्थिति सुनिश्चित गर्नका लागि, गुरुहरूले दीक्षा, निर्देश वा संगत(पवित्र फेलोसिप) र पंगत(एकसाथ भोजन गर्नु) जस्ता क्रियाकलापहरूमा लिङ्गबीच कुनै भेदभाव गरेका छैनन्। सरूप दास भल्ला, महिमा प्रकाशका अनुसार गुरु अमर दासले महिलाहरूले घुम्टोको प्रयोगको विरोध गरेका थिए। उनले केही समुदायहरूको निरीक्षण गर्न चेलाहरूमध्ये महिलाहरूलाई नियुक्त गरे र सतीको अभ्यासको विरुद्धमा प्रचार गरे। सिख इतिहासमा धेरै महिलाहरूको नाम अन्तर्भुक्त छन्, जस्तै माता गुजरी माई भागो, माता सुन्दरी, रानी साहिब कौर, रानी सदा कौर र महारानी जिन्द कौर, जसले आफ्नो समयका घटनाहरूमा महत्त्वपूर्ण भूमिका खेलेका थिए।

शिक्षा: सिख धर्ममा शिक्षालाई धेरै महत्त्वपूर्ण मानिन्छ। यो हरेक व्यक्तिको सफलताको कुञ्जी हो। यो व्यक्तिगत विकासको प्रक्रिया हो र त्यसैले तेस्रो गुरुले धेरै विद्यालयहरू स्थापना गरे। गुरु ग्रन्थ साहिबमा भनिएको छ कि,

"सबै दिव्य ज्ञान र चिन्तन गुरुको माध्यमबाट प्राप्त हुन्छ" (गुरु ग्रन्थ साहिब, पृष्ठ 831) ।

शिक्षा सबैको लागि आवश्यक छ र सबैले आँफूले सक्ने जति सर्वोत्तम बन्नको लागि काम गर्नुपर्छ। तेस्रो गुरुद्वारा पठाइएका सिख धर्मप्रचारकहरूमध्ये 52 जना महिला थिए। सिख महिलाको भूमिका र स्थितिमा, डा मोहिन्दर कौर गिल लेखिन्छ, "गुरु अमर दासलाई विश्वास थियो कि कुनै पनि शिक्षाले तबसम्म जड लगाउन सक्दैन जबसम्म यसलाई महिलाहरूले स्वीकार गर्दैनन्।"

कपडामाथि प्रतिबन्धः महिलाहरुले घुम्टो नलगाउनु पर्ने आवश्यकता बाहेक, सिख धर्मले परिधान संहिताको सरल तर धेरै महत्त्वपूर्ण विवरण गरेको छ। यो लिङ्को पर्वाह नगरी सबै सिखहरूमा लागू हुन्छ। गुरु ग्रन्थ साहिबमा भनिएको छ कि,

"शरीरलाई असहज बनाउने र मनलाई नकारात्मक विचारहरूले भरिदिने कपडा लगाउनबाट जोगिनुहोस्। SGGS पृष्ठ 16

यसरी, कस्तो प्रकारको कपडाले दिमागलाई नराम्रो विचारहरूले भरिदिन्छ र यसलाई बेवास्ता गर्नुपर्छ भनी सिखहरूले महसुस गर्नेछन्। सिख महिलाहरुले कृपाण (तरवार) र अन्यले आफ्नो रक्षा गर्ने अपेक्षा गरिन्छ, यो महिलाहरुका लागि अद्वितीय हो किनकि महिलाहरुले आफ्नो सुरक्षा गर्ने अपेक्षा गरिएको र शारीरिक सुरक्षाका लागि पुरुषहरूमा निर्भर हुने अपेक्षा नगरिएको इतिहासमा यो पहिलो पटक हो।

SGGS उद्धरणः गुरु नानकजी भन्नुहुन्छ कि, "पृथ्वी र आकाशमा, म अरू कोही देखिदैन। सबै महिला र पुरुषहरूमा, उहाँको ज्योति चम्किरहेको छ। " Sggs पृष्ठ 223। स्त्रीबाट, पुरुष जन्मन्छ; पुरुषको महिलाभित्र गर्भधारण हुन्छ; उसको एक महिलासँग इन्जमेन्ट र विवाह हुन्छ। महिला उसको साथी बन्छिन्; महिला मार्फत भावी पुस्ताहरू जन्मन्छन्। जब उसकी श्रीमतीको मृत्यु हुन्छ, उसले अर्को महिला खोज्छ; ऊ त्यो महिलासँग बाँधिएको हुन्छ। त्यसोभए किन उनलाई नराम्रो भन्ने? उनीबाट राजाहरू आउँछन्। महिलाबाट महिला आउँछन्; महिला बिना कोही पनि रहँदैन। SGGS पृष्ठ 473

दाइजोको सम्बन्धमाः "हे मेरो प्रभु, मलाई मेरो नाम मेरो विवाहको उपहार र दाइजोको रूपमा दिनुहोस्।" श्री गुरु राम दास जी, पृष्ठ 78, SGGS को पङ्क्ति 18

घुम्टो प्रथाको विषयमाः "पर्खनुहोस्, पर्खनुहोस्, हे दुलही – आफ्नो अनुहार घुम्टोले नढाक्नुहोस्। अन्त्यमा, यसले तपाईंलाई आधा आवरण पनि दिँदैन।" तपाईंको अगाडि अनुहार ढाक्नेहरूको पाइला नपछ्याउनुहोस्। आफ्नो अनुहार ढाक्नुको एउटै मात्र गुण यो हो कि केही दिनको लागि मानिसहरूले भन्नेछन्, "कस्तो सद्गुणी दुलही आइन्।" तपाईंको घुम्टो तब मात्र साँचो हुनेछ जब तपाईं निस्कनुहुन्छ, नाच्नुहुन्छ र परमेश्वरको महिमा गाउनुहुन्छ।- पृष्ठ 484, **SGGS Women**

महिलाहरु र वास्तवमा सबै आत्माहरूलाई आध्यात्मिक जीवन बिताउन कडा रूपमा प्रोत्साहित गरिएको थियो: "आउनुहोस्, मेरा प्रिय दिदीबहिनीहरू तथा आध्यात्मिक साथीहरू, मलाई आफ्नो अँगालोमा कसेर अँगालो मारुहोस्। सँगै सामेल हुनुहोस्, र आफ्ना सर्वशक्तिमान श्रीमान् भगवान्का कथाहरू बताउनुहोस्।" - गुरु नानक, SGGS पृष्ठ 17।

"साथीहरू, अन्य सबै कपडाहरुले सुखलाई नष्ट गरिदिन्छ, अङ्गहरूमा लगाएका कुराले दुखाई निम्त्याउँछ, र गलत सोचाइले दिमाग भरिदिन्छ।" - SGGS पृष्ठ 16

पगडीको महत्त्व

सिखको एउटा अभिन्न अङ्ग पगडी हो। सिखहरूले लगभग 1500 देखि र सिख धर्मका संस्थापक गुरु नानकको समयदेखि पगडी लगाई आएका छन्।

पगडी वा "पगडी" लाई प्रायः "पग" वा "दस्तर" मा संक्षेप गरिन्छ, एउटै कपडाका लागि विभिन्न भाषाहरू फरक शब्दहरू भएका छन्। यी सबै शब्दहरूले पुरुष र महिला दुवैले आफ्नो टाउको ढाक्न लगाउने कपडालाई जनाउँछ। यो लामो स्कार्फ वा कहिले काहीँ भित्री "टोपी" वा पट्काजस्तै टाउको वरिपरि लपेटिने कपडाको टुक्रा हो। परम्परागत रूपमा भारतमा, समाजका उच्च दर्जाका पुरुषहरूले मात्र पगडी लगाउँथे; निम्न हैसियत वा निम्न जातका पुरुषहरूलाई पगडी लगाउने अनुमति थिएन।

यद्यपि यो गुरु गोविन्द सिंह जीद्वारा नकाटिएको कपाल राख्न अनिवार्य गरिएको थियो, जुन पाँचको वा आस्थाका पाँच लेखहरूमध्ये एक थियो, यो लामो समयदेखि सन् 1469 मा सिख धर्मको स्थापनादेखि नै सिख धर्मसँग सम्बन्धित छ। सिख धर्म संसारको एक मात्र धर्म हो। जसमा सबै वयस्क पुरुषका लागि पगडी लगाउनु अनिवार्य छ। पश्चिमी देशहरूमा पगडी लगाउने अधिकांश मानिसहरू सिख हुन्। सिख पगडीलाई दस्तार पनि भनिन्छ। 'दस्तार' एउटा फारसी शब्द हो। यसको अर्थ 'ह्यान्ड अफ गड' हो जसको अर्थ उहाँको आशीर्वाद हो।

सिखहरू आफ्ना धेरै र विशिष्ट पगडीहरूका लागि प्रसिद्ध छन्। परम्परागत रूपमा, पगडीले सम्मानको प्रतिनिधित्व गर्दछ, र लामो समयदेखि कुलीन वर्गका मात्र आरक्षित वस्तु रहेको छ। भारतको मुगल शासनको समयमा, मुसलमानहरूलाई मात्र पगडी लगाउने अनुमति थियो। सबै गैर-मुसलमानहरूलाई पगडी लगाउन कडा प्रतिबन्ध लगाइएको थियो।

गुरु गोविन्द सिंह जीले आफ्ना सबै सिखहरूलाई मुगलहरूको यस चुनौतीलाई बेवास्ता गर्दै पगडी लगाउन आग्रह गर्नुभयो। उहाँले आफ्ना खालका अनुयायीहरूका लागि तयार गरेका उच्च नैतिक स्तरहरूको मान्यताका लागि यो लगाउनुपर्ने थियो। उहाँ आफ्नो खालका अद्वितीय र "बाँकी संसारबाट अलग रहन" दृढ हुन चाहनुहुन्थ्यो। उहाँ उनीहरूले सिख गुरुहरूले तय गरेको अनौठो मार्ग अनुसरण गर्न चाहनुहुन्थ्यो। यसरी, एक पगडीधारी सिख सधैं भीडबाट अलग खडा हुन्छ, गुरुको अभिप्राय जस्तै; किनकि उनी आफ्ना 'सन्त-सैनिकहरू' लाई सजिलै चिन्न मात्र नभई सजिलै फेला पार्न पनि चाहनुहुन्थ्यो।

जब कुनै सिख पुरुष वा महिलाले पगडी लगाउँछन्, पगडी अब केवल कपडाको टुक्रा मात्र रहँदैन; किनभने यो सिखको टाउकोसँग एक हुन्छ। सिखहरूले लगाउने आस्थाका अन्य चार वस्तुहरूसँगै पगडीको ठुलो आध्यात्मिक र लौकिक महत्त्व छ। जबकि त्यहाँ पगडी लगाउनसँग सम्बन्धित धेरै प्रतीकहरू छन्-स्वतन्त्रता, समर्पण, आत्मसम्मान, साहस, र धर्मनिष्ठा, तर! सिखहरूले पगडी लगाउने मुख्य कारण आफ्ना संस्थापकप्रति उनीहरूको प्रेम, आज्ञाकारिता र सम्मान देखाउनु हो।

माथिको मुख्य अंशमा भनिएका शब्दहरू अरू कसैद्वारा प्रतिस्थापन गर्न आवश्यक छ। 'यसको कारण' हुन सक्छ

"पगडी हाम्रा गुरुले हामीलाई दिनुभएको उपहार हो। यसरी नै हामी आँफूलाई सिंह र कौरको रूपमा मुकुट लगाउँछौं जसले हाम्रो आफ्नै उच्च चेतनाप्रति हाम्रो प्रतिबद्धतालाई स्थापित गर्दछ। पुरुष र महिलाका लागि समान रूपमा, यो अनुमानित पहिचानले पहिचान, सभ्यता र विशिष्टता व्यक्त गर्दछ। यो अरूका लागि हामी अनन्तको छविमा बाँचिरहेका छौं भन्ने एउटा सङ्केत हो र सबैको सेवा गर्नाका लागि समर्पित छौं। पगडीले पूर्ण प्रतिबद्धता बाहेक अरू केही देखाउँदैन। जब तपाईं आफ्नो पगडी बाँधेर सबैभन्दा अलग हुन छनौट गर्नुहुन्छ, तब तपाईं निडर भएर एक्लो रूपमा खडा हुनुहुनेछ। छ अर्ब मानिसबाट अलग उभिएको व्यक्ति। यो सबैभन्दा उत्कृष्ट काम हो।" (सिखनेटबाट उद्धृत)

नम्रता तपाईंको यात्राको मुख्य सार हो

नम्रता सिख धर्मको एक महत्त्वपूर्ण दृष्टिकोण हो। यस अनुसार, सिखहरूले नम्रतापूर्वक भगवानको अगाडि झुक्नु पर्छ। विनम्रता वा नम्रता पञ्जाबी भाषामा सँगसँगैका शब्दहरू हुन्। नम्रता भनेको एउटा गुण हो जसलाई गुरबानीमा धेरै जोडदार रूपमा प्रचार गरिन्छ। यस पञ्जाबी शब्दको अनुवाद "नम्रता", "उदारता" हो। एक मानिस जसको दिमाग "विनम्रता" वा "अरूभन्दा राम्रो वा बढी महत्त्वपूर्ण छ भन्ने विचारबाट विचलित हुँदैन।

समस्या क्षेत्र -माथिको वाक्य सही छैन -माथिको वाक्य पूर्ण छैन
यो सबै मानव जातिको पालनपोषणको लागि एउटा महत्त्वपूर्ण गुण हो र एकजना सिखको मानसिकताको एउटा अनिवार्य हिस्सा हो तथा यो गुण सधैं सिखमा हुनुपर्दछ। सिख शस्त्रागारमा अन्य चार गुणहरू छन्(सत) सत्य :, सन्तुष्टि (सन्तोख), करुणा र प्रेम (दया) माया।(

यी पाँच गुणहरू एकजना सिखका लागि आवश्यक हुन्छन् तथा यी गुणहरू आत्मसात गर्न र तिनीहरूलाई आफ्नो व्यक्तित्वको एक अंश बनाउनका लागि गुरबानीको ध्यान र पाठ गर्नु उसको कर्तव्य हो।

गुरबानीले हामीलाई के बताउँछ:

"नम्रताको फल भनेको सहज ज्ञानबाट प्राप्त शान्ति र आनन्द हो। नम्रताका साथ उनीहरूले उत्कृष्टताको खजाना भगवान्को ध्यान गर्न जारी राख्छन्। भगवान्सँग परिचित प्राणी नम्रतामा डुबेको हुन्छ। जसको हृदय दया र नम्रतामा स्थिर हुन्छ। सिख धर्मले नम्रतालाई भगवान्को सामु भिक्षा माग्ने पात्रको रूपमा प्रस्तुत गर्दछ।

गुरु नानक ,सिख धर्मका प्रथम गुरु:

आफ्नो" हृदयमा प्रेम र नम्रताका साथ सुन्नुहोस् अनि विश्वास गर्नुहोस्, तपाईंभित्रको पवित्र मन्दिरमा भगवान्को नाममा आँफूलाई शुद्ध गर्नुहोस्। -" SGGGS पृष्ठ 4

सन्तुष्टि"लाई आफ्नो कानको झुम्का बनाउनुहोस्, नम्रतालाई आफ्नो भिक्षापात्र बनाउनुहोस्, र ध्यानलाई आफ्नो शरीर ढाक्ने खरानी बनाउनुहोस्।-" SGGGS पृष्ठ 6।

नम्रताको क्षेत्रमा", शब्द सौन्दर्य हो। अतुलनीय सौन्दर्यका सिर्जना गरिएका रूपहरू छन्।" SGGGS पृष्ठ 8

नम्रता", उदारता र अन्तर्ज्ञान मेरो सासु र ससुरा हुन्-" SGGGS पृष्ठ 152.

आध्यात्मिकतातर्फको यात्रा

गुरु ग्रन्थ साहिब एक शाश्वत जीवित गुरु हो, जो सिख गुरुहरू, हिन्दू र मुस्लिम सन्तहरूको काव्य रचना हो। यो सङ्ग्रह उनका माध्यमबाट सम्पूर्ण मानवजातिका लागि भगवान् ले दिनुभएको उपहार हो। गुरु ग्रन्थ साहिबको दर्शन कुनै पनि प्रकारको उत्पीडन बिना ईश्वरीय न्यायमा आधारित समाजको हो। यो ग्रन्थले हिन्दू धर्म र इस्लामका धर्मग्रन्थहरूलाई स्वीकार र सम्मान गर्दछ, तर यसले यी धर्महरू मध्ये कुनैसँग नैतिक सद्भाव प्रतिबिम्बित गर्दैन। गुरु ग्रन्थ साहिबमा, महिलाहरूलाई पुरुषको बराबर भूमिकासँगै उच्च सम्मान दिइएको छ। महिलाहरूमा पुरुषहरूमा जस्तै आत्मा हुन्छ अनि यसैले मुक्ति प्राप्त गर्ने समान अवसरका साथ उच्च स्तरको आध्यात्मिकता प्राप्त गर्ने समान अधिकार हुन्छ। महिलाहरूले प्रमुख धार्मिक अनुष्ठानसहित सम्पूर्ण धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक तथा धर्मनिरपेक्ष गतिविधिहरूमा भाग लिन सक्छन्।

सिख धर्मले समानता, सामाजिक न्याय, मानवताको सेवा र अन्य धर्महरूप्रति सहिष्णुताको वकालत गर्दछ। दैनिक जीवनमा करुणा, इमानदारी, नम्रता र उदारताको आदर्शहरूको अभ्यास गर्दै सिख धर्मको आवश्यक सन्देश भनेको सबै भगवान्प्रति आध्यात्मिक भक्ति र श्रद्धा हो। सिख धर्मका तीन आधारभूत सिद्धान्तहरू ध्यान अनि भगवान्लाई स्मरण गर्नु, इमानदारीपूर्वक बाँच्नका लागि काम गर्नु र अरूसँग बाँड्नु हुन्।

आत्माका लागि यस आध्यात्मिक यात्रामा जाने प्रयास गरेकोमा बधाई। अनुवाद कहिल्यै पनि मूलसँग नजिक हुन सक्दैन, विशेष गरी जब सम्पूर्ण गुरु ग्रन्थ साहिब पद्यमा छ र रूपकहरूको प्रयोगले कार्यलाई अत्यन्त गाह्रो बनाउँछ। कृपया तिनीहरूलाई शाब्दिक रूपमा नपढ्नुहोस् तर तिनीहरूको अन्तर्निहित सन्देश बुझ्नुहोस्। भगवान् एक हुनुहुन्छ र उहाँसँगको मिलन मानव जीवनको लक्ष्य हो भन्ने तथ्यमा ध्यान केन्द्रित गरिएको छ।

यो काम वर्षौंदेखि धेरै स्वयंसेवकहरूले गरेका छन्, जसले गर्दा ईश्वरीय सन्देश तपाईंलाई तपाईंको भाषामा पुग्न सकोस्। यदि तपाईंका कुनै प्रश्नहरू छन् भने, कृपया walnut@gmail.com इमेल गर्न नहिचकिचाउनुहोस् अनि हामी यस यात्रामा तपाईंसँग सामेल हुन चाहन्छौं।